KAPITOLA 1

Všechno to začalo jednoho letního rána v červenci. Slunce se časné prodralo jitřní mlhou a z chodníků už se pářilo po noční rose. Vzduch na ulicích byl zatuchlý a mrtvý. Už měsíc trvala vyčerpávající parna, nebe bylo bez mraků a vály teplé prašné větry.

Bailey vešel do Minnyina bufetu a starého Sama nechal spát v packardu. Cítil se hnusné. Předešlé noci pořádné přebral a vedro ho dorazilo. V ústech měl jako v popelnici a oči ho pálily.

V bufetu bylo prázdno. Bylo dosud časné a majitelka sotva stačila vytřít podlahu. Opatrně prošel přes mokrá místa a pokrčil nos ze zatuchlého pachu kuchyně a potu, který naplňoval místnost.

Blondýna rozložená na pultě ho obdařila úsměvem, který mu připomněl klávesnici. Hodné na sobě zapracovala, aby vypadala skoro jako filmová hvězda, ale když se k ní člověk přiblížil, nebylo to zas tak žhavé. Pohladila si hladké žluté lokny a protáhla se, takže na Baileyho vybaflo tenkými šaty její ohromné poprsí.

„Ty jsi určitě nespal, viď?" řekla. „To horko, to je hrůza..."

Bailey se na ni zamračil a poručil si skotskou. Dala na pult láhev a přistrčila k němu sklenici.

„Ty máš ale veselou náladu," pokusila se o vtip. „Včera jsi asi trochu moc nasával."

Bailey si vzal láhev a sklenici ke stolku. Díval se na blondýnu, která ho se zájmem pozorovala.

„Najdi si nějakou práci," řekl sveřepě, „a mně dej pokoj."

„Ale no tak, fešáku," řekla a znovu se rozložila na pultě. „Co té žere?"

„Sklapni," řekl a otočil se k ní zády.

Pokrčila rameny a vrátila se k rozečtenému románku. Bailey se pořádné napil a hned se cítil líp. Opřel se o židli a klobouk si srazil do očí. Už ho to začínalo žrát. Riley nemá ani floka. Jestli se brzo neobjeví nějaká fuška, budou muset zase přepadnout banku. A to není podle jeho gusta, od té doby, co je všude tolik poldů.
Všude se potloukají a osahávají člověka kvůli bouchačce. Ale jde do tuhého, a jestli se brzo něco nenaskytne, budou na dně. Ze svého místa viděl, jak starý Sam chrápe v packardu. Bylo mu z něj

nanic. Ten chlap je k ničemu, myslí jen na příští jídlo a na příští spaní. Něco vymyslet musí buď Riley, nebo on sám. Znovu se napil a zapálil si cigaretu. Skotská mu připomněla, že má také žaludek, a ohlédl se přes rameno po blondýně.

„Hej, krásko," zavolal, „pocem."

Přikráčela k němu s rukama na bocích a postavila se těsně vedle jeho lokte, s prsy trčícími do jeho tváře. Cítil její vůni a cosi se v něm hnulo.

„Co takhle šunka s vejci?" zeptal se a namířil ukazováčkem na její prsa. Byla rychlejší a uskočila.

„Chovej se dospěle, ty Romeo," řekla a pohodila hlavou. „Nejdřív musíš pevné stát, pak si můžeš lehnout."

Baileyho ten vtip pobavil a usmál se, když odcházela ke sporáku. Nacvičeným pohybem rozbila vejce na pánev a na gril připlácla silný plátek šunky. Zatímco čekal, vešel Heinie. Bailey na něho zamával a Heinieho odulý obličej se roztáhl do gumového úsměvu. Na krátkých nožkách se přišoural k jeho stolu a usadil se opatrně na krajíček židle, kterou mu Bailey přistrčil. Začal si otírat tvář špinavým kapesníkem a promaštěný klobouk si strčil pod židli.

„Co je nového?" zeptal se Bailey. „Nalej mi," řekl Heinie s očima upřenýma na láhev. „Sakra! To je ale hic!"

Bailey mu nalil pořádnou dávku a přimhouřenýma očima se díval, jak pije. Heinie byl celkem správný chlap. Sledoval cvrkot, a co se dověděl, předával dál. Patřil k nějakému velkému zvířeti, které si po straně přivydělávalo vydíráním. Známost s Heiniem byla k nezaplacení.

„Tak jak jsi na tom?" zeptal se Baileyho s přátelskou grimasou. „Všechno v pořádku?"

„Všechno na draka," řekl Bailey a hodil špačka na zem. „Začíná to být zlé a asi to nebude lepší."

Heinie potřásl hlavou. „Jo," řekl, „to máš pravdu. To je tí m vedrem... Když je takhle horko, nic se neděje."

Bailey otrávené pokrčil rameny. „Co máš v pácu?" zeptal se.

Přišla blondýna s objednaným jídlem a zůstala stát nad Heiniem, až se rozhodne, co si dá. Tentokrát žádný vtip neřekla, protože Heinie byl na ženské sprostý a ona to věděla. Heinie se nakonec vyslovil, že si dá stejk. Bailey netrpělivé čekal, než se Heinie rozhodl, jak chce stejk mít udělaný a kolik k němu chce cibule. Když blondýna odešla, navázal zase nit hovoru.'

„Tak co je teď nového?" zeptal se. „Riley je úplné bez prachů.

Nemoh bys nám něco přistrčit?"

Heinie zavrtěl hlavou. „Ani nápad. Už týdny není do čeho píchnout. Dnes večer po dlouhý době mám první fušku. Mám napsat o Blandishový, a to mi taky moc nehodí."

„Blandish? Ten masný magnát?"

„Jo." Heinie už se nemohl dočkat jídla, stále se ohlížel po blondýně a z vůně pražené cibule se div nezbláznil. „Stejné je to sranda, jak mi v tom počasí chutná," pokračoval sebezpytavě. „Jinej se složí a začne pít, ale to není můj problém."

Bailey dojedl šunku s vejci a opřel se pohodlně o židli. „Jak se dostal Blandish do novin?" zeptal se.

„Blandish ne, to jeho cera. Viděls jí někdy? Teda to je kus! Všem holkám dá fleká. Podívej, tu tak dostat do postele, za to bych dal roční vejdělek."

Bailey se tvářil nezúčastněně, ale Heinie už byl rozjetý. Zavrtal se tlustým zadkem pevněji do židle a prstíčky jako buřtíčky si položil na stůl.

„Dneska si ta dáma vezme rodinný šutry z frcu," řekl. „Má bejt nóbl večírek, a tak si na tu slávu pověsí padesát klacků kolem krku."

„Padesát klacků," náhle se pohnul Bailey.

„Jo, na tom bělostným krčku bude dnes večer viset padesát táců," řekl Heinie s blazeovaným úsměvem. „A ta holka si je prosím pojistí na deset dolarů."

Přišla blondýna s talířem a položila jej před Heinieho. Řízek vypadal pěkně a Heinie se rozzářil. Pohladil ji po paži a povzbudivé na ni kývl. Vrhla na něho ledový pohled a rychle se vzdálila z dosahu jeho všetečné ruky. Bailey seděl a přemýšlel. Nechal Heinieho, aby se zabral do jídla, a díval se otevřenými dveřmi na ulici. Šutry za padesát klacků, to už je pořádná fuška, uvažoval. Jestlipak si Riley na něco takového troufne. Rychle se podíval na Heinieho, který se s velkým mlaskáním ládoval.

„Nevíš, jestli ta slečna pojede z večírku rovnou domů?" zeptal se najednou.

Heinie se s vidličkou v ústech zarazil. „Co té žere?" zeptal se nastražené.

„Jen tak mě to napadlo," odpověděl Bailey s kamennou tváří.

Heinie se nikdy do řeči nedal nutit. „Mám to od jednoho MacGowanovýho chlápka," začal.

Bailey mu skočil do řeči. „MacGowan?... Jak ten do toho pasuje?"

„MacGowan? Tys neslyšel o Jerrym MacGowanovi?" Heinie se zatvářil šokované. „Teda ty nepřijdeš moc mezi lidi, že? Tenhle MacGowan je jeden bohatej plejboj... a pálí za tou kočkou... už chápeš? Od toho jeho chlápka sem slyšel, že ji chce po večírku vzít ke Zlatýmu střevíčku, aby si poslechli, jak Louis vaří."

„Jen tak ve dvou?..." řekl Bailey zamyšleně.

Heinie se zatvářil nervózně. „Ne abys něco zkoušel," řekl. „Tohle je, Bailey, velký sousto, na to ty nejseš vybavenej."

Bailey se na něho usmál jako vlk na Karkulku. „Já nic zkoušet nebudu."

Heinie se na něho díval svýma očičkama, ale Bailey jeho pohled snesl bez mrknutí. Ohlédl se přes rameno a zamával na blondýnu. Zaplatil a vstal.

„Tak nashle," řekl.

„Ty máš ňák naspěch," zvedl k němu Heinie hlavu.

„Mám venku v autě starýho Sama. Dal si dvacet, ale teď snad už je vzhůru. Teda to byla noc, brr! Pamatuješ takový vedra?"

Heinie pokýval hlavou. Bavit se o počasí mu připadalo bezpečnější.

„To vedro bylo příšerný a dneska to nebude lepší."

Bailey mu mávl na rozloučenou a pustil se ke dveřím. Když míjel blondýnu, chtěl ji plácnout, ale uhnula mu jako ještěrka. „Chovej se dospěle." Oba to řekli naráz a Bailey přitom napodobil její hlas. Smíchy až vyjekla a Bailey na ni vyplázl jazyk. Vyšel na ulici. Horko ho praštilo jako zaťatá pěst. Z parného smogu nad vozovkou se mu trochu zatočila hlava. Pomalu došel k packardu. Mozek mu pracoval na plné obrátky. Tak ty Blandishovy šutry se zase dostanou na vzduch. Až se to roznese, i ten poslední gangster v Kansasu zastřihá ušima a začne se olizovat. A Heinie už se postará, aby se to rozneslo hezky rychle. Ten prozradí každému všecko. Heinie nikoho nepreferuje, je to rovnej chlap.

Starý Sam ještě chrápal. Bailey se na něho pobavené podíval a pak si našel nejbližší bufet a zavřel se u telefonu. Vytočil číslo a dovolal se Rileyho. Ve spěchu mu vyložil, co se dověděl od Heinieho. Riley na druhém konci drátu byl polomrtvý. Ráno, když od něho Bailey odcházel, byl ještě s Annou v posteli a byl to div, že teď vůbec zvedl telefon. Na hlase bylo znát, že má vztek.

„Sakra, nezavěšuj chvíli," řekl náhle Riley. „Ta nána tu vříská a já tě neslyším... moment."

Bailey slyšel Annin rezavý rozzuřený hlas a potom houknutí Rileyho a mlaská vy pohlavek. Bailey se pro sebe zasmál. Riley

se s Annou celý den pere, zkrátka už jsou takoví. Riley se vrátil k telefonu.

„Poslyš, Riley," naléhal na něho Bailey, „v tý budce je děsný horko. Tak nastraž uši, ať odtud rychle vypadnu."

Riley začal vykládat, jaké horko je u něho.

„Nojo, nojo," přerušil ho Bailey, „u tebe je horko, ale tady je to vo zabití. Jo! Vo zabití! Ne, nejsou tu nezabitý. Říkám, že je to tu vo-za-bi-tí... tady v tom boxu... Jaký boxování?!... Žádný boxování, ta zatracená budka, co z ní volám... Co?... Ale nech už toho, prosím té! Ne, dej už pokoj s horkem a poslouchej chvilku, než tady padnu. Blandishovy šutry dnes vylezou z frcu. Jo... vždyť ti to říkám... Blandishovy šutry... TEN MASNEJ MAGNÁT! No právě, dyť ti to pořád říkám. Jo, dnes večer. Slečna si je vezme po večírku ke Zlatýmu střevíčku. Jde tam s Jerrym MacGowanem. Co tomu říkáš?"

„Pojeď hned ke mně," obživl náhle Riley. „O tom si musíme popovídat... tak fofrem ke mně."

„Tak jo," usmál se Bailey do mluvítka. Riley není tak podělaný, jak si myslel. „Už jedu." Zavěsil, zapálil si cigaretu a vyšel na ulici. Po telefonní budce mu vzduch venku připadal chladný, a tak rychlými kroky zamířil k packardu. Natáhl ruku do auta a vyburcoval starého Sama ze spánku. „Probuď se, ty Šípková Růženko," řekl, když vklouzl za volant, „dějou se věci."

Bailey se prodíral mezi obsazenými stoly s nepříjemným pocitem, že se na něho všichni dívají. U Zlatého střevíčku bylo plno. Číšníci poletovali po sále s vysoko zdviženými podnosy jako dobře promazané stroje. Nepřetržitý halas hostů přehlušovala břeskná hudba. V sále bylo zakouřeno, takže se nedalo dohlídnout na druhý konec. Bailey se cítil nesvůj a podrážděný. To je celý Riley, pošle ho tam, kde je dusno. Posadil se u malého stolku a na číšníka, který ho sledoval pochybovačným pohledem, vycenil zuby. Poručil si dvojitou whisky, a než mu přinesli pití, pozorné se rozhlížel po sále. Bylo ještě brzo a slečna Blandishová zatím zřejmě nedorazila, ale nevěděl, jak vypadá, a tak ho napadlo, že by mohl očima vytypovat stůl, který pro ni rezervovali. V tom kouři však špatně viděl, a tak toho s rozmrzelým povzdechem nechal. Konečně dostal svou whisky, takže měl čím zaměstnat ruce. Chvíli tak seděl, popíjel a kouřil, a přitom ho napadlo, jak se asi Rileymu se Samem čeká venku v packardu. Vtom se ozval virbl na buben

a k mikrofonu přistoupil kapelník.

„Teď vám, panstvo, něco pošeptám do ouška. Právě přichází slečna Blandishová s naším dobrým přítelem, panem Jerrym MacGowanem. Mladá dáma má dnes narozeniny a přišla se k nám pobavit. Až vejde, prosím vás, pořádný aplaus, ale neumačkejte ji. Mohu vám prozradit, že si dnes vzala své slavné perly, takže, dámy, máte možnost si je prohlédnout na vlastní oči."

Bailey rychle otočil hlavu a zadíval se ke vchodu. Všechny oči v sále se dívaly stejným směrem. V ostrém světle bodového reflektoru vstoupila do místnosti, následována vytáhlým mladíkem, který se usmíval do šera a mával přátelům, na něž neviděl. Bailey se na ni díval, jak přichází úzkým průchodem mezi stoly. O její kráse už slyšel a často si říkal, jestli je opravdu tak krásná, jak se o ní mluví, ale když ji teď poprvé viděl, vzalo mu to dech. Světlo jí hrálo v hustých rudých vlasech a odráželo se od bělostné pleti. Oči měla velké a zářivé a Bailey si mohl oči vykoukat. V životě už viděl hodně krasavic, ale teď se mu stáhlo hrdlo.

Nejvíc ho ale vzalo, jak nevinné vypadá. Nevěděl, jak to říct, ale byla úplné jiná než děvčata, která dosud znal. Měla všechno co ony, ale navíc cosi, co jim chybělo. Díval se, jak vesele mává hlučícímu a dupajícímu davu, který se kolem ní shlukl, a teprve když se vřava uklidnila a ona se s MacGowanem posadila, napětí z něho spadlo. Pozoroval je bedlivé a nespustil oči z perlového náhrdelníku kolem jejího hrdla.

I ze svého místa viděl, že perly jsou nádherné, a zároveň mu došlo, že tenhle džob bude stát za to. Nebude to žádná snadná práce. Dovedl si představit, že Blandish dá policajtům zabrat.

Jakmile se to roznese, půjdou po nich poldové celého Kansasu.

Uvědomil si, že se trochu potí. Možná že jsou blázni, pouštět se do takové fušky. Blandish má miliony a udělá kravál. Napil se a zkusil se uklidnit. Co by asi Riley řekl, kdyby k němu teď Bailey vyšel a chtěl mu to rozmluvit? Mávl nad tím rukou.

Tuhle práci bude muset dodělat.

Kapela náhle s přesností dobře sehraného souboru přestala hrát a nechala svingovat jen klarinet a bicí. Klarinet rozechvíval jazýček a dohasínal na vrchním tónu. Bubeník, s očima prázdnýma a podlitýma krví, rozvibroval gong. Parket byl malý, plný lidí a bylo slyšet jen šoupání podrážek - stejně rytmické jako úhozy drátěného košťátka do bubnu. Stropní lampy pohasly a někdo začal bodovým reflektorem pátrat v davu. Kužel světla obíhal parket a lovil bílé obličeje tanečníků. Dívka uprostřed parketu se snažila,

aby jí nesklouzla ramínka šatů. Její tanečník jí do ramínek zaklesl palce a pokoušel se jí v tom zabránit. Dívka to po chvíli vzdala a nechala vykouknout svou broskvovou podprsenku. Vzadu v rohu stál proti sobě pár a žena vždycky hnula tělem k muži, aniž by udělala krok.

Bailey si všiml, že MacGowan má přebráno. Mladík neustále popíjel a při tanci se už dost kymácel. Slečna Blandishová mu něco řekla a vrátili se ke stolu. To Baileyho zaujalo a začal pozorovat, jak slečna Blandishová na MacGowana mluví. Asi ho přemlouvala, aby s pitím přibrzdil, ale on už byl zřejmě tak opilý, že se vzpíral. Najednou lehce pokrčila rameny a odvrátila se od něho. Patrně mu to nebylo vhod, neboť vyprázdnil sklenici a hned si zase nalil.

Publikum se začínalo odvazovat a bylo vidět, jak se někteří muži pokoušejí zaklínit tělem do svých tanečnic. U jednoho stolu se najednou strhl rámus a rvačka. Jakýsi studentík se rozkřičel na svou černovlasou společnici a dostal od ní přes stůl mlaskavý políček. Popadl ji za ruce a natáhl na stůl, takže sklenice a talíře spadly s třeskem na podlahu, a pak ji začal vyplácet po zadečku, zahaleném žlutým atlasem. Kolem se shlukli lidé, smáli se a povzbuzovali ho. Děvče ječelo, až se okna třásla. Baileyho napadlo, že by se takhle mohla brzy objevit mravnostní policie. Rozhlédl se po slečně Blandishové a videi, že už vstala. Netrpělivé cloumala MacGowanovou paží. MacGowan se nejisté zvedl a vykročil za ní uličkou mezi stolky.

Kromě Baileyho si nikdo jejich odchodu nevšiml. Bailey vyběhl ven. Širokými rameny si razil cestu mezi lidmi, kteří na terase obdivovali úplněk. Opilec, který chtěl protestovat, si všiml jeho očí a rázem vystřízlivěl. Bailey rychle vyšel příjezdovou cestou na ulici. Ze stínu se vyhoupl packard a Bailey se posadil dozadu. Za volantem seděl starý Sam a vedle něho Riley. „Za chvilku jsou venku," řekl Bailey. „Řídit bude ona. On už má pořádné nakoupíno."

„Jeď až k tý farmě, co jsme kolem ní jeli, a pak zaparkuj," řekl Riley Samovi. „Necháme je předjet a pak je natlačíme do škarpy."

Starý Sam zařadil rychlost a packard se tiše rozjel. Bailey si zapálil cigaretu a z pouzdra zavěšeného v podpaží vytáhl revolver. Položil si ho vedle sebe na sedadlo. Vůz měl pod kapotou spoustu koní a starý Sam to s plynem dovedl. Farma byla v první zatáčce, vypnul tedy motor a zajel do hlubokého stínu.

Riley řekl přes rameno: „Běž na silnici a vyhlížej je."

Bailey si vzal revolver, odhodil cigaretu a vylezl na silnici. Šel

kousek zpátky před zatáčku a drobný štěrk mu skřípal pod nohami. Postavil se na kraj silnice a dával pozor. V dálce probleskovala temnotou světla nočního podniku. Slabounce k němu doléhalo divoké svingování kapely. Několik minut tak nehybně stál, pak se náhle otočil a rozběhl se k autu.

„Tak jo," řekl. „Už jsou tady."

Starý Sam nastartoval motor. Když se hluk přijíždějícího auta přiblížil, zařadil rychlost. Packard se plavné rozjel, a když slečna Blandishová projela mimo, zařadili se za ni.

„Nech ji ještě chvíli jet," řekl Riley, „a pak se na ni natlač."

Silnice byla pustá a široká, před sebou měli lesy. Na to čekali. Kužely jejich čelních světel se držely kufru auta slečny Blandishové. Zadním sklem bylo vidět hlavu Jerryho MacGowana. Seděl napůl zhroucený a při otřesech auta sebou bezvládně klimbal ze strany na stranu.

„S timdle padavkou nebude žádná práce," řekl Bailey.

Riley souhlasně zamručel.

Za další zatáčkou se octli v lese. Silnice byla černá jako uhel.

„Navez se do nich," řekl Riley.

Tachometr vyskočil na šedesátku. Ručička se chvěla, potom popolezla na pětašedesát, pak na sedmašedesát.

Packard seděl na vozovce jako přibitý. Ozvalo se svištění větru a stromy se rozmázly. Vzdálenost mezi oběma auty zůstala stejná.

„Do prkýnka," řekl Riley a nespustil ze Sama oči.

Starý Sam stlačil pedál až k podlaze. O pár metrů popolezli, pak zase odpadli. Bailey se předklonil, ruce zaťal do opěradla.

„Dupni na to, jak nejvíc můžeš, Same," vykřikl vzrušené. „Panička si nás všimla. Eště pár mil a je z toho venku."

Sam se držel volantu jako klíště, ručička poskočila k osmdesátce. Na drsné vozovce to oběma vozy začalo trochu házet. Náhle se octli před odbočkou a Sam si uvědomil svou šanci. Dupl na brzdu a prudce otočil volantem. Pneumatiky na štěrku zaječely a packard vletěl bokem mimo silnici. Baileyho to hodilo na podlahu. Cítil, jak se packard vzepjal, vnitřní kola se zvedla do vzduchu a zase dopadla na zem. Když Sam povolil brzdu a prudce sešlápl plyn, vůz se otřásl a rozjel se podrostem. Slečna Blandishová jela dál po silnici. Musela objet hřeben kopce, kdežto starý Sam si prorazil cestu přímo podrostem a tak ji předjel.

Bailey se vyškrábal na sedadlo a nadával jako špaček. Vztekle hmatal po revolveru, nakonec ho našel na podlaze. Sam nutil slečnu Blandishovou zpomalit. Kličkoval vozem po silnici, aby ho ne-

mohla předjet, a postupné snižoval rychlost. Nakonec se oba vozy zastavily, packard napříč silnicí. Bailey vyskočil na silnici a přešel k druhému autu; revolver namířil na slečnu Blandishovou.

„Vylezte," řekl. „Tohle je přepadení."

Riley se nehnul z packarda. Hlavu a rameno vystrčil z okénka a sledoval situaci. Sam měl oči upřené do záře reflektorů a ani se neobtěžoval, aby se podíval, jak to probíhá.

Slečna Blandishová neviděla Baileymu do tváře. Stál ve stínu auta, ale světlo reflektorů se odráželo na matném kovu jeho revolveru. Otevřela dvířka a vystoupila z vozu. Dáma může z vozu vystupovat různě. Některá přitom předvádí nohy, jiná nikoli. Slečna Blandishová nikoli. Stála bez hnutí, přidržovala se dvířek a poplašené se dívala na Baileyho. Nebyla vyděšená, jen dost poplašená. Z vozu se ozval MacGowan a ne a ne zvednout hlavu. Nějak se vysoukal ven vedle slečny Blandishové a Bailey najednou stiskl revolver v ruce pevněji, výhrůžněji.

„Žádný srandičky, mladej, tohle je přepadení!" řekl. MacGowan trochu vystřízlivěl. Přisunul se blíže ke slečně Blandishové.

„Dejte si raději pozor," řekl ochraptěle. „Nevíte, s kým mluvíte."

„Dejte sem ty perly," řekl Bailey a mládence zcela ignoroval.

Slečna Blandishová prudce zvedla ruce k hrdlu a trhla sebou dozadu.

„Nechtě toho, jinak budete litovat," řekl Bailey.

Protože se k ničemu neměla, pokročil k ní třemi rychlými kroky. Když šel kolem MacGowana, ten ho praštil nad spánkem. To byl tedy nápad, jenže on byl tak opilý, že vůbec nepřemýšlel. Silnice byla hrbolatá a Baileymu ujela noha, takže se svalil, až to žuchlo. Slečna Blandishová tence vykřikla, spíš jen pro sebe. Riley se nepohnul. Říkal si, že to Bailey zvládne, ale vystrčil starého Sama z vozu, aby slečnu Blandishovou pohlídal. Sam jí zapíchl svou osmatřicítku mezi žebra, ale ona, jako by ho nevnímala, upřené zírala na Baileyho, který ležel roztažený na zemi.

MacGowan, místo aby zasáhl, zůstal nehybné stát. Revolver vyletěl Baileymu z ruky a zmizel v temnotách. Rána, kterou dostal, ho naštvala. Začal se zvedat na kolena a polohlasem MacGowanovi nadával. Zůstal chvilku v pokleku a tu si MacGowan uvědomil ztracenou příležitost k útoku a vrhl se na něho. Bailey byl včas na nohou, uhnul jeho chabé ráně tak, že mu šla přes rameno, a udeřil ho do čelisti zaťatou pěstí. MacGowan se

zapotácel dozadu a rozhodil ruce, aby chytil balanc. Bailey k němu popošel. V ruce měl malý boxer, který vylovil z rukávu. Levačkou udeřil MacGowana do žaludku a když se mládenec zlomil do předklonu, vzal ho boxerem přes oči a přes nos. Slečna Blandishová slyšela zapraštění kosti, znělo to ostře a jasné, jako když se zlomí klacek. Jerry se složil a zůstal ležet roztažený naznak na silnici ve světle reflektorů. Křečovitě trhal nohama, ruce si tiskl k obličeji. Nad ním stál Bailey a kopal ho do hlavy. Pořád ještě potichu nadával. Kopal do Jerryho metodicky, nohu vždycky pečlivě napřáhl dozadu a pak přišel pořádný, dobře mířený kopanec. Riley se ještě více vyklonil z auta.

Slečna Blandishová se k němu chtěla rozběhnout, ale revolver se jí jen hlouběji zaryl do těla. Nedokázala křičet. Jazyk se jí přilepil k patru a nevydala hlásku. Nebyla schopna ani zavřít oči. Jen tak stála a dívala se. Riley se náhle vzchopil a otevřel dvířka. Bailey dosud pokračoval v kopání. Kopance už nezněly ostře, ale tupé, jako by kopal do těsta. Riley k němu rychle došel a prudce ho odstrčil. Všichni se dívali na hadrového panáka, který ještě nedávno žil a dýchal. Riley se zhluboka nadechl.

„Ty prase!" řekl Baileymu.

Bailey si začal otírat boty o vysokou trávu. Starý Sam stál tiše vedle slečny Blandishové, ruku s revolverem měl svěšenou. Byl vyděšený. Slečna Blandishová si rukama přikryla oči. Třásla se, jako by jí byla velká zima. Riley si klekl na jedno koleno a zblízka si MacGowana prohlédl, potom se zvedl a zahrozil na Bailey - ho pěstí. „Ty hovado!" řekl a bledý obličej se mu leskl potem. „To si něco zavařil... teď je to vražda... ty hovado šílený!"

Bailey si strčil ukazováček za límec a zběsile za něj škubal. „Sám si vo to řek," vyrážel. „Sám si přece vo to řek, no ne?" Rychle se otočil po Samovi, ale ten se díval stranou.

Všichni tři stáli a dívali se na MacGowana a jeden na druhého. Vražda, to bylo pro ně něco nového a oni měli pořádně nahnáno. První se vzpamatoval Riley. Pomalu přistoupil k slečně Blandishové. Cítila jeho příchod a strhla ruce z obličeje.

„Ticho!" zaryčel na ni Riley, kterého pomyšlení, že by mohla křičet, dohánělo k šílenství. „Jestli budete dělat rámus, tak to schytáte."

Slečnu Blandishovou to poděsilo. Myslela, že ji chce zabít.

„Buďte zticha a ani se nehněte," řekl jí Riley.

Přišel k němu Bailey a zatahal ho za ruku. „Se slečnou musíme taky udělat krátkej konec... Všechno viděla... musíme jí

voddělat."

Riley ho odstrčil. „Drž hubu," řekl. „Už si toho dneska nadělal dost." Přitom se stále díval na slečnu Blandishovou a očima vpíjel její krásu. Přejel pohledem po její postavě a při vší své nervozitě zaregistroval, že je opravdu hezká. Znovu k ní udělal krok a ona ustoupila dozadu, takže se octla před reflektory. Kužely světla prostupovaly jejími šaty a ukazovaly obrysy dlouhých nohou. Riley ji najednou viděl v plné kráse a pocítil neovladatelnou žádost. Zatoužil po ní tak prudce, až se roztřásl.

Vztáhla k němu ruce v úpěnlivé prosbě, aby se nepřibližoval, on k ní však přistoupil. Dotyk jeho studených, vlhkých rukou na holých ramenou ji probudil k životu. Uškubla před ním a otevřela ústa k výkřiku. Přenesl váhu na druhou nohu a polozavřenou pěstí ji udeřil do brady. Poklesla v kolenou a on ji odvlekl k packardu. Hodil ji na zadní sedadlo a ohlédl se po ostatních. „Strčte toho panáka do jeho vozu a zavezte ho do lesa," křikl na ně. „Ale fofr."

Starý Sam pomohl Baileymu nacpat MacGowana do jeho auta a potom s ním popojel podrostem, až je nebylo ze silnice vidět. Pak se rychle vrátili k packardu.

„Co s tou babou?" naklonil se do okýnka Bailey.

„Vlez dovnitř a drž hubu," řekl Riley.

Bailey váhal. „Vo co de?" dožadoval se vysvětlení. „Snad tu buchtu nechceš unýst?"

Riley se náhle vyklonil, popadl Baileyho za klopy kabátu a zkroutil je v pěsti.

„Poslechni, ty hovado," usekával každé slovo. „Tys to všechno zavařil... ale na mě si nepřideš. Vodteďka držíš hubu a mluvím já. Jasný?"

Bailey před jeho tvrdým pohledem uhnul. Když ho Riley pustil, ustoupil o krok a uhladil si kabát; pak se posadil vedle Sama. Seděli a čekali, až Riley promluví. Ten seděl vzadu a okusoval si nehty. Slečna Blandishová mu ležela přes nohy. „Do prdele," říkal si. „Když nechci na křeslo, tak si musím dát sakra bacha." Předklonil se a pažemi se opřel o přední opěradla.

„Tohle je případ vraždy," řekl a ztěžka hledal slova. „Nejde nám, troubové, vo nic, akorát vo život. Když nás chytej, deme na křeslo. Tohle nám určitě přišijou, žádný strachy, a pak už nás z toho žádnej advokát nevyseká. Tahle buchta všechno viděla... když jí teď vodkrouhnem, tak po nás půdou jak fretky, ale když jí schováme a vzkazem vo výkupný, tak třeba přídem k prachům a můžeme se trochu rozhlídnout; dokud ji máme sebou, nebudou poldové tak

žhavý. Její táta je prachatej a bude klopit. Jedeme k Johnnymu. Tam sme v rychtyku. Tam nás nenajdou, ledaže bysme měli kór velkou smůlu, ale musíme to risknout."

Bailey chtěl něco říct, ale jen pokrčil rameny. Sam se na sedadle zavrtěl a začal se vzpouzet, ale Riley ho ukřičel. „Nechápeš, že nemáme co ztratit? Mysli trochu! Je to slušná šance a jinou možnost stejně nemáme."

„Se teda parádně zahřejem," řekl Bailey. „Ta buchta, to je pěkně horký zboží."

Riley se zachechtal. „Tak jedem."

Packard se rozjel po silnici a postupné nabíral rychlost, až to v zatáčkách házelo a houpalo. Byla pořádná tma a míjeli jen málo aut. Jak se vzdalovali od města, byly silnice horší a horší a nikoho už nepotkávali.

Riley zvedl slečnu Blandishovou z podlahy a posadil ji do kouta. Neviděl ji, zato ji cítil. Rukama zajel k jejímu hrdlu a zápolil se sponou náhrdelníku. Jak se vůz házel, cítil na rukou její měkké tváře. Do očí se mu dostaly její vlasy a bylo to příjemné. Vyžadovalo dost trpělivosti, než se mu podařilo rozepnout náhrdelník: konečně ho sundal a strčil do kapsy. Znovu natáhl ruce a dotkl se jejího klína. Pod hedvábnými šaty ucítil měkká, hebká stehna. Začal se náhle potit, ale Bailey zaslechl jeho přerývaný dech, otočil se na sedadle s malou svítilnou v ruce a namířil mu do obličeje kužel světla.

„Chceš posvítit?" zeptal se a ustálil světlo.

Riley cítil, jak ho světlo propaluje, a rychle stáhl ruce. Bailey zhoupl světlo na slečnu Blandishovou. „Prima kus," řekl.

Slečna Blandishová byla stále v bezvědomí. Na bílé tváři, tam, kam ji Riley uhodil, měla modřinu. Ležela schoulená v koutě: hedvábnou pláštěnku měla rozevřenou, takže bylo vidět bílé šaty. Bailey si všiml, že náhrdelník je pryč, a přivřel oči.

„Zhasni to světlo," řekl Riley a rty se mu těžko hýbaly.

„Rozkaz, šéfe," odsekl Bailey a vypnul lucernu. „Kdybys neviděl, tak stačí houknout."

Nesedl si jako předtím, zůstal otočený a díval se na Rileyho.

Jeli už dvě hodiny a tu Sam ohlásil, že potřebuje benzin. Přibližně každou míli míjeli farmu a dávno se vzdálili od frekventovanějších silnic. Krajina byla pustá a kopcovitá. Bailey si posvítil lucernou na slečnu Blandishovou. Ležela zcela nehybně a tvrdé spala.

„Ta o sobě neví, „ řekl Riley. „Jeď dál a natankuj." Pokračovali v jízdě, až dojeli k osamělé benzinové pumpě. Z boudy se vypotácel vyčouhlý klacek a honem naplnil nádrž benzinem. Z rozespalosti byl jako praštěný a na auto se ani nepodíval. Když zašroubovával uzávěr nádrže, k packardu plavné zajelo auto značky airflow s vypnutými světly. Osádku packardu to po- plašilo. Žádný z nich si nevšiml, jak se tu objevilo. Bailey spustil ruku na revolver. Z airflowu vystoupil statný dlouhán s černým plstěným kloboukem sraženým do očí a se zájmem se podíval na packarda. Všiml si pohybu Baileyho a náhle se naklonil do auta.

„Nějak nervózní, co?" zeptal se.

Riley převzal iniciativu. „Co bys rád, mladej?"

„Riley, že?" podíval se pozorněji dlouhán. „No ne, von je to ten všivák Riley."

Tři muži v autě náhle ztuhli. Dívali se na airflow. Mezi jeho záclonkami se objevila tenká hlaveň automatu a mířila na ně.

„To si ty, Eddie?" řekl Riley a rty měl vyschlé.

„Jo, Eddie osobné," řekl dlouhán. „Flynn támhle houpá v náručí ten kanón, takže na mně nezkoušejte žádný triky. Flynn je z tý bouchačky trochu nervózní a mohla by vystřelit."

„Podívej, Eddie, my nechceme žádný komplikace," Riley byl pořádně vyděšený. Akorát teď musí mít takovou smůlu a narazit na toho sígra Eddieho.

Eddie si vytáhl cigaretu a škrtl sirkou. Riley pohnul tělem, aby zakryl slečnu Blandishovou, ale Eddie si jí samozřejmě všiml.

„Nóbl kočka," řekl a zhluboka nasál cigaretový kouř.

„Bodejť," spěšně se ozval Riley. „Tak zatím nashle... musíme už domu... dupni na to, Samé."

Eddie nesundal nohu ze stupátka vozu.

„Říkal jsem, nóbl kočka."

„Taky že jo," zavrčel Riley. „No a co má bejt?"

„To si často bereš na rande dva kořeny?" zajímal se Eddie. „Co že je tak zticha?"

„Je namazaná," Riley se začal potit.

„Namazaná, co?... To je ale smůla. Můžu se na ni juknout? Mně to prosté nedá, vždyť mě přece znáš?"

„Dej si pokoj!" řekl Riley chabé.

„Já tu rajdu chci vidět." V Eddieho hlase se náhle ozval drsný tón. Automat se trochu pohnul. Oba muži se na sebe upřené dívali v souboji dvou vůlí, potom Riley zvolna vylezl z auta. Byl o hlavu menší než Eddie a v jeho stínu jako by se scvrkával. Eddie vyn-

dal z kapsy mohutnou baterku a posvítil na slečnu Blandishovou.

„Parádní kočka," řekl, „třída." Trochu se naklonil. „Říkáš namazaná."

„Nojo, neví vo sobě," Riley hledal po kapsách cigaretu. Ruce se mu třásly, jak byl nervózní. „Tak nech už těch srandiček, ať vocaď vypadnem."

„Oukej, Riley, ne že bych se ti do toho chtěl plíst." Eddie o krok ustoupil od auta. „Ty bys přece nezneužil situaci, když ta dáma vo sobě neví. Mně máma vždycky říkala: když je pod parou, nech ji na pokoji. Teda tahle je pořádně pod parou. Ta si ten chlast vychutnala. Vidíš, tady si dokonce udělala na pusince modřinu flaškou. Měl bys jí domluvit, taková fajn holka má pít ze sklenice, a ne z flašky... aspoň by si tolik neublížila."

Riley si zase vlezl do auta a Sam od benzinové pumpy ujel, jako by ho honili všichni čerti. Eddie se za nimi díval. Měkký klobouk si pošoupl do očí a poškrábal se vzadu na hlavě. Čahoun od pumpy na něho zíral s otevřenými ústy, ale Eddie si ho nevšímal. Šel ke svému vozu a strčil hlavu do okénka.

„Co tomu říkáš, kamaráde?" zeptal se Flynna, který rozebíral automat. „Nechápu, jak se tyhle dali dohromady."

Flynn pokrčil rameny. Nebyl zvyklý moc mluvit.

„Co má vlastně tenhle póvl co dělat s takovou parádní kočkou? Co je ona zač?" Eddie přemýšlel nahlas. Flynn se díval do tmy na silnici a neprojevoval zájem. Už byli dlouho na cestě a on se potřeboval vyspat. „Dostala po puse, a ne že ne. Neříkej mi, že tohle trdlo Riley se teď dal na únosy. Je to moc zvláštní. Asi si o tom promluvím se Slimem."

Flynn si dopřál cigaretu. „Koukej sebou laskavé hodit. Ty třeba nepotřebuješ spát, ale já jo."

Eddie se otočil k čahounovi, který jako by už usínal. „Hele, ty nádhero, kde tu máš telefon?"

Čahoun ho zavedl do boudy a při vytáčení čísla stál nad ním. Eddie netrpělivě čekal a slyšel na lince jen praskání a pískání, až nakonec zaslechl S limu v hluchý hlas.

„Poslyš, Slime, právě odtud odjel Riley se svou partou a měli s sebou parádní kočku, vysloveně nad jejich poměry. Dostala pěstí a ještě vo sobě nevěděla. Ta ženská je prostě třída. Má na sobě drahý šaty a nevypadá na to, že by se tahala s Rileym. Podle mě ji Riley unesl, a tak bys o tom měl vědět."

Slim chvíli mlčel. „Počkej... Promluvím si s mámou," řekl nakonec.

Po kratším zdržení se vrátil. „Máma chce vědět, co měla ta rajda na sobě." Jeho hlas zněl udiveně.

„Měla na sobě bílý hedvábný šaty a lehkou černou pláštěnku, střevíce se štrasovou přezkou nebo něco takovýho, co se blejskalo. Vypadala, jako by předtim byla na nějakým nóbl večírku. Má spoustu zrzavejch vlasů, a teda, Slime, krasavice, co ti mám povídat. Už sem viděl lecjakou fajnovou holku, ale tahle jim všem dá fleká. Stačí se na ni podívat a hnulo by to i s nebožtíkem."

Eddie slyšel, jak se Slim rozvláčné domlouvá s matkou, a byl celý netrpělivý.

„Poslouchej, Eddie, máma se snad zbláznila... říká, že ta rajda je Blandishová. Dcera toho masnýho magnáta. Jo! Dovedeš si představit, že by si Riley vzal do práce něco tak velkýho?"

Eddie chtěl něco říct, ale slyšel, že Slim zase mluví s mámou. Pak zase slyšel Slimův hlas; už nezněl tak ospale.

„Máma se možná ani nezbláznila. Že přej si ta Blandishová dcera na sebe vzala ty slavný šperky. Měla jít na večírek ke Zlatýmu střevíčku. Třeba se to Riley domákl a hrál vabank. Jestli teď má šperky i tu holku... tak toho má nad hlavu. Já se na to podívám, Eddie. Kde si teď? Dobře, tak sebou hoď, já na tebe počkám na druhý křižovatce dál po silnici. Kam může takovej malej gauner jako Riley jet? Jediné k Johnnymu... hni sebou."

Eddie strčil čahounovi dolar a spěchal k vozu.

„No tak, kámo," řekl, když se posadil. „Slim se chce na toho Rileyho trochu podívat. On si myslí, že ty votrapové zmáčkli dceru starýho Blandishe."

Flynn zanaříkal: „A se spaním je šlus. Sakramentskej život."

Airflow se rozjel do noci.

Nad kopci už svítalo a packard stále ještě uháněl po silnicích. Starý Sam seděl schoulený nad volantem, obličej bledý a ztrhaný únavou. Oba jeho kumpáni se každou chvíli nervózně dívali zadním oknem, jestli je někdo nesleduje. Potřebovali se dostat do úkrytu, než bude světlo. Slečna Blandishová už byla vzhůru. Seděla ztrnule v rohu, co nejdál od Rileyho. Z prudkého větru, který foukal proti uhánějícímu autu, jí bylo zima. Riley na ni chladně pohlédl. Chtěla něco říct, ale on ji *zarazil.* „Taková smůla," bručel si pro sebe. „Zrovna ten Eddie. Jestli si to *rozváží,* tak dá vědět Slimovi, a pak je všechno v troubě."

Bailey na předním sedadle zřejmě uvažoval stejné. Najednou se otočil a řekl: „Že bysme tu dámu někde vyklopili?"

„Budeš držet hubu?" vybuchl Riley. Vytáhl luger a zamával s ním Baileymu před obličejem. „Ještě jeden takovej fór a tohle žihadlo spustí."

Na Baileyho to neudělalo dojem. „Nojo, nojo," řekl a pokrčil rameny. „Jestli se na nás pověsí Slim, tak nám bude všelijak."

„Slim se na nás nepověsí," zuřil Riley. „Co by se na nás věšel?"

„Eddie mu to řekne, žádnej strach," řekl Bailey.

„Tak mu to Eddie řekne, no a?"

„Máma Grissonová už bude vědět jak na to," pokračoval Bailey.

Riley už nic neříkal. Věděl, že Bailey má pravdu. Máma Grissonová si už poradí, jako vždycky. Starý Sam odbočil s vozem na úzkou polní cestu a musel ubrat rychlost. Blížili se k úkrytu Johnnyho. Bylo to dřevěné patrové stavení, cloněné stromy hustého lesíka. Vedla k němu hrbolatá cesta, prosekána podrostem. Packard se překodrcal až k domu a zastavil. Bailey vystoupil a zabušil na dveře. Chvíli se nic nedělo, pak se objevil Johnny. Johnny byl kořala. Žil jen pro pití a bylo to na něm vidět. Byl živ z toho, že schovával každého, kdo potřeboval schovat. Většina gaunerů v okrese o něm věděla, ale policajti se ho zatím nedomákli. Teď stál před Baileym a díval se na něho vodovýma očima. Pití ho zničilo a delirium mu koukalo přes rameno.

Bailey s ním začal smlouvat, ale Johnny si všiml, že je Bailey jak na jehlách, a začal vyhánět cenu do stropu. Riley chvíli poslouchal, jak se dohadují, a potom vylezl z auta a došel k nim.

„Nech to na mně," řekl Baileymu. Potom se otočil k Johnnymu a poručil mu, aby byl zticha. „Prachy dostaneš, žádnej strach. Ještě je nemáme, ale až vrátíme tuhle dámu, tak jich bude dost, Podívej, Johnny, nemusíš vědět, kdo je to a co je to, ale má cenu sto klacků. Dvacet můžeš dostat ty. Stačí, když nás nakrmíš a budeš poslouchat cvrkot. Riziko je naše, a ty shrábneš prachy... Tak co ty na to?"

Johnny řekl, že to udělá, když dostane padesát klacků. Rileyho popadl vztek. Zavrtal do něho svůj luger.

„Vemeš si, co ti dám, a eště poděkuješ," řekl. „Teď sebou hni a dej nám najíst."

Johnny pokrčil rameny a otočil se ke stavení. Bailey šel za ním,

Riley se vrátil k packardu. „Poďte ven," řekl slečně

Blandishové. *Zaváhala,* ale pak vystoupila na hrbolatou

zem. Stála před ním a dívala se na něho se vztyčenou hlavou. Už ji přešel první úlek a dostávala kuráž.

„Když se budete chovat normálně, nic zlýho se vám nestane. Chceme vás vyměnit za kufr peněz, a to je to celý. Nedělejte problémy, a než se nadějete, budete zase u tatíčka. Když budete zlobit, tak si to odnesete."

„Budete za to pykat," řekla a snažila se, aby se jí hlas nezachvěl. „Okamžitě mé odvezte zpátky."

„Tyhle řeči si nechtě," vyjel si na ni Riley. „Ty vám tady nepomůžou... teď už nejste žádná slečna Prachatá... zapadněte do stavení, než vám jednu střelím."

Stála a dívala se na něho. Velkýma očima přejela po jeho ošuntělých šatech a těžkých botách. Pod jejím pohrdavým pohledem se div nepropadl hanbou. Zvedl proti ní zaťaté pěsti, ona se však otočila a pustila se nejistými kroky po trávě k domu. Ve dveřích stál Bailey a čekal na ni. Blýskl po ní očima, ale ona se nezarazila, takže jí musel ustoupit, a tak vešla do velké světnice, špinavé a neuměle sdělané. Nalevo vedly chatrné dřevěné schody na pavláčku. Nábytek si stloukl Johnny sám. Vypadal důkladně a nedodělaně. V koutě stála naftová kamínka, na kterých si vařil.

„Kde bude dáma spát?" zeptal se Johnnyho Riley. Johnny trhl hlavou k pavláčce. „Můžete hned, nikdo tam není."

Riley se otočil ke slečně Blandishové a ukázal na schody. Šla za ním nahoru a klopýtala po ztrouchnivělých prknech. Rozkopl jedny dveře a octla se v malé, temné komůrce. Zapálil petrolejovou lampu, která visela ze stropu, a rozhlédl se po místnosti. Byla tam postel s matrací, která vypadala špinavé, a žádné přikrývky nebo povlečení. Na podlaze stál džbán s vodou, na níž plaval tenounký škraloup prachu, a na rozviklaném bambusovém stolku stál plechový lavor. Na okně byla přibitá hustá pytlovina a v místnosti bylo cítit ztuchlinu a plíseň.

„Jako doma to není, co?" řekl jízlivé.

Neuhnula očima před jeho pohledem a hleděla na něho se stejným pohrdáním. Naklonil se k ní, až ji udeřil do tváře jeho dech. „A tyhle nóbl móresy raděj nechtě plavat. Takovejm jako vy já už umím ukázat, že sou takhle malý... tak se moc nevytahujte!"

Odvrátila se od něho, on si ji však jednou rukou přitáhl. „Pusu snad mi můžete dát, ne?" ale ona se mu s překvapivou silou vytrhla, a než si stačil uvědomit, co se děje, stála na druhé straně postele. Poprvé zahlédl v jejích očích hrůzu a to mu udělalo dobře. Váhavé tam stál a uvažoval, jak by ji popadl. Asi bude křičet

a prát se, a pak přiběhne Bailey... S Baileym to bude kvůli té dámě otrava... ne že by mu tolik záleželo na jejím blahu, spíš si to s ní bude chtít rozdat sám. Ale jestli si Bailey něco dovolí, tak to schytá. Otočil se ke dveřím. „Dejte si náramnej pozor," řekl slečně Blandishové a zavřel za sebou dveře.

Když přišel dolů, dával už starý Sam na stůl. Jídlo bylo nevalné, ale všichni měli hlad. Riley řekl starému Samovi, aby zanesl taky slečně Blandishové a k tomu trochu skotské. Sam se ochotně vypravil s jídlem nahoru, strčil do dveří a napřáhl talíř k slečně Blandishové. „Natě, snězte si to," řekl neohrabaně. Slečna Blandishová stála uprostřed pokoje. Na jídlo zavrtěla hlavou. „No tak," zavrčel Sam, „hoďte to do sebe." Viděla jeho vrásčitý obličej a vyhýbavé oči a talíř si vzala. Podíval se na špinavou matraci a pokrčil nos. „Na tohle ste asi nebyla zvyklá... Donesu vám z auta deku." Obrátil se a šel dolů. Rileymu to přišlo směšné, když ho viděl vracet se s dekou. Sam už na ženské není, říkal si, ale bude z něho dobrá chůva. Bailey dojedl a odstrčil talíř. Zapálil si cigaretu a protáhl se. Starý Sam přišel dolů a posadil se co nejnenápadněji ke stolu.

„Už si jí zabalil?" zeptal se Riley výsměšně.

„Nemusí se na ni hned pouštět hrůza," zamumlal Sam s plnými ústy.

„Jestli bude ta káča moc zvedat nos, tak si něco užije," odsekl Riley.

Bailey se po něm podíval a zívl. „Sakra, já sem utahanej!" řekl. „Celou noc řídit, to je mi vejlet. Trochu se prospím."

Starý Sam se přestal ládovat, došel k hromadě pytlů v zadním koutě světnice a začal chrápat, jakmile si lehl.

Riley se podíval na Johnnyho. „Ty čekáš návštěvníky?" zeptal se.

Johnny zavrtěl hlavou. V ruce měl pušku a chystal se něco ulovit k jídlu. Zrak měl zakalený a ruce se mu třásly, ale s puškou měl štěstí, až to bylo k nevíře. Naučil se, jak moc má dát roztřesené ruce vůli, a když namířil stopu nad cíl a trochu doprava, obyčejné se trefil. Johnny nebyl tak nemožný, jak vypadal.

Riley se za ním díval, dokud nezmizel, a pak šel k telefonu. Bailey ho klížícíma se očima pozoroval. Ležel natažený na pytlích vedle Sama a dokuřoval cigaretu. Poslouchal, jak Riley potichu mluví do telefonu. Domyslel si, že Riley mluví s Annou, a přezíravě se usmál. Riley konečné zavěsil a podíval se na něho, pak kývl hlavou a šel nahoru. Bailey se za ním díval, jak vchází

do místnosti vedle slečny Blandishové, a potom zavřel oči.

Riley si lehl na prostou postel a díval se na protější stěnu. Rád by byl prohlédl tenkou omítkou, aby viděl slečnu Blandishovou zachumlanou do deky. Dal své nevázané fantazii vůli a zůstat v pokoji bylo pro něho za chvíli k nevydržení. Posadil se a divoce se škrábal ve vlasech, až mu nehty drhly o kůži. Cítil, jak mu po šíji stéká pot. Přehoupl nohy z postele a skopal z nich boty. Ozvaly se dvě rány, jak dopadly na zem. Seděl tak, díval se na své roztřesené ruce a trhaně oddechoval. Potom vstal a sundal si sako. Revolver mu překážel, a tak odepjal pouzdro a hodil ho na postel. Po špičkách se přikradl ke dveřím a tiše je otevřel. Vyšel na pavláčku a pohlédl dolů do světnice. Bailey i starý Sam oba spali jako zabití. Zůstal stát přede dveřmi slečny Blandishové a zaváhal. Pak se naposledy ohlédl po spáčích, zlehka stiskl kliku a vešel dovnitř. Škvírami kolem zatlučeného okna se už prodíralo slunce. Lampa byla zhasnutá, ale v pokoji nebyla tma, jen pološero. Slečna Blandishová ležela na posteli tváří dolů; hlava jí spočívala na předloktích a zdálo se, že spí. Když opatrně zavřel dveře, trochu se protáhla a otočila se na bok.

Riley se nad ní sklonil a zpocenýma rukama ji popadl za hrdlo, takže zdusil její výkřik při probuzení. Oči měla doširoka otevřené, víčka jí náhle vyletěla nahoru, jako mrkací panně, když se prudce postaví. Viděl bezmezný děs v jejím zraku a vycenil zuby.

„Opovaž se zlobit!" zašeptal s obličejem skloněným až k ní. „Utýct odsud nemůžeš, a křičet nesmíš. Slyšíš?... Žádnej rámus! Jinak ti jednu ubalím a vyrazím ti zuby. Dám ti takovou jednu, že už jakživa necekneš. I kdybys teď začala vyvádět, stejně nikdo nepřide, zato ty to schytáš. Teď tě pustím a jestli chceš, tak můžeš křičet... ale moc dobře si to rozmysli."

Pomalu od ní odtáhl ruce. Slečna Blandishová ležela na zádech a nevydala hlásku. Ruce měla rozhozené dlaněmi vzhůru na dece. Dívala se do jeho krví podlitého obličeje a to, co z něho vyčetla, ji naplnilo hrůzou. Bezmocně zavrtěla hlavou, kolena srazila k sobě a celá se napjala. Prudce se na ni vrhl, její rozhozené ruce přitiskl k posteli a lesknoucím se obličejem hledal její ústa. Rychle uhnula hlavou. Otevřely se dveře a vešel Bailey. Dveřmi proniklo světlo a dopadlo na postel. Bailey vskočil do pokoje mrštné jako kočka. Na zlomek vteřiny se rýsoval proti světlu a už byl v místnosti, pouhý stín v příšeří. Riley se ani nepohnul. Jen ruce odtáhl. V duchu si nadával, že si s sebou nevzal revolver. Viděl matný pablesk na hlavni

Baileyho osmatřicítky a čekal, kdy se mu olovo zaryje do těla.

„Jen klid, Riley," zašeptal Bailey. „Ani se nehni, jinak..."

Riley seděl nehybně a s pootočenou hlavou se díval na Baileyho. Slečna Blandishová se odkulila od Rileyho a zvedla se do polosedu. Byla teď na samém kraji postele a srdce jí bušilo tak divoce, že se málem zalkla.

„Ty posero, já sem tě prokouk," řekl Bailey. „Ty sis na ní chtěl vlízt, tak moc si to chtěl, že by ti nevadilo, kdyby nás všecky zhaftli. Takže aby bylo jasno... na tuhle dámu si nikdo nevleze, jasný? Tahle dáma se vrátí rovnou k svýmu tatíčkovi a já dostanu hodinky s věnováním za to, že sem ji přived."

„Ty seš zbláznil!" vykřikl Riley a obličej mu v polotmě zbrunátněl. „To tys přece voddělal toho chlapa!"

„Vopravdu?" Bailey mluvil dosud potichu a vzrušením se celý třásl. „Tahle dáma bude strašně vděčná, že sem jí výtah z ty šlamastyky, cos jí zavařil. Půdou po tobě a vona řekne tatíčkovi, že si tamtoho voddělal ty."

Riley se náhle zachvěl. „Takovýho něco bys neudělal!" řekl přeskakujícím hlasem. „To mi přece neuděláš?"

Bailey zvýšil hlas. „Na tohle už čekám dlouho. A teď -"

Ozvalo se tlumené zaklepání a do dveří strčil hlavu Johnny. Na jeho málo zřetelném obličeji byl v pološeru vidět poplašený výraz. Klepala se mu brada. „Dole je Slim se svou partou a ptají se po tobě," řekl. „Řek sem jim, že eště chrníš."

Baileymu klesla ruka k boku a rychle se otočil k Rileymu. Vyděšené se dívali jeden na druhého.

„Do prdele," zašeptal Bailey. „Sem ti říkal, že po nás Slim pude."

„Nesměj tu najít tu dámu a nesměj tu najít ty perly." Riley se zvedl z postele. „Di dolů a nějak je zdrž. Řekni jim, že sme se jí zbavili, ještě než sme sem přijeli. Podívej se, kolik jich je... vyhlídni si moment, a kdyby to šlo, tak je vodpráskni. Přídu dolů, jen co si vemu bouchačku."

Bailey váhal, ale pak se sebral a vyšel z pokoje. Riley si přitáhl Johnnyho k sobě.

„Podívej, Johnny. Ty zůstaneš tady, aby ta dáma nezačala ječet." Podíval se na slečnu Blandishovou. „Poslechni, broučku, dole je jeden chlap, ten ti stoupne na krček a ani si toho nevšimne. Slim je zvíře... jestli si chceš zachránit holou kůži, tak teď budeš hezky zticha."

Když vycházel z pokoje, všimla si slečna Blandishová jen bílé obruby kolem jeho rtů.

Riley se zastavil na pavláčce a díval se dolů na hlouček mužů. Ti se zase dívali na něho. Byl tam Eddie, s rukama zabořenýma v kapsách pršiplášťě, s měkkým černým kloboukem postrčeným do týla. Na kraji hloučku úplně nalevo stál Flynn, ruce měl taky schované a oči studené a ve střehu. Těsně u Slima stáli Talián a Doktor Williams. Palce měli zavěšené za opasky, oba kouřili. Slim se jediný na něho nepodíval. Byl také jediný, kdo Rileyho zajímal. Starý Sam seděl na pytlích, zmatený a rozespalý. Bylo vidět, že má pořádné nahnáno. Bailey stál opřený o stěnu, s rukama schválné sevřenýma před sebou.

Slim Grisson si pečlivě prohlížel špičky svých úzkých střevíců. Byl vyzáblý a nezdravě bledý, žádný vazoun. Díky nepřítomnému pohledu a pootevřeným ústům působil dojmem slabocha a bábovky, ale ve skutečnosti dovedl jednat s chladnokrevnou rázností jako málokdo. Za maskou idiota se skrýval chladný, nelidský duch.

Slim Grisson byl zabiják. Zabíjel už od dětských let. Ne že by k tomu měl nějaký důvod, ale protože zabíjení měl v krvi. Začal brzy, protože chtěl peníze. Ve škole byl líný a o učení nejevil zájem. Jeho starý učitel z něho měl strach. Jeho intuice mu napovídala, že Slim má špatnou povahu. Když ho nachytali, jak zrezivělými nůžkami stříhá na kousky právě narozené kotě, nikoho to nepřekvapilo. Učiteli to přišlo vhod jako důvod pro jeho vyloučení ze školy. Nezůstalo to však bez odplaty. Týden po tom, co Slim odešel ze školy, našli jednu malou školačku, jak bezcílné bloudí daleko od domova. Ukázalo se, že byla zneužita, a pachatelem byl Slim. Už ho nedopadli, protože máma Grissonová ho mezitím odvezla z města.

Našel si práci při mytí sklenic v kulečníkové herně a dostal se k partě pašeráků alkoholu. Díval se na ně, jak přepočítávají svazky zelených dolarových bankovek. Chovali se k němu opovržlivé, ale on se jich držel jako klíště, až ho vzali mezi sebe. Teprve teď si začal vytvářet povést člověka, pro něhož lidský život neznamená vůbec nic. Žádná fuška pro něho nebyla moc nebezpečná a gang mu nakládal všechnu špinavou práci. Poradil si se vším bez chyby. Spoléhal jen na svou otrlost, bez rozumu se obešel. Vůdcem gangu se stal teprve potom, co si ho vzala do práce Máma Grissonová. Už nějaký čas si uvědomovala, jak by se dalo lehko přijít k penězům,

ale nechtěla nic uspěchat. Chtěla, aby se Slim trochu otrkal, a pak se teprve pustila do akcí.

Krok za krokem dělala ze Slima gangstera. Zpočátku dělal chyby, když byl ponechán vlastní vynalézavosti, a v krátkých obdobích pendloval mezi vězením a svobodou. Dostal se do mohutného gangu, který se specializoval na bankovní loupeže. Pomalu se škrábal vzhůru jednoduchou metodou: odstřelil každého, kdo se mu postavil. Gang nakonec uznal jeho převahu a přijal ho za svého vůdce. V té chvíli převzala otěže máma a oni uznali, že pracovat pro ni se jim vyplatí. Slim byl užitečný na nebezpečnou práci, Máma Grissonová seděla doma a tahala za nitky a zbytek gangu šel tvrdě po penězích.

Riley se rukama chytil klop svého kabátu. Všiml si, že Flynn je nervózní, a nechtěl riskovat. Stál tam a pokoušel se o úsměv.

„Tak co, Riley," zavolal Eddie. „Nás si nečekal, co?"

Riley se pustil po rozviklaných schodech dolů. Oči nespouštěl z hloučku, který ho čekal. Scházel zvolna a rozvážné.

„Ahoj, kluci," řekl co možná nenucené. „To je ale překvapení!"

Stoupl si vedle Baileyho, ale nedívali se na sebe. Mluvil Eddie. Slim ani nevzhlédl; stále ještě se zalíbením pozoroval své boty.

„Kde je ta nóbl dáma, co jste měli sebou?" zeptal se Eddie.

„Nechali jsme ji plavat," řekl pomalu Riley. „Probrala se dřív, než jsme počítali."

Eddie hodil špaček cigarety na zem a zašlápl ho. „Tak vy jste ji nechali plavat?" řekl. „Škoda... chtěl jsem se na ni ještě jednou mrknout. Co byla zač, Riley?"

„Ale, taková štětka," řekl Riley a upřeně se díval Eddiemu na bradu. „Co vás, kluci, žere? To jste ještě neviděli takovej pěknej kus?"

Jeho nucená žoviálnost s nimi ani nehnula. Eddie řekl: „Nenaložils ji takhle náhodou u Zlatýho střevíčku?"

Riley nedal na sobě nic znát. Dělal překvapeného. „Seš *zbláznili* Zlatej střevíček? Do takovejch podniků tahle fuchtle přeci nechodí! Našli jsme jí v bufetu u Icika. Měla nakoupíno a my jsme si mysleli, bude s ní legrace, tak jsme ji naložili. Jenže když se probrala... to byl rachot, co ta vyváděla... Nic jsme s ní nepořídili, tak jsme ji nechali jít domu pěšky, aby vychladla."

Eddie se usmál, bylo vidět, že se baví. „Tak vona to byla jen taková nijaká fuchtle! A vy jste ji nechali jít domů pěšky, protože si s váma nechtěla hrát! Mně teda připadala jako extratřída."

„Dneska vypadá každá štětka extra... to dělaj ty filmy," paríroval Riley.

Slim zvolna zvedl oči od bot. Podíval se na Rileyho a ten se začal potit. Slimův pohled byl ošklivý.

„Kde je Johnny?" zeptal se. Hlas měl od kouření chraptivý a většinou jen šeptal. Riley se opřel zády o zeď. „Je nahoře," vyrazil ze sebe.

„Dojdi pro něj!" řekl Slim Eddiemu.

Nahoře se otevřely dveře a z nich kvapné vyšel Johnny. Nahnul se přes zábradlí. Všichni se na něho dívali. Johnny byl se všemi kamarád, ale nestavěl se na ničí stranu. Dožil se ve zdraví svého věku a chtěl žít ve zdraví dál. Podíval se na Rileyho, potom na Slima. Riley na něho hleděl úpěnlivýma, vytřeštěnýma očima, ale Johnny už se na něho nedíval. Otočil hlavu a podíval se na dveře za zády. Žádný z mužů, kteří ho pozorovali, se ani nepohnul. Potom se náhle vyklonil přes zábradlí. Tenkým, nakřáplým hlasem řekl: „Ta dáma prej by potřebovala na nočník."

Nikdo se nehnul. Riley se prudce nadechl a Bailey zezelenal.

„Dojdi pro ni," řekl Slim.

Johnny se otočil a otevřel dveře. Vstrčil hlavu dovnitř a něco řekl, potom od dveří odstoupil. Na pavláčku vyšla slečna Blandishová. Muži se na ni zdola dívali. Když pohlédla dolů a viděla je, prudce sebou škubla od zábradlí a schoulila se u stěny. Johnny jí zase cosi řekl a ukázal prstem ke schodům. Zavrtěla hlavou a chtěla se vrátit do pokoje. Johnny jí vzal pod paždí a postrčil ji. Byla nesvá a vylekaná, váhala. Ticho v místnosti se dalo krájet. Nikdo se nepohnul a všichni hleděli na ni.

Sestoupila dolů s Johnnym v patách. Prošli světnicí na denní světlo, až do přístavku před domem. Jen Flynn nespustil oči z Rileyho a Baileyho. Všichni stáli bez hnutí jako špalír voskových figurin. Dívali se, jak vyšla ven a zase se vrátila, sledovali každý její krok, dívali se, jak jde nahoru po schodech a mizí v pokoji. Johnny šel s ní a zavřel dveře. Když se dveře zavřely, napětí se zlomilo. Doktor, Talián, Eddie a Flynn najednou měli v rukou revolvery.

„Seberte jim bouchačky," řekl Slim.

Doktor pokročil k Baileymu a vytrhl mu revolver z pouzdra. Bailey jen stál a olizoval si rty. Doktor přistoupil k Rileymu a udělal totéž. Obrátil se k starému Samovi, ale ten šel náhle po revolveru. Byl překvapivé rychlý a jeho těžký kanón zaburácel dříve, než Doktorův mozek stačil varovné zareagovat. Flynn si Samova

pohybu všiml a vystřelil ve stejném okamžiku. Doktor včas uskočil, zato starému Samovi ustřelila rána temeno hlavy. Padl na tvář a revolver mu vyletěl ze škubající ruky. Riley a Bailey zezelenali a zatajili dech. Čekali, co bude. Slim se podíval na ně, potom na starého Sama. Ve tváři měl hladový, vlčí výraz. Johnny vyšel na pavláčku, podíval se dolů a zase se vrátil do pokoje.

„Odneste ho ven," řekl Slim. Doktor a Talián popadli starého Sama a odtáhli ho na mýtinu před domem. Spěšně se vrátili dovnitř. Eddie náhle přistoupil k Rileymu. „Poslechni," řekl, „ty si v pěkný rejži. Tak to vyklop. Ta ženská - kdo je to?"

„Vždyť vám říkám, že nevím," trhl sebou Riley a roztřásl se po celém těle.

„Tak já ti to povím," řekl Eddie. „Je to Blandishova dcera a vy jste ji unesli kvůli perlám. A ty máš to zboží teď u sebe... no není to tak?" Přitom mohutnou tlapou žmoulal Rileyho sako a pohazoval s ním jako s panákem. „Jak by ne, je to tak." Zabořil ruku do Rileyho náprsní kapsy a vylovil perly. Hodil je Slimovi, ten je chytil a podržel proti světlu.

„Pěkná práce," řekl.

Rozhostilo se napjaté ticho, každý se upřeně díval na perly, visící ze Slimových kostnatých prstů.

„Blandish má dva miliony," zašeptal Slim a nepřítomným zrakem se díval na perly. „Jeho dcera mu stojí za hromadu prachů. Ty šutry se dají střelit za dvacet klacků i víc... moc pěkná práce." Poslední slova říkal pomalu, jen tak mu z pootevřených úst ukapávala. Podíval se na Eddieho a hodil hlavou k pavláčce. Eddie vyšel po schodech a vstoupil do pokoje, kde seděla slečna Blandishová a Johnny. Kývl na Johnnyho, aby šel ven, a pak přistoupil k slečně Blandishové. Stála u okna zavěšeného pytli. Hruď se jí rychle zvedala a klesala; jednou rukou si zakrývala ústa.

„Podívej, zlato," řekl Eddie rychlým polohlasem. „Teď se s námi projedeš. Ti mládenci ti nic neudělají, ale nesmíš zlobit. Dáme vědět tvýmu tatíčkovi, a pak pojedeš domů. Hlavně nemluv, když se tě nikdo neptá. Ten Slim dole je potvora, a když ho někdo rozčílí, tak dovede bejt pěkně vostrej. Tak hezky poslouchej a sama nemluv a všechno dobře dopadne... jasný?"

Slečna Blandishová řekla: „Prosím vás, pusťte mé domů!"

Eddie ji vzal pod paží; napadlo ho, jaká je to kočka, a přátelsky se na ni usmál. „No tak, neber si to tak. Jen žádný strachy."

Nechtěla se hnout. „Jestli chcete peníze, otec vám zaplatí...

neodvádějte mé s těmi muži. Tamten člověk se pokusil... byl tu se mnou sám -" nedokončila a zoufale se rozhlédla po pokoji, jako by hledala úkryt.

Eddie ji poplácal po rameni. „No tak deme," řekl. „Já bych třeba taky měl lecjaký chutě, jenže by to nebylo zdravý. Nechtě si kalhotky na sobě a já na vás dohlídnu."

„Kam mě chcete odvézt?" zeptala se. „Proč nezatelefonujete otci hned a on vám zaplatí? .. .Proč mám jet s vámi?"

Eddie šel ke dveřím á otevřel je. Kývl hlavou. „Tak de se," řekl. „Nezapomeň, co jsem říkal." Jeho hlas zněl o poznání drsněji a slečna Blandishová, která v té chvíli nahlédla bezvýchodnost své situace, vykročila za ním.

Když Eddie odešel nahoru, obrátil se Slim na Flynna. „Vem ty chlapy ven," řekl.

Doktor a Flynn vystrkali Baileyho a Rileyho ze stavení. Popoháněli je k houštině. Za nimi šel rychle Slim. V ruce nesl dva dlouhé provazy. Žluté oči mu zářily. Dosud nikdy nikoho nezabil pomalu a teď se vzrušením celý roztřásl. Zatím vždycky zabíjel rychle, ne pro potěšení, ale kvůli bezpečí. Teď... teď to bude jiné. Už slyšel Rileyho, jak mu hlas přeskakuje hysterickým strachem, už viděl jeho zezelenalý, zpocený obličej a ústa zkřivená hrůzou... a dělalo mu to dobře.

Bailey šel beze slova. Obličej měl bledý, ale v očích mu doutnaly nebezpečné jiskry. Došli na malou mýtinu v houští a všichni se naráz zastavili u vědomí, že k exekuci dojde tady. Slim ukázal na dva příhodné stromy.

„Přivažte je tady," řekl.

Flynn měl na mušce Baileyho, zatímco Doktor připoutal Rileyho ke stromu provazem, který mu hodil Slim. Riley se nepokusil o záchranu. Stál tam a třásl se a trhal sebou ochromený hrůzou. Doktor od něho odstoupil a otočil se k Baileymu. Ten šel sám ke stromu a opřel se o něj zády. Když k němu Williams přistoupil, vyrazil nohou, jako když zaútočí had. Bota kopla Doktora do břicha, a už stál Bailey za stromem, kryt štíhlým kmenem před Flynnovým revolverem.

Do Slima náhle vjel život. „Ne abyste ho vodbouchli!" vykřikl vzrušené. „Chci ho živýho!"

Doktor se svíjel na trávě a popadal dech, ale nikdo se o něho nestaral. Flynn se začal pomalu přibližovat ke stromu, kdežto Slim

stál nehybné s dlouhou dýkou v ruce. Bailey se rozhlédl, kudy by se dalo utéct. Za ním bylo husté křoví; zepředu se k němu pomalu blížil Flynn; po levé straně stál Slim s dýkou. Nezbývalo, než pokusit se uniknout napravo. Vrhl se prudce do strany, ale Flynn byl blíže, než myslel. Chtěl Flynnovi zasadit ránu, ale Flynn byl ve střehu a Baileyho pěst jeho hlavu minula. Bailey ztratil rovnováhu, zapotácel se a Flynn se s ním popadl. Chvíli spolu zápasili, potom se silnější Bailey Flynnovi vytrhl. Pravačkou zasadil Flynnovi zdrcující úder na bradu a Flynn se složil. Bailey rychle uskočil.

Slim se ani nehnul. Stál tu nahrbený, s pootevřenými ústy, v ochablých prstech nedbale držel dýku. Doktor ještě nepřišel k sobě. Bailey, se bleskem rozmyslel. Je tu jen Slim a pak Riley, ty ostatní dokáže oblafnout. Pohnul se směrem k Slimovi, který na něho čekal se žlutýma blyštivýma očima. Bailey si náhle všiml jeho grimasy a pochopil. Maska idiota sklouzla, před ním stál zabiják. Bailey si uvědomil, že se jeho konec rychle blíží, a chtěl *zarazit* své nohy, ty ho však neposlouchaly. Postupoval ke Slimovi a cítil, jak ztrácí nervy. Do očí mu stékal pot. Když byl od Slima několik kroků, zastavil se. V životě neměl takový strach; uvědomil si, že od smrti ho dělí jediný úder srdce. Vzduchem se mihlo cosi lesklého, při letu to chytalo sluneční záři, a pak se mu Slimův nůž zabodl do hrdla.

Slim stál nad ním a díval se, jak umírá. Jako pokaždé, když někoho zabil, cítil v žilách prudký nával vzrušení. Na žhavém slunci pocítil náhlou slabost a chvíli zůstal nehybně stát. Doktor se zvedl na lokti, obličej měl popelavý a potichu nadával. Flynn dosud ležel naznak a na bradě měl mokvavou ránu. Slim se ohlédl na Rileyho, který stál se zavřenýma očima. Přistoupil k Baileymu a z úzké rány vytáhl nůž. Pečlivě ho očistil o drn. Musel s ním čtyřikrát zajet do trávy, než se čepel zase leskla. Klekl si k tomu na jedno koleno. Doktor se na něho díval. Slim vstal a pustil se k Rileymu; ten si náhle uvědomil, co ho čeká. Znovu se rozkdákal. Slim přistoupil až k němu.

„Nezabíjejte mě, šéfe," vyrážel ze sebe Riley a poulil oči. „Dejte mi pro Krista šanci."

Slimova tvář jen zářila. To je to pravé, říkal si. Není nad to vidět podělaného chlapa, který ztratil glanc. Napřáhl ruku a vytáhl Rileymu košili z kalhot. Rázným škubnutím utrhl podolek. Riley tu stál s holým břichem.

„Dám ti ho semhle," řekl Slim a špičkou nože šimral chvějící se maso.

„Rovnou do střev, Riley, a potrvá ti hodné dlouho, než zhebneš."

„Prosím vás, šéfe, to byste mi přeci neudělal," sípal Riley. „To mi udělat nemůžete... já jsem přece správnej chlap... vždyť vám to pořád povídám... Slime, přece mé znáte... jsem Riley! Takhle mě přece neodděláte..! Ne..! Slime... Ne..! Proboha... ne... nechtě mě... nechtě mé... Slime!"

Slim s úsměvem přiložil špičku nože těsně pod Rileyho pupek a opřel se o rukojeť. Nůž zajížděl do těla zvolna, jako do másla. Riley stiskl rty. Potom otevřel ústa a ozval se dlouhý sykot vypouštěného dechu. Slim ustoupil dozadu. Z Rileyho vyčnívala černá rukojeť nože jako pitvorný nádor. Riley začal tiše, trhaně sténat. Kolena se mu podlomila, ale provaz ho držel.

Slim se posadil do trávy několik kroků od něho a zapálil si cigaretu. Klobouk si stáhl do čela a zíral na Rileyho. „Žádnej spěch, kamaráde..."

KAPITOLA 2

Postrčili slečnu Blandishovou do tvrdého světla lampy bez stínítka. Ruce měla za zády spoutané Flynnovou šálou. Přes oči měla dva polštářky špinavé vaty, připevněné lepicí páskou. Eddie ji musel držet v podpaždí, aby neupadla. Jeho pevná, teplá ruka jí v jejím oslepení dávala uklidňující pocit. Slim se opíral o stěnu a odreagovával si své zabijácké zážitky. Cítil se uvolněný a klidný jako po sexuálním ukojení.

Máma Grissonová si ukládala do paměti všechno, co mohla na slečně Blandishové vypozorovat. Máma byla velká, tlustá, neforemná. Po obou stranách úst jí visely pytle masa. Nos měla jako skobu, chytrá očka ani nezamrkala. Byla to zlá očka, tvrdá a jiskřivá jako skleněné střepy. Na mohutném, převislém poprsí se jí třpytily laciné šperky. Na sobě měla šaty z krémové krajky, takže vypadala jako štos nevypraných záclon. Nestvůrné paže, protkané žilami, se prodíraly krajkovím jako bochníky těsta, obalené drátěným pletivem. Seděla přihrbená a rukama se opírala o kolena.

Eddie uvolnil šálu a strhl pásku slečně Blandishové z obličeje. Páska jí strhla s kůže jemné chmýří, až to zabolelo. Pohled na mámu Grissonovou, která proti ní seděla jako sup, jí nahnal hrůzu.

Slečna Blandishová uskočila zpátky a šlápla Eddiemu na nohu. Trochu ji postrčil kupředu a řekl jí, aby si to tak nebrala.

„Představuju vám, mámo, slečnu Blandishovou," řekl. „Slečno, to je máma Grissonová."

Stařenin zrak pronikal slečnu Blandishovou skrz naskrz. Ty skleněné střípky se do ní zarývaly hluboko a ona by se byla ráda schoulila, nebýt Eddieho ruky.

Máma Grissonová neměla ráda řeči a neměla ráda řečné lidi. Stačilo jí jedno slovo tam, kde jiní potřebovali deset, tentokrát se však proti svému zvyku rozpovídala.

„Zůstanete tady," řekla, „dokud tatíček nezacáluje. Když budete mít štěstí, tak to nebude dlouho trvat. Všecko záleží na něm. Kdyby nás chtěl voblafnout, tak vás po kouskách rozsakrujeme a ty kousky mu budem denodenně posílat, dokud nezačne sekat dobrotu. A než vás začnu vosekávat, tak vás hodim klukům, ať si s váma dělaj, co chtěj. Budete se slušně chovat a nebudete zlobit. Všecko jasný?"

Vyhrabala se z křesla a postavila se nad slečnu Blandishovou. Byla vysoká jako Slim, ale ramena měla jako gorila.

„Popadni ji a drž fest," řekla Eddiemu.

Eddie ustoupil za slečnu Blandishovou a pevné uchopil její paže. Máma Grissonová ji bila do tváří těžkými, prudkými ranami, které jí pohazovaly hlavou ze strany na stranu. Eddie ji držel, aby se nemohla hýbat, jen hlava se trhala sem tam jako kyvadlo. „Moc si nevymejšlej a hezky mě poslouchej," říkala pomalu máma Grissonová a bila ji do taktu. „No, to stačí, teď snad víš, s kým máš co dělat. Vodveď ji nahoru."

Eddie povolil sevření na pažích slečny Blandishové a vyvedl ji z pokoje. Její vědomí zakryla rudá opona, nervy v obličeji se ozývaly odporem. Cítila, jak ji vlečou po schodech nahoru, a nevzpírala se. Byla tím šokem oslepena. Její svět se zbortil a zůstala jen hrůza a ponížení.

Eddie se opět vrátil. Všichni na něho čekali. Doktor a Flynn se opírali o ocelové okenice vedle oken. Slim se rozložil v křesle a zuřivě se dloubal v nose. Máma Grissonová přecházela po pokoji. „Vy ste jí teda dala nakládačku," řekl Eddie a usadil se na židli.

Máma se zastavila a rozhlédla se po nich.

„Tak poslouchejte, už sem vám to říkala, děvčata nechejte, na pokoji, jsou s nima jen problémy. S tím děvčetem nahoře ať vás ani nenapadne něco tento. Jasný? Žádnýho, jak ste tady. Ať si je

taková nebo maková, vy jí dáte pokoj. Ještě nás čeká dost trablů. Už nám uteklo spoustu času. Blandish už jistě dal vědět policajtům. MacGowana už určitě taky našli. Musíme sebou hodit... sebrat prachy a zmizet."

Eddie si nalil whisky a uvelebil se na gauči. Udělal velký hlt a pak si postavil skleničku na prsa, aby si mohl zapálit cigaretu.

„Tak to, mámo, vyklopte," řekl.

„Ty sjedeš do města a zavoláš jejímu tátovi. Řekni mu, aby zarazil policajty, jinak uvidí. Řekni mu, že dostane instrukce zejtra. To je to první. Dál mu řekni, že kdyby na nás chtěl něco zkoušet, tak ať si nás nepřeje. Vysvětli mu, co bude s jeho dcerou, a pořádně to vopepři."

Eddie zamručel a dopil sklenici. „Tak jo, mámo. Já mu to vytmavím, spolehněte se." Váhavě se zastavil u láhve, ale máma ho pobídla, aby už šel, narazil si tedy klobouk do čela a vyšel z pokoje. Slyšeli bouchnutí domovních dveří a skřípění pneumatik na štěrku.

Máma se podívala na Flynna. „Teď si trochu namáhej hlavu. Kdo všechno ví, že v tom jedem?"

Flynn se zamyslel. „Ten Johnny," řekl nakonec, „všecko viděl., ale Johnny je správnej. Když sme vodjížděli, tak zahrabával ty tři mrtvoly a vodklízel jejich auto. A pak ten chlápek, co jim tankoval benzín. Vypadal jako polomrtvej, ale moh by si zapamatovat Eddieho. To bude tak všecko."

„Nemůžeme nic riskovat," řekla máma Grissonová. „Zajeď tam a toho pumpaře sejmi, a sme v suchu. Policajti zatim hledají Rileyho partu. Nenajdou je, ale můžou se jim dostat na stopu. A to potom by jim ten pumpař dal echo, že v tom jedeme my. Tak se do toho pusť, Flynne, a neuklouzni."

Flynn odešel.

„Ty, doktore," pokračovala máma, „si najdeš papír a napíšeš Blandishovi. Ať obstará pétset klacků v použitejch jedno-, pěti-a dvacetidolarovejch bankovkách federální měny. Ať dá ty prachy do světlý tašky a má je po ruce. Jak jen to dá dohromady, ať otiskne v Tribuně inzerát, že prodá olovnatou bělobu v plechovkách, a my se mu zase ozveme. A upozorni ho, že kdyby chtěl fixlovat, tak to s dcerou špatné dopadne. Všecko jasný?"

Doktor, který tohle nedělal poprvé, přikývl a šel do sousedního pokoje psát. Máma Grissonová si zapálila cigaretu a podívala se na syna. „Moc jsi mi toho neřekl."

Slim se na ni ztrnule a nepřítomně díval žlutýma očima. „Vyměním perly za to děvče," řekl.

Máma Grissonová seděla bez pohnutí. „Tomu nerozumím."

„Jak říkám," Slim sáhl do kapsy a zahoupal perlami matce před očima. „Já chci to děvče, a ty si můžeš vzít tohle."

Máma Grissonová zaťala pěsti, až jí do ruda naběhly. „Ty perly přídou tak jako tak mně," řekla. „Nebudu přeci s tebou smlouvat... si se zbláznil, nebo co?"

Slim se na ni díval a přitom svižné houpal šňůrou. „Ženských jsi nám zatím moc nedopřála," promluvil svým tichým chraplavým hlasem. „Já už jsem si s ženskou neužil hodně dlouho. Ženský jsme si do party nepouštěli a chlapi to museli spolknout. Ale teď chci trochu změnu. Ta slečna je něco extra a já si jí chci užít podle svýho gusta. Ty víš, co na takovou zdráhavou panenku platí, a musíš to s ní zařídit. Když to uděláš, jsou ty perly tvoje."

Máma Grissonová si oddechla. Znala svého Slima a věděla, jak na něho. „Dej mi ty perly a přestaň mluvit z cesty."

Slim se trochu chvěl. Ochablá ústa měl pootevřená a oči mu žádostivě svítily. „Prosím té, mami," šeptal, „já tu rajdu chci a já ji dostanu."

Máma odhodila cigaretu do prázdného krbu. „Tak do toho, já ti bránit nebudu." Slim se na židli ošíval. Pak vstal a pustil se ke dveřím. Perly, na něž zapomněl, mu visely z ruky. Pak se zastavil a ohlédl se po matce. Pozorovala ho neúčastným pohledem. Věděla, že nebude mít tu kuráž. Věděla, že dokáže jen zabíjet. Věděla, že se cítí jako puberťák a že si netroufne vzít, po čem jeho tělo prahne. Věděla také, že ho po celý život ženy děsí. Že je chce, ale bojí se výsměchu nad svou neohrabanou nezkušeností. Dovedla si představit, jak se cítí teď, když má na dosah ruky něco tak křehkého, bezmocného a krásného. Věděla, že se chce na tom děvčeti pomstít za všechna trápení, co jich se ženami zažil. A byla si jista, že i když má to děvče na dosah, nakonec nebude mít tu kuráž, aby s ní něco pořídil.

Slim zůstal stát s rukou na klice a obličej se mu zkřivil žádostí a strachem. Matka se dívala, jak se jí před očima hroutí, a ani se nepohnula. Potom k ní doklopýtal, padl před ní na kolena a kostnatými prsty se chytil jejích mohutných paží.

„Pojď se mnou nahoru," mumlal. „Pojď a přinuť jí. Přidrž mi ji, aby se neprala. Já to sám nezvládnu... pojď mi pomoct."

Matka ho pohladila po hustých, mastných vlasech. „Nač takové řeči?" promluvila hlubokým, sytým hlasem. „Dostaneš, co

chceš, ale ne teď Jdi si odpočinout. Ještě seš ani nevyspal. Až přijdou prachy, tak ji dostaneš a bude ráda, že je ráda." Trochu se předklonila a jemné si vzala perly z jeho ochablých prstů, jež nekladly odpor.

Jakmile se Eddie dostal do města, zaparkoval svůj airflow a koupil si noviny. Bylo to všechno už v titulcích. Únos slečny Blandishové byla kapitální zpráva na celou první stránku. Při četbě křiklavého textu na něho zírali z fotografií slečna Blandishová a MacGowan. Reportáže byly samozřejmě všechny na vodě, protože chyběla stopa a policie se zatím nevyjádřila. Došel k trafice na rohu. Kývl na člověka za pultem a prošel dveřmi s neprůhledným sklem do herny vzadu. Místnost byla zakouřená a bylo v ní plno kuřáků a hráčů kulečníku. Eddie se chvatné rozhlédl a zpozoroval Taliána, který seděl sám v protějším rohu. Přišel tedy k němu a posadil se. Taliána nechali ve městě, aby pozoroval cvrkot.

Eddie si nalil režnou, kterou mu Talián přistrčil. „Něco se hejbe?"

„Ale jo," odpověděl Talián a očima sledoval, jak spirála cigaretového kouře stoupá ke stropu. „Už se dělá horko, jenže poldové hledají Rileyho a jeho partu. Ta krysa Heinie to píchla. Policajti vědí, že po těch perlách šel Bailey, a nemůžou ho najít, tak si to dali dohromady. Každou chvíli tu budou federálové a pořádné to tady pročešou... koukej, aby tě nechytli s bouchačkou."

Eddie se zasmál. „Já teď kontaktuju Blandishe a pak mizím. Radši se vrať se mnou. Tady teď bude náramné nezdravo, tak abysme se včas ztratili." Talián smutné dorazil režnou. Nejraději měl, když mohl klidně sedět a popíjet. „Tak jo, já tu na tebe počkám."

Eddie vyšel na ulici a rozhlédl se po telefonní budce. Jak tak váhavě stál, všiml si ženy na protějším chodníku. Trochu si ji prohlédl, protože stála a nehýbala se. Docela se mu líbila. Tvářila se vyzývavě, ne však sprosté. Měla správnou výšku a postavu něco extra. S lítostí, že má teď práci, udělal čelem vzad.

Telefon našel v bufetu a listoval v seznamu, až našel to, co hledal. Přes mluvítko si dal kapesník, aby ztlumil hlas, a vytočil číslo. Hluboký hlas se ozval téměř vzápětí, jako by ho Blandish čekal.

„To je Blandish?" zeptal se Eddie schválně hrubým hlasem. „Máme vaší céru a posíláme vám instrukce. De vo normální únos,

a dyž nebudete švindlovat, tak to bude oukej. První věc - vodvolejte poldy. Dělejte podle instrukcí a nezkoušejte na nás ňáký triky. Nezapomeňte, že se holce můžou stát i horší věci, než že jí někdo zakroutí krk. Vaše céra je zatím oukej, tak jí to nepokazte. Stačí, abyste zkusil malej podraz, a vona už nebude oukej. Spousta kluků by jí ráda pomuchlovala, a jestli nebudete hrát fér, taky že jí pomuchlujou." Praštil sluchátkem, než stačil Blandish říct slovo. Z budky vyšel s úsměvem na tváři.

Všiml si, že žena mezitím přešla přes ulici a dívá se několik kroků od něho do výkladu. Prošel kolem ní a jejich oči se setkaly v odrazu výkladní skříně. Cvrnkl do klobouku, ale šel dál. U trafiky se zastavil a nechal ji přejít. Z ruky jí vypadl bílý lísteček a snesl se mu k nohám. Díval se za ní, jak se vzdaluje. Líbilo se mu, jak se jí pohupuje zadeček pod přiléhavými zelenými šaty. Zvedl lístek. Bylo na něm načmáráno: 243 Hotel Paláce. Znovu se usmál. Dala mu fleká. Nevypadala na to, že by své zboží nabízela na ulici. Pokrčil rameny a papírek strčil do kapsy u vesty. Až bude míň práce, neškodilo by ji navštívit.

Stavěl se pro Taliána a spolu se vydali k airflowu. Talián do něho náhle šťouchl a trhl hlavou. Eddie se rozhlédl a viděl, jak blízko zastavuje dlouhý, silný vůz. Seděli v něm dva udělaní tvrdí hoši. Vůz byl uprášený, zřejmě měl za sebou dlouhou, rychlou jízdu.

„Federálové," řekl potichu Talián.

Eddie usedl do airflowu a Talián si vlezl za volant. Dávali si náramný pozor, aby nevypadali nervózně. Bouchačky je pálily v pouzdrech. Policisté si jich všimli, ale po delším pohledu o ně ztratili zájem. Airflow zrychlil a vyklouzl z města.

Talián si oddechl úlevou. „To bylo vo fous. Teď už bude v tomhle městě poldů jako štěnic."

„Jen klid," řekl Eddie a utíral si z obličeje studený pot. „Blandish je odvolá. Dal jsem mu pořádné zabrat a von teď nemá na to, aby dělal ramena."

Dům Mámy Grissonové neležel příliš stranou. Stál na malé louce, osázené keři a stromy, a v okolí byly i další domy. To místo si Máma vyhlédla velmi uvážlivé. Na přední dveře nebylo od silnice vůbec vidět. Žádné zvědavé oko nemohlo spatřit, kdo odchází nebo kdo vystupuje z vozů, jež zajížděly k domu po celou noc.

Když si vybrala vhodné místo, sehnala si několik italských řemeslníků, kteří uměli mlčet, a ti z domu udělali ocelovou pevnost. Když pak měla jistotu, že dům odolá kulkám i bombám, nastěhovala se do něho se svým gangem. Máma Grissonová už byla na světě

dost dlouho, aby věděla, že bude mít nepřátele, a za ocelovými stěnami se cítila celkem bezpečná.

Airflow dojel k předním dveřím a Eddie vystoupil, kdežto Talián zajel do garáže za domem. Za chvíli přijel v dodgi Flynn.

Máma Grissonová už je čekala. „Nejdřív ty," řekla Flynnovi.

„Hračka," řekl Flynn. „Byl tam sám. Přišel mi natankovat a dostal to rovnou do ksichtu. Kulka mu sebrala vršek hlavy. Akorát sem ji vydloub ze dveří a pak sem se dekoval."

Máma Grissonová si zamnula ruce a poslala Flynna spát. Eddie se napil whisky a přisedl si k ní.

„Blandish má nahnáno. Řek sem mu, ať *zarazí* pátrání... ale až mu ji vrátíme, tak se to zase roztočí. Už jsou tu federální poldové. .. viděl jsem, jak přijeli."

„My mu ji nevrátíme," řekla Máma Grissonová.

Eddie si to chvíli přebíral. „To ji vodkrouhnete?"

„Chce ji mít Slim. Až s ní bude hotov, tak ji voddělám. Moc toho viděla."

Eddiemu Máma Grissonová důvěřovala. S jediným z celé party s ním mluvila. Eddie na ni vrhl rychlý pohled. „Je to parádní ženská... její skoro škoda... Slim ji zhuntuje." Otočil knoflíkem a z rádia se ozval šum.

„Co tobě na tom sejde?" zeptala se Máma Grissonová a bystře na něho pohlédla.

„Moh bych si to vodnést," řekl Eddie a nastavil hlasitost na desítku.

Z rádia se ozvala řeč. *„Voláme všechny vozy... upozornění všem vozům... únos Blandishové... Hledané osoby: Frank Riley. Popis: pět stop deset... sto čtyřicet liber... asi třicet sedm let... černé vlasy. .. bledá pleť... na sobě měl tmavohnědý oblek a měkký klobouk. John Bailey, též hledán v souvislosti s únosem Blandishové. Popis: šest stop... sto šedesát... třicet čtyři... narudlá pleť... násobě měl tmavomodrý oblek a černý klobouk. Dále Sam Macton. Pět stop sedm... šedesát... sto padesát liber... šedivé vlasy a kníry... Tito lidé se skrývají blízko města... Neriskujte... jsou nebezpeční... To je všechno. Maddistone. "*

Eddie a Máma Grissonová se na sebe podívali. „Tohle je teda trefa," řekla Máma Grissonová. „Poldové se ženou po tý stopě a my si sedíme v suchu."

Eddie se zvedl a znovu si nalil. Potom se natáhl na pohovku. „Kde je Slim?" zeptal se.

„V posteli."

„A sám?"

„Jasné, že sám. Co tím chceš říct?"

„Já myslel, žes ho pustila na tu holku," řekl Eddie.

Máma Grissonová se zasmála. „Až budem mít ty prachy, tak si s ní může dělat, co se mu zlíbí, ale teď ještě ne. Von teď potřebuje jasnou hlavu a ženská dokáže z mužskýho udělat úplnýho magora."

Eddie si oddechl. Slečna Blandishová je přece něco extra. Kdyby ji dostal Slim, no fuj. Protáhl se a zívl.

„Páne jo, já sem utahanej," řekl. „Trochu se prospím." Z kapsy vytáhl stříbrné hodinky a podíval se, kolik je. K zemi se snesl bílý lístek. Máma Grissonová se po něm podívala. Eddie se usmál a zvedl ho.

„To mi podstrčila jedna profesionálka," řekl. „Teda kus. Šla po mně, a - „ najednou se zarazil a upřené zíral na vizitku. „Do pr...," začal. Otáčel vizitku v ruce. Na jedné straně byla adresa. Na druhé stálo: *Co jste udělali s Rileym?*

Hodiny právě odbíjely druhou, když airflow tiše zastavil u hotelu Paláce. Flynn se unaveně protáhl na sedadle a podíval se na Eddieho.

„Tak sme tady," řekl. „Co teď?"

Eddie otevřel dvířka a vystoupil. „Já du dovnitř. Ty tady čekej, a kdyby se to zavařilo, tak se dekuj. Slim pude se mnou. Stojí to za zdrávas královno, ale musíme se dovědět, co v tom věží."

Slim se pustil za ním a temnou ulicí došli k hotelu. Nebyla to žádná extra třída, ale měl svou úroveň. Nad portýrovým pultem svítila jediná lampa. Eddie vešel dovnitř a rozhlédl se. Tlustý portýr klimbal nad večerníkem. Rozespale mrkal na dva muže, kteří se nakláněli přes pult.

„Hele, kamaráde," řekl Eddie tlumeným hlasem, „potřebujeme informaci. Kdo má pokoj 243?"

Portýr se probral a nasupil svůj přihlouplý obličej. „Informace já vám jen tak dávat nemůžu. Stavte se, prosím, ráno a zeptejte se v recepci, ano?"

„Ňákej chytrej," utrhl se Slim. Přes pult vystrčil revolver. „Tak to vyklop! Kdo je v dvěstětřiačtyřicítce?"

Portýrovi při pohledu na revolver zbledla tvář jako zaprášené těsto. Roztřesenými prsty listoval v knize hostů. Eddie mu ji vytrhl. Rychle sjel ukazováčkem po seznamu pokojů.

„Anna Borgová," řekl. „Kdo to sakra je?"

Všiml si, že pokoje po obou stranách čísla 243 jsou prázdné. Slim si posunul revolver v ruce, až ho držel za hlaveň. Vyrazil vpřed jako útočící had a udeřil portýra mezi oči. Byla to rána jako hrom a portýr se za pultem složil na zem. Eddie natáhl krk, aby na něho viděl.

„Neměls ho tak praštit," řekl. „Třeba má ženu a rodinu."

Slim vypadal nesvůj. „Jdeme nahoru a podíváme se po ní."

Výtah byl prázdný a vyvezl je do třetího patra. Chodba byla spoře osvětlená a dvoustovky byly ještě o patro výš.

„Ty zůstaň tady," řekl Eddie. „Nic nezačínej, ledaže bys slyšel, že je zle."

Slim ustoupil do stínu, odkud viděl do chodby i ke schodišti. Eddie se tiše šoural podél pokojů a hledal 243. Čekal, že pokoj, který hledá, bude až na druhém konci, a měl pravdu. Chvíli poslouchal za dveřmi, ale nic neslyšel. Lehce stiskl kliku, a když ucítil, že západka povolila, lehce se opřel o dveře. V pokoji byla tma. Vešel dovnitř a zavřel za sebou. Z kapsy vyndal malou baterku a objel světlem místnost. Nikdo tam nebyl. Rozsvítil vypínačem lampu.

S revolverem v ruce obešel všechna místa, kde by mohl být někdo schovaný. Nic nenašel a ulevilo se mu. V pokoji byl nepořádek, jako by se nájemnice ve spěchu oblékala. Na posteli ležela hromada šatů. Na zemi bylo vidět cosi hedvábného, jako by to ze sebe shodila a nechala ležet. Eddie otevřel několik zásuvek a nahlédl dovnitř, nic zajímavého však nenašel. Přistoupil k otevřenému oknu a podíval se ven. *Airflow byl pryč.* Vyklonil se, ale ulice byla pustá.

Pátral v pološeru mezi lampami a tiše nadával. Na co si to Flynn sakra hraje? Kam se ztratil? Vypjal světlo a vyklouzl z pokoje. Ze stínu se vynořil Slim a Edie ho popadl za loket. „Flynn vzal roha. V pokoji nikdo není. Asi má někde rande."

Slim pootočil hlavu. Oba se zaposlouchali. Zdálky k nim doléhal čísi hovor. Slim došel po špičkách ke schodišti a podíval se šachtou dolů do haly. Chvíli tam stál a nakláněl se přes zábradlí, pak se prudce otočil. „Poldové," zašeptal. „Našli portýra... proto se Flynn zdekoval. Honem... musíme vodtud vypadnout."

„Jen klid," řekl Eddie potichu. „Něco mi tu nehraje."

„Co to, prosim tě, kecáš?" zeptal se Slim a v ruce se mu objevil revolver.

„Tahle Borgová, co je to zač?" chtěl vědět Eddie. „A co má s Rileym? Jakto, když si dá se mnou rande, že si to přihasí poldo-

vé?"

„Sakra, poslouchej, teď musíme fofrem vypadnout, přemejšlet můžeme potom."

„Já tu zůstanu a poslechnu si cvrkot," řekl Eddie. Pustil se zpátky chodbou a Slim šel neochotné za ním.

„Zaparkujeme v sousedním pokoji, kdyby se poldové náhodou zajímali o 243."

Stoupli si v prázdném pokoji hned u dveří, které nechali otevřené. Viděli tak do temné chodby. Stáli a čekali. Eddie cítil za krkem horký dech Slima, který si stoupl těsně za něho. Když už je zmohla únava a napětí povolilo, chodbou tiše prošel jakýsi muž. Mohutný chlap se širokými rameny a tvrdou, do bronzova opálenou tváří. Za chvíli se Eddiemu ztratil z pozorovaného úhlu a pak bylo slyšet, jak jde po schodech o patro výš. Eddie se ani nepohnul a zůstal zcela zticha. Bylo mu jasné, že jsou se Slimem v pěkné kaši a nemělo by smysl spustit střelbu. Ten chlap byl od FBI, tím si byl Eddie jistý. Věděl, že přestřelka s takovým člověkem od FBI nemá cenu, a nechtěl se do něčeho zamíchat. Chvíli čekali a pak se ten člověk vrátil. Slim teď oddechoval rychleji. Měl už pořádný vztek.

Federální agent se zastavil u jejich dveří a ohlédl se. Tvářil se zmatené, jako by si chtěl něco dát dohromady, potom se vrátil do přízemí. Trochu jim otrnulo. Eddie už chtěl vyjít na chodbu, ale Slim ho stáhl zpátky. *Dveře pokoje naproti číslu 243 se zvolna otvíraly.* Eddie spěšně přivřel dveře a nechal jen škvíru, aby viděl ven. Protější dveře se pootevřely a objevila se v nich hlava ženy. Okamžité ji poznal. Byla to ta žena, která mu upustila k nohám lístek. Roztáhl ústa ve spokojeném úsměvu. Chvilku váhala a dívala se oběma směry po chodbě, potom rychle jako ještěrka přeběhla chodbu do čísla 243.

Eddie se ohlédl na Slima. „Co tomu říkáš?"

„To je ta štětka, co máš od ní ten lístek?"

Eddie přikývl.

„Co tam naproti dělá?" zeptal se Slim.

„To si pravé zjistím," řekl Eddie a opatrně vyšel na chodbu.

„To sis našel právej moment, vždyť tu šmejdějí poldové!"

„Podívej, Slime," zašeptal Eddie, „Mně se to nelíbí. Musím vědět, vo co de."

Slim pokrčil rameny. Byl už nervózní.

„Pudu do toho pokoje, co z něho vyšla, a když se vrátím živej a

zdravej, tak si s ní popovídám. Ty prosím té pohlídej poldy."

Slim přikývl a Eddie přešel přes chodbu. Zvolna otočil klikou a vešel do pokoje. Bylo tam rozsvíceno. Jediným pohledem obhlédl celou místnost. Ucítil lehké zamrazení a pomalu sklonil revolver. Na zemi ležel muž. O tom, že je mrtvý, nemohlo být pochyb. Modrá dirka uprostřed čela Eddiemu napověděla, že to má ten chlápek za sebou.

Máma Grissonová se už hezkou chvíli dívala do stěny a Doktor Williams z toho byl nesvůj. Když začala takhle zachmuřené rozvažovat, pokaždé si to pak někdo odnesl. Doktor si hrál s automatem. Sejmul kulatý zásobník a prohlížel si v něm lesklé náboje ráže 0,45; pak ztratil o automat zájem, položil ho na podlahu a zapálil si cigaretu. Máma Grissonová neměla ráda, když se lidi o ni moc zajímali, a tak se díval jinam. Seděla tak tiše, že nakonec vstal a vyšel z pokoje. Otevřel přední dveře a díval se po zahradě, matně ozářené měsíčním světlem. Trochu se uklidnil a opřel se vyzáblým tělem o veřej.

Máma Grissonová si ani nevšimla, že vyšel ven. Najednou sebou pohnula a vstala ze židle. Patrně už se rozhodla. Těžkými kroky došla ke stolu a ze šuplíku vyndala kus gumové hadice. Doktor ji slyšel a ohlédl se. Otevřenými dveřmi ji viděl stát v pokoji. Všiml si hadice v její ruce a pozoroval, jak jde nahoru po schodech -při její tloušťce až k nevíře svižné. Pošoupl si klobouk do čela a poškrábal se v týle. Byl z ní úplné paf.

Máma Grissonová vešla do pokoje ke slečně Blandishové. Rozsvítila světlo. Slečna Blandishová se na posteli chvatně posadila. Máma Grissonová s hadicí v ruce pokročila k posteli a posadila se na ni těsně vedle slečny Blandishové. Hadici držela tak, aby ji slečna Blandishová viděla.

„Už jsi někdy dostala tímhle?" zeptala se neurvale. Slečna Blandishová mlčky zavrtěla hlavou. Právě se probudila z neklidného spánku a zdálo se jí, jako by noční můra pokračovala dál.

„Pořádné to bolí," řekla stařena a s neuvěřitelnou silou udeřila slečnu Blandishovou přes kolena. Slečna Blandishová pocítila, jak jí projela ostrá bolest, celá ztuhla a byla bílá jako stěna. Místo rozespalé malátnosti se v jejích očích objevil nával hněvu. Vzpřímila se na posteli, odhodila pokrývky a zaťala drobné pěsti. „Ještě jednou mě tak uhodíte a..." spustila.

Máma Grissonová se uchechtla. Se svými žlutými zuby vypadala jako vlk a až napodiv podobná synovi. „Tak ty si budeš vy-

skakovat?" a jednou ohromnou tlapou stiskla obě zápěstí slečny Blandishové v palčivém sevření. Slečna Blandishová sebou trhala a cloumala, ale ruce ze sevření nevyprostila. Máma Grissonová ji začala bít hadicí hlava nehlava.

Dole zatím přišel zahradou Talián a narazil na Doktora, který dosud stál u dveří. „Eddie už je zpátky?"

Doktor zavrtěl hlavou. Šel za Taliánem do obývacího pokoje. Talián zvedl láhev a podržel ji proti světlu. „To tady neni nic k pití?" zeptal se a postavil láhev zpátky na stůl. Doktor šel ke skříni a vyndal z ní jinou, plnou. Vytáhl zátku a nalil do dvou sklenic.

„Kde je Máma?" zeptal se Talián a dal si pořádný hlt.

Doktor trhl hlavou. „Nahoře. Dává ty slečně do těla."

Talián si dolil. „A proč?" zeptal se. „Ta slečna vypadá tak fajn... Proč se Máma najednou tak vzteklá?"

„Vím já?" řekl Doktor zaraženě. „Celej večír tu ta stará vlčice dřepí a něco jí žere, pak se sebere, popadne kus gumový hadice a hrne se nahoru."

Oba muži se na sebe náhle podívali.

„Co je to?" zeptal se Talián nejistým hlasem.

Chvíli tak stáli a potom Doktor zapjal rádio. Pustil swingovou muziku naplno, až zaplavila celý pokoj.

„Takovýho křiku. Nemusela by to s ní tak přehánět," ošíval se.

Nahoře už zase Máma Grissonová seděla na posteli, těžce oddychovala mohutným nosem a pozorovala černýma očkama slečnu Blandishovou. Gumovou hadici nechala ležet na podlaze. Slečna Blandishová seděla vzpřímeně a v rukou mačkala přikrývku. V obličeji jí škubalo a z očních koutků se jí po tvářích hrnuly slzy.

Máma Grissonová řekla: „Teď si mužem promluvit."

Slečna Blandishová neřekla nic, ale poslouchala. Máma Grissonová mluvila pomalu, ale slova si nevybírala. Najednou řekla slečna Blandishová ne; potom stále opakovala ne. Máma Grissonová mluvila dál. Slečna Blandishová se schoulila k pelesti postele. Klekla si až ke zdi, obličej si přikryla dlaněmi a stále říkala ne.

Mámě nakonec došla trpělivost. „Vocaď se nedostaneš, ty trdlo," vybuchla na ni. „Domu už se nevrátíš, nikdy, ani za sto let. Moc toho víš... chápeš to? Až tvůj táta zaplatí ty prachy, stejně už svou krásku neuvidí... tak si nedělej marný naděje. Slim musí občas mít ženskou, a teď si vybral tebe. Když mu vyhovíš, tak tu zůstaneš, a když ne, tak tě strčíme s podříznutým krkem do pytle a do vody s tebou. Říkám ti to vodevřeně. Tak co, dáš Slimovi, co

chce? Víš, co sem ti řekla. Tak jak vodpovíš?"

Slečna Blandishová otočila obličej a podívala se na stařenu. „Ne," řekla. „Dělejte, co chcete, mě nedonutíte..."

Máma Grissonová se zvedla z postele. „To je ňáká vzpurnost. Tak já ti teď něco povím. Slim je hodnej syn a dostane, co chce. Asi bych té mohla zmlátit, až bys zpitoměla, a možná taky ne. Jenže tim to nekončí... Než s tebou budu hotová, budeš dělat, co říkám, a ještě budeš ráda... jasný? Mám dole takovou pilulku, tu si vemeš a hned té tahle nálada přejde. Tak vo tom dnes v noci přemejšlej... třeba se ti pak bude něco pěknýho zdát. S takovejma dévčatama si umíme poradit. Trochu drogy - a je po vzpurnosti... tak vidíš."

Otočila se a otevřela dveře. „Já zase přídu," řekla.

Eddie se zhluboka nadýchl a postrčil si klobouk do týla. Teď sebou musí hodit. Tady to nadělení a k tomu dole v hale federálové, dohromady je to pěkně zavařený. Přistoupil k mrtvému a poklekl tak, aby se vyhnul prosáklému koberci u jeho hlavy. Poznal ho bez problémů. Byl to lokálkář Heinie, ten, co řekl federálům o Baileym. Eddieho napadlo, jestli je to náhoda. Rychle prohledal nebožtíkovy kapsy, ale nic zajímavého nenašel, jen obvyklé drobnosti, jaké mužský mívá u sebe. Otevřel náprsní kapsu a nahlédl do ní, potom všechno co nejrychleji nastrkal zase zpátky do kapes.

Vstal a rozhlédl se po pokoji. Hned mu bylo jasné, že tu nedošlo k žádné rvačce. Někdo asi zaklepal na dveře a jak Heinie otvíral dveře, dostal to mezi oči. Podle nepatrné dírky Eddie usoudil, že revolver byl minimální. Možná, že to udělala nějaká ženská. Lehce se dotkl Heinieho ruky. Ještě byla teplá. Oddělali ho před chvilkou. Určitě v době, kdy byl Eddie se Slimem na patře. Pěkná kaše, jen co je pravda.

Vyhlédl do chodby. Slim pořád hlídal u schodiště. Eddie vyklouzl z pokoje a zavřel dveře. Kapesníkem pečlivé otřel kliku. Na opatrnost bylo sice trochu pozdě, ale zvyk je železná košile. Přišel chodbou k číslu 243 a zkusil kliku, ale bylo zamčeno. Tiše zaklepal. Slim se po něm ohlédl a pak dál pozoroval šachtu schodiště. Eddie zaklepal znovu. Dal hlavu až k výplni dveří a zašeptal: „Otevři!" Žena neodpověděla. „No tak, děvče, otevři, nebo ty dveře prokopnu." Znovu žádná odpověď.

Náhle se na ulici rozječely policejní sirény. Eddie se prudce otočil. Slim na něho od schodů mával. Žena v pokoji 243 začala

vřískat tak pronikavě, že to Eddiemu trhalo nervy.

„Ta mrcha nás eště potopí... honem pryč." Vzali to trapem ke schodišti a nahoru do'dalšího patra. Slyšeli otevírání dveří a volání lidí, a potom dusot nohou, jak se policisté hnali nahoru.

„Na střechu!" křikl Eddie bez dechu. „Že my sme si ten automat nevzali s sebou!"

Z haly dole k nim doléhala vřava. Klopýtali dlouhou chodbou. U jejího konce se náhle rozletěly dveře a jakýsi vystrašený muž vystrčil hlavu. Jak se kolem něho hnali, Slim ho praštil a muž se s chroptěním svalil. Z pokoje se ozval ženský jekot. Dveře na konci chodby, které vedly na střechu, byly zamčené. Slim neváhal a ustřelil zámek dvěma ranami z revolveru. Rachot výstřelů v těsném prostoru oběma až zatřásl. Bez dechu se vrhli na plochou střechu. Po nedýchatelném dusnu uvnitř hotelu pocítili na čerstvém nočním vzduchu úlevu.

Doběhli k okraji střechy a ztěžka dopadli na sousední dům, o nějakých šest metrů nižší. Bylo tam temno a rychle si našli kryt. Přes parapet nad nimi se náhle vyklonily dvě hlavy v placatých čepicích. Slim si chvilku počkal a po pečlivém zamíření dvakrát vystřelil. Jedna hlava rychle zmizela, druhá se zhroutila dopředu, jako by dostala zásah.

„Musíme se rozdělit," řekl Eddie. „Jestli se z toho dostaneš, tak se sejdeme v Cosmosu."

Slim vycenil zuby. „Já se z toho dostanu, žádnej strach," řekl. „Mě ňákej polda nezastaví."

Eddie se hnal dál, kdežto Slim se schoval za komíny. Slimovi takové šlamastyky vyhovovaly a Eddie si říkal, že si nějak poradí. Vyhlédl do ulice. Už se seběhl dav a ulice byla z jednoho konce na druhý ucpaná. Před hotelem stály v řadě policejní vozy. Dav vypadal jako moře zvednutých obličejů. Eddie přehodil nohy přes blízký parapet a seskočil na další střechu. Schoval se do nejtemnějšího stínu. Na střeše hotelu taktak rozeznal několik opatrně se pohybujících postav. Přišlo mu to k smíchu. Poldové halt neriskují. Náhle uslyšel rachot Slimova revolveru a viděl, jak jeden policista padá. Slim si to vychutnává, napadlo ho. Policisté vytrvale pálili po záblesku a Eddie slyšel, jak mu kulky hvízdají nad hlavou. Rychle si našel jiný úkryt.

Bylo mu jasné, že ze střechy se na ulici nedostane. Dole ho všichni budou vyhlížet. Musí se dostat do domu a tam přečkat do konce honičky. Znovu vyštěkl Slimův revolver; tentokrát se ozval z vetší dálky. Eddiemu vyhovovalo, že Slim poldy odlákává ji-

nam. Stejné Slima neměl dvakrát rád.

Najednou vletěl na policajta. Ten se objevil za komínem a narazil na Eddieho; pro oba to bylo stejné překvapení. Policajt zareagoval rychle, ale Eddie byl o zlomek vteřiny hbitější: vrhl se na poldu a vrazil mu pěstí jednu pořádnou do hlavy. Policajt místo aby uskočil, vrhl se na protivníka a popadl ho za tělo. Byl to silák a při prvním výpadu Eddieho málem povalil. Chvíli se tak potáceli, potom se od sebe odtrhli. Revolveru nechtěl Eddie použít. Zatím si ho nikdo nevšiml, a tak k sobě nechtěl výstřelem policajty přilákat.

Slim dosud někde opodál střílel. Policajt měl pendrek a revolver, ale byl tak rozčilený, že ho nenapadlo vystřelit. Znovu udělal výpad, tentokrát však byl Eddie připravený. Dal do rány všechnu svou sílu a policajt se svalil. Eddie se na něho vrhl a praštil ho pažbou revolveru mezi oči. Pak se nějak postavil na nohy a opatrně se rozhlédl.

Na jeho střeše se nic nehýbalo, ale na střeše hotelu Slim dosud střílel. Zřejmě se rozhodl bojovat. Eddie si všiml blízkého světlíku, rychle k němu přeběhl a otevřel jej. Zástrčka, která ho držela, byla chatrná a povolila při prvním škubnutí. Baterkou zapátral po prázdné místnosti, potom rychle spustil nohy do prázdna a skočil. Vstal ze země, sáhl nikou do výšky a zavřel světlík.

Potom otevřel dveře a vyšel z místnosti do temné chodby. Rychle došel ke schodům a spěšnými kočičími kroky seběhl do prvního patra. Než šel dál, podíval se přes zábradlí - a dobře udělal. Nahoru se hnali tři policisté. Šlo o vteřiny. Po tvářích mu tekl pot. Teď sem teda v rejži, pomyslel si.

Otočil se na patě a tiše vešel do nejbližšího pokoje. Bylo v něm rozsvíceno a v první chvíli si myslel, že tam nikdo není, pak si všiml ženy, která se vykláněla z okna a byla zcela zaujatá poplachem dole na ulici. Potichu za sebou zavřel dveře a dvěma kroky byl u ní. Prudce ji otočil. Byla tak vyděšená, že ani nevykřikla. Zapíchl jí revolver do prsou, až jí vyrazil dech.

„Poslouchej, děvče," sypal ze sebe, „teď žádnej podraz. Stačí, abys hekla, a dostaneš ji. Jdou po mně poldové a já mám naspěch."

Jak si ji teď prohlížel, viděl, že je to mladá blondýna s modrýma očima. Na sobě měla černé pyžamo, které jí dobře padlo.

„Rychle vlez do postele," řekl.

Celá vystrašená ho poslechla a zachumlala se do přikrývek. Sklonil se nad ní. „Musíš mi dělat zeď" řekl tiše a spěšně.

„Kdyby sem nakoukli poldové, tak musíš hrát o čas. Jak nebudeš hrát na rovinu, udělám do tebe díru... jasný?"

Natáhl ruku a zhasl světlo. Potom si lehl na zem za postelí. Leželi tak potmě a naslouchali dusání na chodbách a krátkým ostrým výkřikům, které se ozývaly, když policisté obcházeli pokoje a perlustrovali obyvatele.

Eddie se opatrně nadzvedl, takže viděl na děvče na posteli. „Hlavně se nepodělej," řekl. „Dyť vo nic nejde, já s tebou přece nejsem v posteli."

Pootočila hlavu a v šeru se na něho podívala. Taktak rozeznal bílou skvrnu jejího obličeje. Nic neříkala. Vklouzl rukou pod přikrývku a vzal ji za ruku. „Budu té takhle držet, dokud poldové nevypadnou. Kdybys ztrácela nervy, třeba té to trochu uklidní." Ležela tiše jako pěna. Říkal si, že má asi pořádně nahnáno.

Náhle se za dveřmi ozvaly těžké kroky. Do dveří někdo strčil hlavu a dívku uhodil do očí kužel ostrého světla. Vykvikla a zvedla hlavu. Eddie zůstal ležet za postranicí postele, silně jí však stiskl ruku.

„Kdo... je... to?" zeptala se.

„Nic se neděje, slečno," řekl policista a se zalíbením si ji důkladně prohlédl. „Neobtěžoval vás tu někdo?"

„Co se děje?" dožadovala se. Eddie musel uznat, že svou roli hraje jako profesionálka.

„Hledáme tu dva chlapy," vysvětloval polda. „Ale jestli jste nic neslyšela, tak zase hezky spěte... Nezlobte se, že jsem vás vzbudil."

Polda, a takovejch řečiček, říkal si Eddie.

„Jděte laskavě pryč." Její hlas zněl podrážděně.

„Ale ovšem." Poldova hlava zmizela za dveřmi. Eddie si trochu oddechl, ale napětí se ho zmocnilo znovu, když policista ještě jednou strčil hlavu do dveří. „Sladké sny," řekl plaše a s potlačovaným smíchem se vzdálil.

„Jen klid," řekl Eddie dívce, „jde ti to fajn."

Nic neřekla, ale Eddie cítil, jak mu tiskne ruku. Ležel na podlaze a poslouchal. Hluk davu na ulici se ozval silněji. Říkal si, jestli už Slima dostali. Sám se cítil v bezpečí a v duchu si gratuloval.

„Čistá práce," pochválil ji potichu a ona mu pevné stiskla ruku. Zvolna se posadil a potom vstal. V domě už bylo ticho. „Tak fajn," řekl a usmál se do tmy. „Díky za svezení."

Blondýna ho dále držela za ruku a opřela se o lokte. „Už deš?" zeptala se.

Eddie otočil hlavu a podíval se na ni. Zcela blízko viděl v šeru její obličej. Je to teda kus, říkal si.

„„Jo," řekl s lítostí. „Já už musim jít."

„Este seš nepovozil," řekla přiškrceným hlasem.

Eddieho to ohromilo. „No to mě teda..." řekl a rozchechtal se.

Taky že neodešel.

Za dva dny se v *Tribuně* objevil inzerát nabízející plechovky s barvou. Máma Grissonová hodila noviny Doktorovi. „Prachy už má připravený. Teď si pro ně musíme dojet." Doktor si přečetl inzerát a spokojeně se usmál. Máma řekla: „Ten je kvůli dceři tak vystrašenej, že to bude tutovka. Federálové maj pohotovost, ale dokud ji nedostane nazpátek, tak si nic nezačnou. Potom půdou tvrdě po nás. Jenže von ji nazpátek nedostane. Nejdřív sebereme prachy a pak na ně uděláme dlouhej nos. Ty mu napíšeš další ceduli, jak nám má předat tašku s penězma. Ať jede autem k Maxwellový pumpě. Míli za ní uvidí světlo. Jakmile ho uvidí, ať tašku vyhodí na kraj silnice. Ať jede rychle a ať nikde nezastavuje. Musí jet sám. A taky mu napiš, jestli zkusí ňákou levárnu, tak to s jeho holkou špatně dopadne. Takovýmu unesenýmu děvčeti se můžou stát i jiný věci, než že přídě vo život... takhle mu to napiš."

Máma se podívala na Flynna, který podřimoval rozvalený v křesle.

„Ty pojedeš s baterkou na silnici za Maxwellem a až ten dědek přijede, dáš mu znamení. S tím problém nebude, ale možná se na tebe budou chtít pověsit. Silnice je celý čtyři míle rovná a nemůžou se za tebou pustit, aby sis toho nevšim. Ale kdyby se na tebe přece jen pověsili, vyhoď tašku na prostředek silnice a ujeď jim. Až uviděj, žes nechal prachy plavat, tak se stáhnou, protože jim bude jasný, co teď slečnu čeká. Neni to nic těžkýho, ale nezvorej to."

Flynn kývl hlavou. „Zejtra večer?" zeptal se. Máma Grissonová si zamnula ruce. „Jo. To bude ale večírek."

Flynn a Doktor odešli nahoru do pokoje k Eddiemu. Eddie ležel na posteli. Když se přihrnuli, zamával na ně.

„Prachy sou připravený," řekl Flynn a posadil se k němu na postel. „Zejtra večer si pro ně jedu."

Doktor chodil nervózně po pokoji. „Máš tu, Eddie, pití?"

„To víš, že jo. Ve skříni je láhev. Nalej nám taky."

Doktor namíchal tři koktejly a oběma podal. Flynn se napil a sklenici postavil vedle sebe na podlahu. „Co Slim?" zeptal se.

Doktor se zašklebil. „Ten chrápe. Dostal tuhle v noci nahnáno a ještě se z toho nezmátořil."

Flynn se na Eddieho významně zasmál. „Hergot, ty máš štěstí. Kolem se to mydlí, a ty si najdeš holku a rozdáš si to s ní v posteli."

Eddie pokrčil rameny. „Nemůžu se jich zbavit," řekl s úsměvem. „Abyste věděli, vy srabi, na mé prostě ženský letí."

Všichni tři se s gustem rozřehtali. „Aby bylo jasno, Eddie," řekl Doktor a utíral si oči, „Slim těm poldům udělal hotový peklo. Tři z nich voddělal a čtvrtej je na umření. Slim neměl ani škrábnutí, ale měl plný kalhoty."

Flynn zavrtěl hlavou. „Plný kalhoty Slim určité neměl," řekl a sáhl po sklenici. „Ten má chladnou krev jako žádnej druhej."

Doktor spiklenecky mrkl. „Kdepak chladnou krev," řekl a kývl hlavou ke stropu. „*Začíná* se mu rozehřívat kvůli ty slečně nahoře."

Eddie bystře vzhlédl. „Co je s tou slečnou novýho?" zeptal se. „Nějak sem na ni při tom fofru zapomněl."

Doktor pokrčil rameny. „Máma jí dává pilulky, co má vodě mě. Docela dobrej nápad. Holka nejančí a bere všecko, jak to přídě."

Eddie netrpělivé odhodil přikrývky a seskočil z postele. Popadl kalhoty a začal se oblékat.

„Asi se na tu slečnu kouknu," řekl výhružně. „Už sem ji pár dní neviděl, tak se podívám, co s ní Máma provádí."

Doktor a Flynn se po sobě podívali.

„No tak, Eddie," řekl Doktor nervózně. „Víš, že nám Máma říkala, abysme tu slečnu nechali na pokoji."

„Máma ať si říká, co chce," odpověděl Eddie a uvazoval si kravatu. „Já se na tu slečnu mrknu, abych viděl, co se děje."

„Tak jo," pokrčil rameny Doktor. „Sednu si nahoře na schody a dám ti hlášku, kdyby šla Máma, a Flynn může vohlídat Slima."

Eddie se na ně usmál. „Fajn. Dlouho tam nebudu."

Vyklouzl z pokoje, podíval se do přízemí a pak se pustil neslyšně a kvapně po schodech do druhého patra. Došel k pokoji slečny Blandishové. Dveře byly zvenku zavřené na zástrčku. Uvolnil ji a strčil hlavu do pokoje. Postel byla přímo proti němu a na ní seděla slečna Blandishová, zabalená do přikrývek až k bradě. Kolena

měla přitažená a seděla co nejdál ode dveří. Takhle schoulená vypadala menší než dřív. Obličej měla zrudlý a oči se jí nepřirozeně leskly. Eddiemu připadalo, že krásnější děvče v životě neviděl. Dívali se na sebe a pak se na ni Eddie usmál.

„Žádnej strach, drahoušku," řekl. „Jen mě tak napadlo, že k tobě nakouknu a na pár věcí se vyptám."

„Raději jděte pryč," řekla.

Nehýbal se. Nevyšel ze dveří, ani nevešel dovnitř, prostě se nehýbal. „Podívej, já držím s tebou," promluvil co nejtišeji. „Chci, aby to s tebou dobře dopadlo. Já si nic nebudu začínat... fakt. Jen si chci s tebou popovídat."

Lhostejné pokrčila rameny a on vešel do pokoje a potichu za sebou zavřel dveře.

„Tumáš," řekl bez dlouhého rozvažování a vytáhl z kapsy láhev, „napi se."

Podal jí láhev a díval se, jak ji nahýbá. Díval se, jak se jí hrdlo stahuje palčivým nápojem a jak jí troška vytéká koutkem úst. Nahnul se dopředu a vytrhl jí láhev z ruky. „Ne tak rychle," řekl znepokojené, „tohle má sílu."

Přejela si rukou po obličeji, jako by smetala pavučinu. Přisedl si na postel a se zájmem se na ni podíval.

„Co s tebou dělají?"

Podívala se na něho, jako by tam nebyl. Videi, jak se její velké oči dívají skrz něho do steny vzadu a byl z toho nesvůj. „No tak, děvče, vyklop to," řekl uklidňujícím tónem, „třeba pro tebe můžu něco udělat."

„Chodí sem takový hubený dlouhán," řekla zvolna, jen pro sebe. Musel se předklonit, aby ji slyšel. „Jen tak postává u dveří a dívá se na mne a přitom potichu sténá. Včera večer přišel. Už jsem spala. Probudila jsem se a on stál u postele." Přestala a rozhlédla se ustrašeně po pokoji.

Eddie řekl: „Udělal něco?" a ona prudce trhla hlavou, jak si uvědomila jeho přítomnost.

„Máte někdy sny?" zeptala se ho. „Hrozné sny, takže se probudíte celý vyděšený? A pak ležíte a nevíte, jestli se vám to ještě zdá, nebo už je to pryč? Takhle to bylo včera. Něco se mi předtím zdálo... Nepamatuji si, co... člověk to hned zapomene, ale stejně ví, že to byla hrůza. Měla jsem kdysi psa, spával před krbem; míval strašidelné sny: škubal nohou a sténal. Bylo mi ho líto, ale když se probudil, odběhl do kuchyně... jakmile byl vzhůru, hned ho to přešlo."

Eddie vtáhl kouř do plic. Byl rád, že má cigaretu. Snad se z toho chtěla vypovídat, ale jistý si tím nebyl. Seděl úplně potichu a pomalu vypouštěl kouř nosem.

„Taky mám někdy zlý sny," řekl, „ale ty nic neznamenají."

„Ten sen byl zlý. Víte, když jsem se probudila, bylo to ještě horší. Ten člověk stál až u mé... Byla tma... ale já jsem slyšela, jak docela blízko u mě naříká. Jako vítr... víte přece, jak vítr naříká, když je deštivo. Když sedíte u ohně, tak se to hezky poslouchá... tohle se hezky neposlouchalo. Nejdřív jsem myslela, že jsem zase doma, ale pak mi došlo, že v pokoji je on. Ležela jsem na posteli úplně tiše... dělala jsem, že spím. Napadlo mé, že budu dělat mrtvou. Být mrtvá, to musí být báječné... Jednou jsem se bála, že umřu... Ted' už je mi to jedno. V pokoji byla zima a ta zima na mne sáhla, když ze mě stáhl přikrývku. Dělala jsem, že jsem mrtvá... už jsem vám to říkala? Dělala jsem, že jsem úplně mrtvá a studená. Nebyla jsem oblečená... ta stará mi šaty odnesla... měla jsem na sobě jen spodní prádlo... chtěla jsem, abych byla v pytli... zašitá až ke krku. V tlusté pytlovině by mi bylo krásně..." *Zarazila* se a pohnula koleny v posteli. Eddie odhodil špaček do prázdného krbu a vyndal si novou cigaretu.

„Mám hrozně nerada, když na mé někdo sahá," ozvala se náhle. „Měla jsem kolena u sebe... úplně ztuhlá... jako kdybych byla mrtvá... Proč vlastně lidé ztuhnou, když umřou? Ten pes, jak jsem vám o něm říkala, potom umřel. Našla jsem ho ráno. Když jsem na něho sáhla, bylo to hrozné... jako kus dřeva. Nohy mu trčely do stran a dlouho jsme s ním nemohli nic pořídit, až potom tuhost přešla a my jsme ho zakopali. Tmy jsem se nebála. Byla jsem ráda, že je tma. Protože jsme na sebe neviděli. On byl asi taky rád, že je tma, vždyť mohl rozsvítit, kdyby chtěl...

Byla bych se nejraději zavrtala do matrace. Tiskla jsem se do matrace ze všech sil, ale nebylo to nic platné. Měl studenou ruku... ležela na mně docela lehce. Ve mně bylo něco tvrdého a rostlo to a rostlo. Cítila jsem to v sobě... jako pero, když se roztahuje... Čekala jsem, až se to roztáhne, abych mohla zakřičet, ale ono to rostlo a rostlo a ne a ne se rozvinout. Kdybych tak byla mužský; mužský se s tímhle nemusí trápit, že? Děvčata jsou na tom hůř... občas je jim zle... ale o tom vy víte, že? Kdyby mi tak aspoň bylo zle." *Začala* zoufale bušit zaťatými pěstmi do kolenou.

„Četla jsem jednou o mužském, ten měl úraz a pak už nebyl jako mužský. Říkala jsem si, kdyby na tom byli všichni mužští taky tak. Ale nebylo to nic platné. Cítila jsem, jak po mně hmatá

studenými prsty. Jako bych měla v posteli malého hada. Hadů já se štítím... vy ne?"

Eddie se zvedl. Víc už nevydržel. „Podívej, děvče," řekl tiše, „vod teďka té budu hlídat."

„Ale on nic neudělal... zase odešel. Já vím, že se vrátí... ta stará ženská mi to řekla." *Začala* poplakávat. „Co si počnu? On je tak zbabělý... jen tady tak stojí a má tak studené ruce. Kdyby aspoň něco udělal, a nestál tu jen tak. Snesla bych všechno, jen kdybych mohla jít domů. Chci jít domů."

„Já ti to, děvče, zařídím. Hlavně se tím netrap." Otevřel dveře a vyšel z pokoje. Neohlédl se. Některé případy nejsou pěkné na pohled a slečna Blandishová byla takový případ. U schodů ho čekal Doktor. Mlčky sešli dolů. Flynn, který se opíral o zeď u Slimova pokoje, šel za nimi k Eddiemu.

Eddie bezmocné pokrčil rameny. „Ten sprosťák ji přivede k šílenství," řekl nakvašené. „Asi by na tom byla líp mrtvá."

„Ale, Eddie," řekl Flynn, „nech je sakra na pokoji! Se ženskejma sou samý potíže a Máma ti stejně nedovolí dělat ramena."

Eddie se nedal uklidnit. „Tý slečně by bylo líp, kdyby byla mrtvá."

„V PALÁCE HOTELU ASI ZABÍJEL RILEYHO GANG. ZAVRAŽDĚNÝ IDENTIFIKOVÁN. JOHN BLANDISH DNES PLATÍ VÝKUPNÉ.

Jak se dovídáme, byl muž, brutálně zavražděný v Paláce hotelu, identifikován jako Alvin Heinie, novinář na volné noze, který psal do společenských rubrik. Právě on dal policii typ, že se ho Rileyho gang vyptával na denní program dcery Johna Blandishe, unesené milionářské dědičky. Jak se proslýchá, bude požadované výkupné ve výši 500.000 dolarů vyplaceno dnes. John Blandish se v obavách o bezpečnost dcery postavil proti zásahu orgánů státní moci, jakmile však bude unesené děvče v bezpečí, hodlá se ministerstvo spravedlnosti zapojit do patrně nejrozsáhlejší štvanice na zločince v tomto století. Policie se důvodné domnívá, že Alvina Heinieho zavraždil Rileyho gang. Dva muži, kteří po zuřivé přestřelce na střeše hotelu uprchli, byli hotelovým vrátným identifikováni podle policejních fotografií..."

Máma Grissonová přečetla novinovou zprávu celé partě. Když noviny odložila, všichni se na sebe potěšené tlemili.

„Ten všivák Riley vodved čistou práci," řekl Slim. „Vždyť voni to všechno valeji na něho."

Eddie se tvářil ustaraně. „No pro teď je to snad dobrý, ale napadlo vás, kdo teda vlastně Heinieho voddélal? Riley ne... to je jistý, a my taky ne. Tak si říkám, jak do toho pasuje ta Borgová. Vsadím poslední pěťák, že Heinieho vodbouchla vona... ale proč? Vona ví něco, jak my souvisíme s Rileym, a to mi dělá hlavu."

Máma Grissonová na něho pohlédla svýma černýma očkama a pokývla na souhlas. „Máš pravdu, Eddie. Něco tu neklape, tak abysme nezakopli. Než si dojdeme pro peníze, musíme zjistit něco vo tý Borgový. Co abys zašel do města a porozhlíd se, jestli vo ní někdo něco neví."

„Tak jo... de někdo se mnou?" podíval se tázavě na Slima, ale ten zavrtěl hlavou.

„Raději di sám," řekla Máma Grissonová s očima upřenýma na Slima, „a dávej si přitom majzla. Poldové po tom včerejším maléru půdou vostře po každým, kdo se jim nebude zamlouvat. Eštěže to ten portýr tak zamotal."

Eddie postřehl, že si Slim zuřivě okusuje nehty. Ten má nervy v kýblu, napadlo ho. Slečna Blandishová se má nač těšit. Zachytil pohled Mámy Grissonové a kývl hlavou. Zvedla se a šla za ním na chodbu.

„Neřekla byste Slimovi, aby dal tý slečně nahoře pokoj?"

Máma Grissonová se na něho pátravě podívala. „Hele, Eddie, do toho tobě nic nejni... jasný? Ty seš fajn kluk a umíš poslouchat... tak se do toho nepleť."

„Ale no tak, Mámo," zkusil Eddie lehčí tón. „Přeci taková nóbl dáma, taková fešanda tu není na to, aby ji zhuntoval ňákej rabiják."

Oči Mámy Grissonové vztekle blýskly. Mezi tlustými pysky vycenila zuby. Vypadala náhle jako stará vlčice.

„Dej si pozor," utrhla se na něho. „Jestli Slim tu dámu chce, má ji mít. Sám víš, že se ženskejma moc nevyvádí, a jestli se mu tahle líbí, tak ať ji má."

Eddie se ironicky usmál. Věděl, že riskuje, ale chtěl tomu přijít na kloub. „Co to s ní provádíte, to mu jí musíte napřed podusit?" sypal ze sebe tichým hlasem. „To je tak podélanej, že si netroufne na holku, dokud vy ji nezdrogujete, aby se přestala vzpírat?"

Máma ho hřbetem ruky udeřila po ústech. Byla to pořádná rána. Ucítil na rtech krev. Trochu se zapotácel, ale dokázal se zakřenit. „Tak jo, mámo, zapomeňte na to."

Když odcházel, stála bez hnutí a v obličeji se jí zračil temný

vztek. Říkal si, že z toho snad nic nebude, ale stejně si bude muset dávat pozor. Uvažoval, jestli si má vzít airflow, pak se rozhodl pro dodge. Třeba už po airflow pátrají, nemá smysl riskovat.

Když auto zaparkoval, ručičky na hodinách nad klubem Cosmos ukazovaly pět minut po dvanácté. Vystoupil z vozu a zamířil ke klubu. Ještě se tam po včerejšku uklízelo, a tak se musel vyhýbat kýblům a překračovat mokré dlaždice. Děvčata pravé zkoušela pod vedením střízlíka v bílém svetru a špinavých flanelkách. Do piána bušil muzikant s cigaretou visící z úst. Děvčata se na Eddieho usmívala; byl v klubu známý a všeobecně oblíbený. Zastavil se, jen aby štípl do nalíčené tváře a poplácal baculatý zadeček, a šel dál do kanceláře.

Pete seděl s nohama na stole a neměl náladu. Příchod Eddieho jej zřejmé překvapil. Pete byl tlustý a umaštený. Vyhýbavým pohledem přejel po Eddiem a teprve pak mu podal rozměklou ruku.

„Tak co, Pete?" zeptal se Eddie a sedl si na roh stolu. „Jak to jde?"

Pete začal bědovat. „Máme zavříno," řekl a zapálil si černý doutník. Také Eddie si vybral z krabice na stole. „Z toho střílení sou všichni vystrašení."

„No bodejť," zasmál se Eddie. „Ten trouba Riley teď dělá velkýho pistolníka."

Pete se zamračil. „Něco mi tu nehraje," řekl a ožvýkával doutník. „Na tak velkou fušku si Riley nikdy netrouf. Se snad musel zbláznit. Jo, bejt to třeba Slim..."

Eddieho oči se přivřely. „Slim už je týden venku z města. Sám sem s nim a s vostatníma hochama byl."

„No, samozřejmě," řekl Pete a zíral do prázdna. „Vy ste tu samozřejmě nebyli. Už jsem vás tu nějakou dobu neviděl. Ale stejně, já kdybych měl v tom únosu prsty, tak si dám sakramentskej pozor. Poldové čekají jen, až se předá výkupný a slečna se vrátí domu, a pak jdou do útoku. Maji připravený aeroplány."

„No to bude Rileyho funus," nedbale prohodil Eddie.

„Máš recht, to bude Rileyho funus."

„Nepotkal jsi někdy takovou štětku, říká si Anna Borgová?" Eddie mluvil nezúčastněně, prohlížel si cigáro, ale Pete ho přejel pátrávým pohledem.

„Bodeť bych Annu neznal. A co má bejt?"

„Rádi bysme se vo ní něco dozvěděli," předklonil se Eddie. „Co je zač?"

„No Anna je teda kus - „

Eddie ho rázné přerušil. „To vynech. Já vím, jak vypadá... Chci vědět, co je zač a co dělá."

Pete na něho pohlédl hustým obláčkem kouře, který mu unikal z vlhkých úst. „Vážný zájem, co?"

„No tak, Pete, ven s tím," odsekl Eddie, „je to důležitý."

„Anna nosí revolver," řekl Pete zvolna.

„Komu ho nosí?"

Pete se usmál. Předklonil se, až měl vypasený obličej těsně u Eddieho. „Nosí ho Rileymu."

Eddie ztrnul. „No ne..."

„Ale jo. Já věděl, že tě to vytočí. A věř mi, Eddie, spousta lidí je z toho paf. Je jim divný, že není Anna s Rileym. To jim nejde do hlavy. Trochu divný, ne? Riley si vyhlídne tu Blandishovou a Anna se může jít klouzat."

„Třeba tady pro něho sleduje cvrkot."

„Houby sleduje!" odsekl Pete. „Ne že by mi do toho něco bylo, ale tohle si Anna nezasloužila. A krom toho ona není taková, aby to jen tak spolkla. Este s ní budou patálie, než natáhne brka." " Eddie se zamyslel. Nakonec se zeptal: „Kde bydlí? Pořád v Paláce Hotelu?"

Pete se zvedl ze židle. Cigáro odhodil do plivátka u dveří. „Vo co de?" zeptal se podmračeně. „Co se vo ní tak zajímáš?"

„Máma to chce vědět."

Pete tiše hvízdl. „Tak vona v tom jede Máma?" Tvářil se vyplašeně. Mámu v jeho kruzích znali, ale spíš po té horší stránce. „No... teda... eště je v Paláce Hotelu a u dveří má sedět dva poldy. Novináři nevědí, že byla v hotelu, když to Heinie koupil, ale policajti jo."

„Tak proč ji neseberou?" chtěl vědět Eddie.

„No těmhle tajnejm to zapaluje. Voní si myslej, že Riley přišel k Anně na návštěvu a potkal tam Heinieho, a tak holt to do něho musel naprat, když ho Heinie prásknul. Tak nějak voní si to představujou. A když se přilepěji na Annu, tak se nakonec dostanou k Rileymu."

Eddie zase chvíli přemýšlel. „Podívej, Pete, já s tou holkou musím mluvit... musíš mi pomoct. Nechci, aby si mé poldové začali všímat, takže musíš zařídit, aby za mnou zašla. Zavolej jí, ať sem přídě hned teď. Já si s ní promluvím tady v kanceláři a fízlové se nic nedoví."

Pete se chtěl vzpírat, ale Eddie ho *zarazil.* „Chce to Máma, tak

sebou raději hoď." Z kapsy vytáhl paklík dolarovek a postrčil je přes stůl. „To je na telefon," zašklebil se.

Pete chvilku váhal, potom vzal paklík, prohlédl si ho a přitáhl si telefon. Vytočil číslo hotelu Paláce. „Prosím slečnu Borgovou..." A pak: „To seš ty, Anno? Tady je Pete, z Cosmosu. Podívej, musíš sem hned přijít... jo... je to důležitý. Můžeš rovnou jít? Tak dobrý, budu tě čekat." Pověsil sluchátko do vidlice. „Za deset minut je tady."

„Prima," pochválil ho Eddie. „Ty na tebe letí, co?"

„Buď na ni hodnej," řekl Pete. „Já na ni trpím, a nebejt toho, že si vo to řekla Máma, tak tohle nedělám."

„Ale klid, já jí přece nebudu ubližovat... já nejsem takovej... jen si chci s tou ženskou vod srdce popovídat, nic víc v tom není," odpověděl Eddie. „Co aby seš teď šel trochu projít a nechal mě tu vo samotě? Až se vrátíš, máš kancelář zase k dispozici."

Pete chvíli váhal, potom sebral klobouk a odešel.

Eddie vytáhl revolver a položil ho na stůl. S holkou, která nosí revolver Rileymu, nechtěl nic riskovat. Tyhle pistolnice mají nervy jako špagáty, ale nemá cenu je lekat. Opřel se pohodlně o židli a čekal. Minuty ubíhaly a on sledoval elektrický budík na stole. Zaslechl ostré klapání dřevěných podpatků a položil ruku na revolver. Dveře se rozletěly a vešla Anna Borgová. Než si ho všimla, byla už uprostřed místnosti. Dveře se za ní zabouchly. *Zarazila* se a celá zbledla. Imponovalo mu, jak stojí ve střehu, ale ne zaskočená. Je to pro ni překvápko, ale mozek jí pracuje dál. Nádherná buchta. Riley si je uměl vybírat, i když to byl takovej padavka. Všimla si jeho revolveru a ani se nehýbala.

„Ahoj, holka," spustil Eddie přátelsky. „Žádný strachy... já zatím nechci žádnou divočinu. Stačí, když dáš hezky na stůl kabelku. Tam vy zlatíčka nosíte revolver, že je to tak?"

Hodila kabelku na stůl a posadila se. Dech měla rychlý, ale jinak byla klidná. Eddie si podal kabelku, prohlédl si její vnitřek a sešoupl ji do zásuvky. Revolver si strčil zpátky do pouzdra.

„My se známe, že?" zeptal se.

Nic na to neřekla.

„Nechala jste mi tuhle navštívenku," pokračoval. „Chtěla jste vědět, kde je Riley."

Její napětí trochu povolilo, pohled však měla stále ostražitý.

Vytáhl z kapsy krabičku cigaret a šoupl ji přes stůl k ní.

Chvilku váhala, pak si jednu vzala. Vstal, obešel stůl a připálil

jí. Posadil se těsně u ní a přátelsky se zazubil. „Heleďte, my dva se musíme domluvit. Málem jste mě tuhle večer dostala do maléru... ale já na vás kvůli tomu nejsem naštvanej... Kruci, já přece Heinieho nevodbouch... to vy ste ho vodbouchla... sama to nejlíp víte."

Dívala se na něho a ani nemrkla.

„Mně to může bejt jedno. Přišili to vašemu příteli a ten je schovanej někde v teple... tak vo tom nebudeme mluvit. No a teď ste se mnou chtěla mluvit... tak sem přišel, ale to sem si dal..." Dělal, co mohl, aby ji uklidnil. Všiml si, že trochu roztála a strach ji přechází.

„My dva bysme se docela shodli, stačí, abyste nebyla tak naježená."

„Kde je Riley?" zeptala se prudce. Hlas měla zastřený jako ty zjevy, co kňourají v rádiu. Eddiem to trochu trhlo. Už si myslel, že je všechno na dobré cestě.

„A pročpak si myslíte, že já vím o Rileym?"

„Viděl jste Rileyho tehda v noci, jak unesl ten Blandishův poklad," řekla Anna a pozorovala ho chladným pohledem. Opravdová krasavice, uvažoval Eddie. Ty zahnuté řasy. Ne nějaká laciná fuchtle. Kdepak líčení a pudr. Tuhle když poškrábete, bude vespod pořád solidní materiál.

„Jak jste na to přišla?" zeptal se.

„Tak dobře, ty chytrej. Já ti vyklopím fakta, a pak mluv ty. Riley mi telefonoval od Johnnyho. Říkal, že narazili na vás a že na něj Slim možná zkusí ušít boudu. Byla jsem u Johnnyho a ten říká, že tam Riley s tím děvčetem zůstali přes noc a pak někam odjeli. Kam, to neví."

Eddie v duchu Johnnymu připnul metál, navenek však svou radost nedal znát. Nakonec se to všechno přece jen srovná do linie.

„A co má bejt?" zeptal se.

„Riley je v tahu. A já tu zůstala jako blbec... to má bejt." Na tvářích jí vystoupily dvě jasně rudé skvrny a oči jí jiskřily rozhořčením. „Chci vědět, kde je a proč pro mě .neposlal."

Eddie se poškrábal na hlavě; dělal hloupého. „To chtějí asi vědět i f ízlové. Ten si vzal pořádný sousto, začít si s takovou slečinkou. Sakra, kdo by to byl do něj řek?"

Anna náhle vstala. „Tak nezdržuj!" houkla na něho. „Co vlastně víš?"

„Ale no tak, děvče, neztrácej nervy." Taky Eddie vstal. „Moc

toho nevím, ale to, co vím, není nic příjemnýho. Já vím, že jsi to táhla s Rileym, a slyšel jsem, že jsi pro něj hodné udělala. Tak podívej... vypadá to, že ti zahnul."

Anna přistoupila až k němu. Takhle vzteklá opravdu vypadala báječně.

„Já do tebe vidím," spustila rezavým hlasem. „Ty mi chceš něco namluvit, ale já ti nevěřím ani slovo. Riley byl náhodou správnej. Vobčas jsme se poprali, ale to přece každej. Ten by mě jen tak nenechal... jasný?"

Eddie pokrčil rameny. „Ty to musíš vědět nejlíp," řekl netečně. „Viděl jsem ho s tou Blandishovou slečinkou a byl do ní udělanej, a jak. Když jsem ho viděl, tak ležela v autě a na puse měla škrábanec a Riley ji právě měl v práci. Je ti to jasný? Ten mizera měl ruce všude a dával jí pořádně zabrat. Vona se s ním prala, až už nemohla a nakonec ji dostal tam, kam chtěl. Teda, musím ti říct, ta holka, to je kus. Bejt s ní v tom autě místo Rileyho já, tak jdu po ní stejně jako von. Takže já to vidím takhle... Riley je do ní udělanej. Někam s ní zaleze. Čekají na výkupný, a k čemu bys mu sakra byla ty? Abys tam seděla a koukala, jak si to s ní rozdává... chceš, abych se zasmál? Tohle Rileymu taky došlo... a tak tě pustil k vodě... A nejen na chvíli, ale nadobro. Až začne honička, nebude si přece pro tebe jezdit, to by moc riskoval. Takže to vypadá, že z tebe udělal blbce..."

Uhodila ho po ústech. Nebyla to tvrdá rána a on se jen zašklebil. Takhle se mu líbila.

„Drž hubu," zaječela na něho. „Riley není takovej."

Eddie opět pokrčil rameny. Šel k oknu, zadíval se do noci. Už toho řekl dost. Ona mu věří, ne že ne, a jaksepatří ji to pálí. Začala chodit po pokoji. Eddie ji nechal, ať se dostane do varu. Díval se, jak venku jezdí auta, a v duchu se smál. Najednou přišla až k němu. Byla ochablá a skleslá. Jako by v ní něco povolilo.

„Už jsem o něm strašně dlouho neslyšela," postěžovala si. „Kdybych se dověděla, že mě podrazil!" a začala tlouct zaťatou pěstí do stěny.

„Co si teď počnu? Nemám ani floka."

„Noták, noták!" řekl Riley a rozvažoval, jestli ji nemá pohladit, „peníze nejsou všechno. A než se trochu sebereš, tak bych tě mohl založit." Prudce se k němu otočila a prskala jako kočka.

„Tohle je všechno bouda! A ty si lhář!"

Eddie byl spokojen, že odvedl čistou práci. *Zatím* to tak nechá. Šel ke stolu a vytáhl ze šuplíku její kabelku. Obrátil se tak, aby

neviděla, co dělá, a pod pětadvacítku strčil svazek bankovek. Vrátil se k ní a kabelku jí strčil do podpaždí. Dovedl ji ke dveřím. „Tak jo. Zapomeň na to, třeba opravdu lžu. Čekej na Riley ho, ale ne moc dlouho. Až té čekání přestane bavit, dej mi po Petovi vědět. Pro takovou nádhernou holku bych dovedl udělat hodně, a tak velkej mizera zase nejsem, abych ti dal kopačky." Vystrčil ji z místnosti a zavřel dveře. Opřel se o táflování a celou minutu si v duchu gratuloval. S touhle se ještě setká.

Flynn si zkontroloval hodinky. Seděl v airflowu, na druhém sedadle automat Thomson a silnou baterku na klíně. Byl nervózní a potichu nadával. Snad to všechno projde hladce, aspoň to Máma říkala a on jí věřil, ale stejné měl strach. Airflow byl zaparkovaný na kraji silnice v černém stínu skupiny stromů. Výhled měl Flynn volný po silnici na míli dopředu. Seděl a čekal na Johna Blandishe a na výkupné. Doktor před několika hodinami Blandishovi telefonoval. Řekl mu jasné, aby nezačínal žádné akce. Zdálo se, že Blandish je odevzdán do vůle osudu, ale Flynn nechtěl nic riskovat. Litoval, že si tu práci nevzal na sebe Doktor nebo Slim, i když mu Máma slíbila pět stovek navíc. Pět stovek je pěkná suma, když je člověk na svobodě, ale za mřížemi je pět stovek na nic. Už se těšil, až to bude mít za sebou. Znovu se podíval na hodinky. Domluvený čas se blížil. Po obloze se začaly honit mraky a zakryly měsíc v úplňku. Noc byla horká, ale Flynnovi stál na těle studený pot.

Náhle zahlédl v dálce záblesk reflektorů. Okamžité vyskočil z vozu a postavil se do silnice. Automat měl v podpaží. Rozběhl se proti světlům a potom ustoupil ze silnice. Vůz jel velmi rychle, slyšel řev motoru; řidič zřejmě vypnul výfuk. Flynn začal blikat baterkou. Kužel světla se zařezával do tmy. Blížící se vůz trochu zpomalil, a když projížděl mimo, vyletělo cosi z okénka a spadlo Flynnovi skoro až k nohám. Posvítil si baterkou, byla to pevná kožená kabela. Vůz nezastavil a zmizel ve tmě. Blandish se držel pokynů.

Flynn se spěšně podíval oběma směry po silnici, jiný vůz však nebylo vidět; popadl kabelu a utíkal k airflowu. Protáhl se za volant a rychle zařadil rychlost. Trochu se třásl, ale přesto se zmohl na spokojený úsměv. Máma měla pravdu. Klaplo to bez zádrhelů. Airflow vyrazil co nejrychleji. Flynn uháněl jako k ohni. Silnice byla mnoho mil přímá a on se každou chvíli díval do zpětného zrcátka, ale nic za ním nejelo. Dal si na čas a držel se silnice, do-

kud neměl jistotu, že ho nikdo nesleduje, teprve pak si oddechl, otočil volantem a sjel z hlavní silnice do pole. Vytřásal se a nadskakoval dobré čtvrt míle, až si byl zcela jist, že je z toho venku. Pak teprve zamířil domů.

Celý gang už na něho čekal. Vešel do místnosti a hodil kabelu na stůl. Byl to náramný pocit, takhle vejít doprostřed scény a mít na sobě zvědavé chtivé oči všech diváků. Vesele se na ně zašklebil.

Mama se ztěžka zvedla ze židle a přistoupila ke stolu. Chvíli se potýkala s těžkými přezkami. Ostatní se nahrnuli kolem ní a přihlíželi. Nakonec kabelu otevřela a začala vytahovat úhledné balíčky bankovek. Pracovala pomalu, nevzrušené, ostatní však reagovali každý podle své povahy. Vyprázdnila kabelu a shodila ji na zem. Slim se na hromadu peněz nemohl vynadívat; ústa měl otevřená a místo očí v bílém obličeji jen škvíry. Tohle je mnohem víc než jen hromada peněz, říkal si. Na takových pětset tisíc dolarů je i krásný pohled. Máma přepočítávala balíčky a kontrolovala bankovky. Nakonec zvedla oči. „Klaplo to," řekla. „A honička jde po jiné partě. Klika, co?"

Zamyšleně se dívala na peníze, potom se sehnula pro kabelu a znovu je do ní uložila. Když skončila, zase se posadila a mohutné lokty si opřela o stůl. „Jsou to horký prachy," poklepala rukou na kabelu. „A za pár dnů budou tak žhavý, že kdo se jich dotkne, bude na škvarek. Já chci prachy. A mám takovej plán, že budem mít všichni nadlouho plný kapsy. Tady máme pětset klacků a nemůžeme na ně sáhnout. No tak je prodám za poloviční cenu. Dostanu dvěstě padesát klacků opravdickejch peněz. Takovejch, že je můžete utrácet, a žádná přepadovka se vás nebude na nic vyptávat. Já vám to, mládenci, vykládám proto, že vy jste si to takhle nepředstavovali. Vy jste si mysleli, teď máme v suchu půl miliónu... jenže vono je to jinak. Tyhle prachy smrdí. Každej polda v celých Státech se jen třese, až vyplavou na hladinu. No... nám to vyhovuje. Policajti jdou po Rileym, ale toho nenajdou, protože je zakopanej pěkně hluboko. Na nás nemají žádnou stopu. Vezmem si prachy a můžeme to roztočit."

Eddie upřel na Mámu tvrdý pohled. „Kdo si ty prachy veme na triko a dá nám za ně polovic?" chtěl vědět.

Talián mu rozčileně vpadl do řeči. Jak poslouchal Mámu, už to nemohl vydržet. „Takovejch peněz přece nezahodíte?" zakokrhal. „Bože! Půl miliónu - to neni zas tolik."

Doktor a Flynn přikývli, ale Slim nic neříkal. Peníze ho v té chvíli ani moc nezajímaly. Myslel na slečnu Blandishovou

a v uších mu bušila krev. Máma říkala, až budou prachy doma, tak Blandishovou může mít, a máma umí držet slovo; tyhle kecy jen zdržujou.

„Tak moment." Máma se rozhlédla po napjatých obličejích. V černých očičkách jí nebezpečně blýskalo. „Vám se nechce pustit těch dvěstě padesát klacků... vo to vám de, co? Bodejť by se vám chtělo, jenže budete muset a ani nemrknete. Podívejte, vy padavkové, vám to eště nedošlo. Vy nemáte ponětí, co si chcete zavařit. Já ano. Budeme mít v ruce jen bezpečný peníze... je to jasný? Jinak kvůli dvěma stům padesáti klackům prosereme všechno. Tyhle prachy střelím a vopravdový peníze jsou za rohem. Domluvila jsem to se Schunbaumem. Už je na cestě. Ten se dovede špinavejch peněz zbavit... my ne."

Ostatní se po sobě úkradkem podívali. Eddie si oddechl. „Tak jo, Mámo, já už nic neříkám."

Ostatní se k němu přidali. „Když teď máme prachy, co s nima uděláte?" chtěl vědět Flynn.

„Rovnou vás vyplatím," vycenila Máma žluté zuby. „Sto táců si mezi sebou rozdělíme rovným dílem za tu námahu a zbytek půjde na takovej kšeft, už na to nějakej čas myslím. Začnu teď podnikat, a vy, kluci, do toho pudete se mnou. Jakmile přestane ta mela, vypadneme z tyhle díry a přestěhujem se do jinýho města. Chci si zavést noční klub s celou parádou: děvčata, holky, voškubávání hostů. Dají se na tom nasekat prachy, jen to chce vzít rozum do hrsti. Dělat malý podrazy s partou malejch grázlíků, to už mě nebaví... vod teďka jsme extratřída."

Rozhlédla se, aby viděla, co tomu říkají, a mohla být spokojená. „Musíte vzít rozum do hrsti. Přepadávat banky a dělat tyhle malý fušky... s tím je teď konec. Musíte bejt příště velkorysejší... je to vaše šance. Prachy dostanete, jen co je Schunbaum přinese... a jak je utratíte, to je vaše věc."

Eddie se na židli pohodlně usadil a oči upřel na lampu na stropě. „Jak vrátíme slečnu Blandishovou?" zeptal se.

V pokoji se rozhostilo tísnivé ticho. Máma k němu vzhlédla a obličej se jí nalil krví. Eddie nespouštěl oči z lampy. Také Slim sebou ani nehnul. Ostatní se tvářili rozpačité a ve vzduchu bylo třaskavé ticho.

„Neříkala jsem ti snad, aby sis tohle vytlouk z hlavy?" řekla pomalu Máma.

„Prachy už máte, tak abysme tu holku radši pustili."

Máma se předklonila. „To říká kdo?" chtěla vědět.

Eddie zaváhal, ale pak se vrhl střemhlav do toho. „Vo co tu de?" otočil hlavu a pohlédl Mámě do tváře. „Tohle vám nemůže projít. Podívejte, mámo, vždyť vy nám zkazíte kšefty. Když tu nánu nepustíme, tak z toho bude šílenej bengál. Sakramentskej bengál, to teda jo. Výkupný už nikdo nebude platit. Tahle branže prosté zkrachuje."

Máma se ztěžka jako hroch postavila na nohy. Tvář měla zkřivenou vztekem. Z očí jí nekoukalo nic dobrého. „Ta dáma toho moc ví. Zatím je to na Rileym a my se mužem pustit do novýho kšeftu. Jestli tu dámu pustíme, tak to všechno praskne. Federálové po nás půdou jako diví. Jestli ty si chceš nechat přiškvařit prdel, tak já ne! Takže zavři klapačku, ty blázne ukecaná!"

Eddie uhnul očima a nic neříkal. Ze židle se zvedl Slim. Obličej měl napjatý a zuby zaťaté.

„Tuhle buchtu necháš na pokoji," řekl Mámě. Mluvil hlasité a drsně, ale Máma o něho jen zavadila pohledem.

„Ty taky drž hubu," řekla, „ta dáma de na prkno, tak držte hubu všichni!"

Slim hrábl do saka a vytáhl luger. Odkopl stranou stůl; ten se s rámusem překotil a kabela spadla na zem. Naráz bylo v místnosti ticho. Všichni byli zastrašeni jeho nepřítomným kamenným pohledem. Přistoupil až k Mámě a pistoli jí namířil do obličeje. „Tuhle buchtu necháš na pokoji," opakoval. „Jasný? Ta je moje! Vodteďka jestli na ní něco zkusíš, tak to vodě mé schytáš! Je to jasný, ty krávo? Prostřílím tě jak cedník, jestli se jí dotkneš!"

Máma se mu podívala do žlutých očí a pochopila, že to myslí doopravdy. Dostala strach a o krok ustoupila. Šel za ní a tvrdě zabodl pistoli do jejího převislého poprsí. Rychle zakývala hlavou a řekla: „To víš, že je mi to jasný."

Stáhl pistoli a rozhlédl se po ostatních. Jejich pohledy se mu vyhýbaly. „Zapište si to za uši, všichni! Jinak vám ukážu." Chvíli postál, potom se vyplížil z místnosti. Máma se za ním dívala. Obličej mela bez barvy a vzteky se až třásla, ale Slim jí nahnal strach. Chápala, že by ji bez váhání zabil, a najednou, aby ulevila nahromaděnému vzteku, si odplivla na podlahu.

Slim se pustil do horního patra. Pistoli dosud držel v ruce. Hladká rukojeť ho příjemně chladila. S každým krokem se přibližoval k slečně Blandishové. Prsty na nohou se mu ve střevících svíraly, jako by skrz podrážky chtěly chňapat po běhounu na schodech. Došlapoval lehce a bezhlučné, chodidla měl pružné vyklenutá.

Najednou si uvědomil způsob vlastní chůze. Pocítil zatížení každé nohy při chůzi do schodů. Když docházel do horního patra, zvolnil chůzi, ale dále už šel rovnoměrným krokem.

Na tuto chvíli už dlouho myslel. Celé roky si to představoval. V mysli si probíral všechny detaily a teď věděl zcela přesně, co udělá. Věřil, že to svede: nic ho nezastaví. Teď přišla jeho chvíle a pulzování krve v hlavě ho téměř oslepilo. Zastavil se nad schody a pistoli zastrčil do pouzdra. Křečovitě se chytil zábradlí, až se lakované dřevo od jeho horké ruky opotilo. Otočil hlavu a zíral na dveře pokoje slečny Blandishové, jako by chtěl prohlédnout skrze ně. Stál tak, celý se chvěl a otřásal a pohledem provrtával dřevo. Nohy se mu pohybovaly jaksi samovolně a on je nechal, aby ho nesly dál. Pomalu se šinul vpřed, až se octl u dveří. Položil ruku na kliku a zastudil ho hrbolatý natřený kov. Začal povolovat zástrčku a přitom si cosi mumlal a kňučel. Zástrčka se vysunula ze zámku hladce a bez hluku. Slim se díval, jak vyklouzla z vybrání, potom ji opět zasunul a znovu vysunul. Chvíli to opakoval, zabral se do stiskání a zvedání kliky, potom zámek uvolnil a otevřel dveře.

Slečna Blandishová chodila bez cíle po pokoji ve starém hedvábném županu. Sahal jí až k patám, rukávy měla ohrnuté. Chodila sem a tam, oči měla prázdné a nevyspalé a občas se zapotácela, jak se vyhýbala nábytku. Když se dveře otevřely, vzhlédla a uviděla Slima. Chvíli stáli oba zcela tiše a dívali se na sebe. Dlouho tak stáli, Slim ve dveřích, předkloněný, s rukou na klice, slečna Blandishová u postele. Potom Slim zvolna zavřel dveře. Nepřibouchl je silou, jen je pomalu přivíral, a protože pohyb byl tak neznatelný, napětí v pokoji nijak nepolevilo. Opřel se o dveře zády.

Slečna Blandishová ho přiškrceným hlasem požádala o pití. „Prosím vás, nechoďte ke mně, dokud se nenapiju. Bez pití bych to nevydržela."

Slim nic neřekl, ale ze zadní kapsy kalhot vytáhl placatici a hodil ji na postel. Dívala se, jak láhev letí přes celý pokoj. Vrhla se na postel a napila se. Slim se na ni díval. Slyšel vlastní kňučení, ale nedokázal přestat.

Slečna Blandishová se dívala jinam a vyhýbala se jeho pohledu. Láhev držela křečovitě oběma rukama, až jí klouby na prstech zbělely. *Začala* šeptem mluvit na Slima a přitom se pohupovala dopředu a dozadu; její drogami omámený mozek se ne a ne probrat.

„Ty babo," řekla. „Babo... babo... babo. Proč tu jen tak stojíš

a k ničemu se nemáš? Proč nevypneš světlo, abych té neviděla? Nechci té vidět... nedívám se na tebe a stejné té vidím... teď jdeš ke mně. Kdybych tak byla mužsky,.. proč jsem se nenarodila jako mužský?..." Upustila placatici n*a zem* whisky se rozlila čůrkem po koberci. Lehla si na bok, hlavu schovala mezi zkřížené paže a dala se do tichého bědování: „Proč mi nedáš pokoj?... nech mě být ještě aspoň chvilku... nesahej na mne... prosím tě, ne..."

Holá žárovka pohupující se u stropu náhle zhasla. Temnota na ni padla jako dusivý příkrov. Cítila, jak ji studenýma rukama převrací na záda, až ležela na posteli napříč, s hlavou přes okraj. Hleděla do tmy, do očí se jí nahrnuly slzy a stékaly jí po tvářích. Po těle se jí náhle přehnal parný vzduch a k zmuchlaným přikrývkám ji přikovala hrubá nesnesitelná tíha. Neměla sil vzdorovat, mysl měla omráčenou. Náhle na něho začala zadrhlým hlasem šeptat: „To bolí... prosí vás, ne... to bolí!"

KAPITOLA 3

Dave Fenner si dal nohy na stůl a zhoupl se i se židlí dozadu. Kancelář měl malou, ale slušně zařízenou. Psací stůl byl solidní, s hliníkovým kováním a sněhobílou psací podložkou. Na podlaze ležel koberec na míru, u okna stála knihovna plná právnické literatury. Knihy vypadaly jako nové a Dave se přátelům netajil tím, že slouží pouze jako dekorace pro ty zákazníky, kteří je v kanceláři chtějí vidět. Sám právnickou knihu v životě neotevřel.

Fenner byl chlap. Mohutná ramena se mu vzdouvala přes opěradlo židle a pod tvrdými svaly dřevo vrzalo. Klobouk měl, jak byl zvyklý, na hlavě i v kanceláři, sražený do očí, takže to vypadalo, jako by spal.

Přední kancelář byla větší. Byla přehrazena dřevěnou přepážkou pro odvrácení nevítaných návštěv. U zahálejícího psacího stroje seděla Paula Dolanová a listovala si v bulvárním magazínu. Čas od času si povzdechla a každou chvíli pokukovala po nástěnných hodinách. Postavu měla téměř souměrnou, spoustu slámové žlutých loken a velikánské pevné ňadra. Fenner ji přijal do práce bez rozvažování - už její vzezření slibovalo, že se zákazníci pohrnou, i když myšlení nepatřilo k jejím silným stránkám.

Ze zasnění ji náhle vytrhl hlas bzučáku; vstala ze židle a

vešla do zadní kanceláře.

„Ahoj," řekl Fenner, „nic ti nechybí?"

Paula obešla veliký psací stůl a posadila se mu na klín, on ji však jemně odstrčil a sundal nohy ze stolu. „Chovej se slušně," řekl. „Tady nejsme doma."

Udělala na něho obličej a sedla si na roh stolu. „Už mě to strašné otravuje, Dave. Vůbec nic se neděje. Jen tady vysedáváme a čekáme, že se něco naskytne, ale ono nic. No to bych mohla zrovna tak zůstat doma."

Fenner se protáhl. „Ale, tak zlý to zase není," zažíval. „Rozjeli jsme to moc rychle... to je to. Rozjeli jsme to s velkou parádou... no a teď halt máme krizi. Asi že se teď žádný zločin nekoná."

„Jen jestli jsi to správně odhadl," řekla Paula a vyhlédla z okna. „V *Tribuně* ti platili velice slušný peníze, a dělat soukromý vočko, v tom není žádná jistota."

„Když jsme začínali, tak jsi s tím souhlasila," řekl Fenner. „Za týden jsme měli víc prachů, než jsem předtím v tom plátku dal dohromady za rok. Co tě žere? Na činži máme ještě na měsíc dopředu. .. tak o co jde?"

„Tak jo, šéfe," zmohla se Paula na úsměv. „Ale pro mě je to děsná votrava - sedět u psacího stroje a kousat si nehty."

Fenner na ni udělal obličej. „No při nejhorším můžeš přijít sem... Já už té zabavím," řekl. „Podívej, děvenko, jestli se hezky rychle něco nenamane, tak půjdu ven a spustím něco sám."

„Nemohla bych teď domů?" sehrála Paula divadýlko. „Děvčata si musí občas zařídit spoustu věcí, o tom takový mužský jako ty ani nemá ponětí."

„No to určitě." Fenner si ji prohlížel a konstatoval, že je na co se dívat. Natáhl dlouhou paži a přitáhl si ji k židli. Nepotřebovala moc pobízet a tak zůstali několik minut v objetí, až si Fenner vzpomněl, že úřední hodiny ještě neskončily. Sjel rukou po jejích dlouhých zádech a ona najednou zaječela, odskočila od něho a opatrné si roztírala modřinu. „Hele!" vykřikla nazlobeně. „Na co si to hraješ?., na raka?"

„No dobře, Paulo," zasmál se, "seber a jdi, já to tady chvíli pohlídám. Co takhle večer si dát do nosu? Takový flám nám snad neuškodí."

„Tak jo," řekla Paula, „to by šlo. Stavíš se pro mě?"

„Dejme tomu v sedm... jde to?"

Přikývla a na odchodnou mu zamávala rukou. Než stačila za

sebou zavřít dveře, křikl Fenner: „Není tady něco ke čtení?"

Vrátila se se svým magazínem. „Možná jsi na to trochu mladej," řekla ode dveří. „Ještě by tě to mohlo přivést na všelijaké nápady."

Fenner se začal dopálené zvedat ze židle. „Víš," pokračovala spěšné. „Slušné děvče jako já si musí dávat sakra pozor, aby tě nepřivedlo na nějaké nápady... zvlášť když jsem úplné sama..." Upustila magazín na zem a rychle se stáhla. Fenner magazín zvedl a v duchu se zasmál. Je s ní legrace, napadlo ho. Usadil se znova za psacím stolem a začal si prohlížet obrázky.

Náhle se dveře znovu otevřely a dovnitř vklouzla Paula. Tvář jí hořela vzrušením. „Drž si klobouk," zašeptala jako na scéně. „Začíná zápletka."

„Si se zbláznila?" zavrčel Fenner, ale než se stačil postavit, mrskla na piják před něho bílou vizitku. Vzal kartičku do ruky a přečetl ji a potom táhle hvízdl.

„No ne!" řekl a vytřeštěné na ni pohlédl.

„Je vepředu a chce s tebou mluvit."

Fenner se zvedl a hodil magazín do koše. „Blandish?" zeptal se. „John Blandish že se mnou chce mluvit? Teda, holčičko, něco mi říká, že Fenner a spol. jde opět jednou do akce, a něco mi taky říká, že z toho kouká hezkých pár pětek. Podívej, Paulo, pošli ho sem a zůstaň po ruce... Třeba té budu potřebovat."

Paula si povzdechla. „Takže žádný do nosu?" řekla. „Už jsem se těšila, jak se s tebou najím."

Fenner se zasmál. „Tak hajdy pro něho, jestli mé mé tušení neklame, tak si brzy budeme dopřávat."

Posadil se k psacímu stolu a založil ruce. Paula se vrátila a podržela dveře.

„Pan Blandish," oznámila.

Pan Blandish vešel do kanceláře pomalým, odměřeným krokem. Paula za sebou zavřela dveře a oba muži stanuli tváří v tvář. Fennera překvapilo, že Blandish není větší. Představoval si ho jako šlachovitého dlouhána s masitými tvářemi. Myslel si, že tak nějak by měli vypadat masní králové. Blandish byl pravý opak. Postava střední, úzký, čistě vyholený obličej a mohutná dolní čelist. O tvrdém a silném charakteru svědčily jeho oči. Byly hluboko zasazené v tmavé lemovaných jamkách a vyzařovaly tvrdost, chytrost a životní elán. Ty oči prozrazovaly Fennerovi člověka, který si nadělal miliony. Blandish si ho měřil kritickým zrakem od hlavy k patě. Stál před ním studený, neosobní, nevlídný. Fenner si uvědomil, že rozmluva nebude lehká. Pokynul

Blandishovi k židli.

„Posaďte se, pane Blandishi," řekl pevným hlasem. „Těší mě, že vás poznávám. Chcete se mnou zřejmé mluvit."

Blandish se posadil pomalu, jako stařec. Pohled měl tvrdý, jinak však se pohyboval ochable, jako by byl zcela vyčerpaný.

„Tak vy jste Fenner," vybafl náhle.

Dave si zase sedl. „Ano," řekl.

„Slyšel jsem o vás," pokračoval Blandish. „Prý jste tvrdý a taky chytrý."

Fenner pokrčil rameny. Tohle povídání mu nic neříkalo.

„Přišel jsem k vám s návrhem," řekl Blandish, „a chci slyšet jasné ano nebo ne, protože nemám čas a čeká mé práce."

„Co mi navrhujete?" zeptal se Fenner a pohrával si s nožem na dopisy.

Blandish si vybral doutník z vepřovicového pouzdra. Zlatým nožíkem pečlivě odřízl špičku a zapálil si. Fennerovi pouzdro nenabídl. Když cigáro pořádně táhlo, ostře vzhlédl, ale Fenner si dosud pohrával s nožem, jako by ho nic nezajímalo.

„Před třemi měsíci," řekl Blandish a měl co dělat, aby se mu hlas nezachvěl, „mi unesli dceru. Pro vás to není žádná novina, četl jste o tom."

Fenner přikývl.

„Nenašla se a únosce nedopadli," pokračoval Blandish klidným hlasem. „Nabízím vám, abyste tu záležitost vyřešil. Máte-li pochybnosti, jděte od toho, ale jestli myslíte, že se vám to může podařit, tak to řekněte. Abyste se mohl snáze rozhodnout, vysvětlím vám, jaké budete mít postavení. Vaším šéfem budu já. Dávám do toho všechny své peníze. Cena nerozhoduje, ale nemyslete si, že si na můj účet jen tak namastíte kapsu; na to jsem moc starý, abych se nechal jen tak doběhnout." Přestal a podíval se na Fennera, ale ten nic neříkal, ani nezvedl oči.

„FBI na tom ještě pracuje. Jim se sotva někdo vyrovná a půjdou za tím případem, dokud ho nevyřeší, ale já nemohu jen tak sedět a čekat, až je jejich zavedený postup přivede k cíli. Pustím se do toho sám a třeba je předstihnu. Jistotu nemám, ale chci to zkusit. Mám od nich fakta o případu a jsou ochotni se mnou spolupracovat. Bylo mi řečeno, že jste pobýval v různých prostředích a že máte kontakty tam, kde je FBI nemá. Hodně těch gaunerů znáte jisté z novinařiny. Taky jsem slyšel, že když se rozjedete, nic vás nezastaví, Podle všeho jste přesně ten člověk, kterého hledám."

Znovu se zastavil, ale Fenner stále nic neříkal.

„Dám vám honorář pět tisíc dolarů a zaplatím veškeré výdaje. Jestli nic nepořídíte, nedostanete nic víc. Ale jestli se vám to podaří, vyplatím vám pět set tisíc dolarů."

Fenner zvolna vzhlédl. Jeho obličej neprozrazoval nic. Ne nadarmo ho učili hrát poker nejmazanější hráči v sazárně.

„To je pořádný balík peněz," řekl.

Blandish přikývl. „Jsem si toho vědom," řekl suše. „Ale vydělat si je nebude pro vás tak snadné. Za ty peníze, které vám dám jako honorář, chci vidět činnost. Ne že budete sedět v kanceláři a čekat na nápady. Půjdete do terénu a v terénu zůstanete."

Fenner se zvedl ze židle a šel k oknu. Podíval se na uhánějící auta v hloubce pod sebou. Tak vida, tušení ho nezklamalo. Pět set tisíc, to už je něco.

Prudce se otočil: „Beru to. Všechno ostatní nechám a hned se dám do toho. Nejdřív bych si s vámi ten případ rád probral. Dojdu pro stenografku, protože chci mít z našeho rozhovoru záznam."

Blandish zvedl ruku. „Než ji zavoláte, rád bych, aby bylo jasno v tomhle: od nynějška jsem váš šéf. Žádnou jinou práci nebudete brát. Získáte-li jakékoliv informace, budete mi je hlásit. Jestli budu mít pocit, že jste na špatné stopě, řeknu vám to a vy začnete znova. Je to vaše jediná práce a nic vás od ní nesmí odvádět."

Fenner si pošoupl klobouk hlouběji přes nos. Taky ho mohlo napadnout, že v té hromadě peněz je rezavý hřebík. Přistoupil k Blandishovi. „Konec," řekl drsně. „Jděte si najít někoho ochočenějšího."

Blandish na něho pozorně pohlédl. „Právě jste řekl, že tu práci berete," připomněl mu.

„Ano, řekl," odsekl Fenner, „ale ne za těchto podmínek. Vy nepotřebujete chlapa jako jsem já, vy chcete soukromého čmuchala s platfusem, co mu jde jen o ten výdělek. Když já dostanu případ, tak ho buď dělám po svém, nebo ho vůbec nedělám. Chci mít možnost v případě potřeby třeba skočit na loď do Číny a nemuset se nejdřív běžet zeptat nějakého hlavouna, jestli smím. Z *Tribuny* jsem vzal roha, protože si šéfredaktor myslel, že mě může komandovat. To tak! Jsem vlastním pánem a od nikoho si poroučet nenechám... ani za pět set klacků. Takže to pusťte z hlavy a díky za nabídku."

Napětí v Blandishově tváři poprvé povolilo. „Slyšel jsem, že to berete takhle, ale chtěl jsem se přesvědčit na vlastní oči. Tak dobře, Fennere, teď k věci. Vy budete postupovat po svém a já platím účty."

Fenner nedokázal potlačit slabý úsměv. Tolik peněz v sázce, bylo by jich přece jen škoda. Zmáčkl bzučák a s nápadnou pohotovostí se objevila Paula. Posadila se poblíž psacího stolu, na klíně blok a tužku. Zachytila Fennerův varovný pohled a spěšně si upravila sukni.

„Tak si, pane Blandishi, ten případ probereme," řekl Fenner, zapálil si cigaretu a pohodlné se posadil. „Pokud si pamatuji, byla vaše dcera unesena někdy 14. června."

Blandish přikývl. „Ano, tak je to. Byla s mnoha přáteli na večírku a pak si šla zatancovat do hostince u silnice s mladíkem, který se kolem ní nějaký čas točil. Perly měla na sobě. MacGowana, tak se jmenoval ten mladík, našla policie zavražděného v časných ranních hodinách. Moje dcera zmizela, a protože se dodnes po ní nenašla žádná stopa, domnívá se policie, že je dosud naživu. Nějaký Heinie údajně oznámil policii, že o perly se ráno před zločinem zajímal jeden gang.

Policisté říkají, že se ten gang předtím zabýval menšími bankovními přepady v malých městech. Několikrát byli odsouzeni ke kratším trestům, ale do větších akcí se nikdy nepouštěli. Policii nejde na rozum, že by si na sebe vzali vraždu, únos a loupež."

„Heinieho zabili," řekl Fenner, „ve stejném hotelu, ve kterém bydlela Rileyho přítelkyně."

Blandish na něho pozorně pohlédl. „Zdá se, že o tom případu hodně víte," řekl.

Fenner pohlédl na Paulu, „Podejte mi Blandishovu složku," řekl.

Vstala a vyhledala složku v ohnivzdorné skříně. Položila ji před něj na stůl. Fenner se podíval na Blandishe a poklepal na složku prstem. „Sledovat, co se děje, to patří k mé profesi. Nikdy nevím, kdy se mi tyhle materiály mohou hodit." Rozevřel složku a zběžně si prohlédl hromádku strojopisných poznámek. „Když to všechno začalo, sledoval jsem vývoj dost bedlivě, a mám tady nápady, o kterých jsem si myslel, že by se mohly hodit. Oč běží: Riley byl nočním portýrem v Paláce hotelu identifikován jako ten gauner, co zabil Heinieho. Podle mé si Riley šel promluvit s Annou Borgovou, narazil na Heinieho a zabil ho. Upřímné řečeno, něco mi tu nehraje. Rileyho jsem znal, ten na vraždění prostě neměl. Menší fušky - prosím, ale vraždit... vyloučeno. Vsadím se, až se ten případ vyřeší, čeká nás ještě překvapení. Mně vrtá hlavou, jak to, že se z Rileyho zničehonic stal gangster velkého kalibru... prakticky přes noc?"

Obrátil ještě několik listů a znovu zvedl oči. „Dopoledne po únosu vaší dcery kdosi sejmul pumpaře. Ten pumpař měl stanici asi stočtyřicet mil od *Zlatého střevíčku.* Co tomu federálové říkali?"

Blandish zavrtěl hlavou. „Nic jsem o tom neslyšel."

„Riley a jeho gang museli tankovat. Co když zajeli k téhle pumpě a vaše dcera najednou vykřikla... to museli pumpaře samozřejmé odprásknout. Vražda neměla motiv... nic nebylo ukradeno... třeba se mýlím, ale možná na tom něco je."

Vstal a vytáhl ze zásuvky podrobnou mapu. Rozložil ji na stole. „Ten servis stál tady; jestlipak federálové prohledali okolí?"

Blandish se předklonil. „Ano, vím to určitě, všechno tam pročesali, ale nenašli nic. Zvláštní na tom je, že od té doby není stopy ani po gangu, ani po perlách. Všichni: ti chlapi, perly i moje dcera zmizeli, jako by se po nich země slehla."

Fenner se předklonil s pohledem upřeným na Blandishe.

„Řekněte, co vy si myslíte?"

„Já myslím, že je má dcera mrtvá," řekl tiše Blandish. „Kéž by byla, jinak..." Náhle se zvedl a přistoupil k oknu. Fenner a Paula si vyměnili pohledy. Dolehlo k nim napjaté ovzduší tragédie, obklopující Blandishe.

„Všechno si rozvažte a dejte se do práce," řekl Blandish unavené. „Chci, aby byli ti muži dopadeni. Tohle jim nesmí projít. Bylo by mi milejší, kdyby byli zabiti, než kdyby byli zatčeni. Tihle lotři dovedou před zákonem vždycky nějak vykličkovat. Nechám všechno na vás." Otočil se a přistoupil k Fennerovi. „Jsem rád, že jsem přišel k vám. Myslím, že vy s tím něco uděláte. Dejte mi laskavě vědět, jak věci pokračují. Večer vám pošlu šek."

Fenner vstal ze židle a udělal pár kroků. Položil velkou ruku Blandishovi na rameno a pohlédl mu do tváře.

„Já ty gaunery dostanu," řekl potichu, „i kdyby to měl být můj konec."

Paula ostražitě strčila hlavu do dveří. Blandish už byl dobrou půlhodinu pryč a hodiny venku právě odbíjely pátou. Fenner rázoval po kancelářičce sem a tam a zuřivě kouřil. Vklouzla do místnosti a usadila se na rohu psacího stolu.

„Sherlockův nezdolný mozek dosud bušil do záhady," pronesla polohlasem.

Fenner měl obočí svraštěné a v očích tvrdý pohled. „Blandish měl pravdu: ty peníze si budu muset tvrdé vydělat. Bude to opravdu makačka. Už jenom začít je těžká práce."

„Jaký je první tah?" zeptala se Paula a pohupovala nožkami v hedvábných punčochách.

„Já to, broučku, vidím takhle. Máme před sebou jedinou stopu a to je ta Borgová. Trčí z toho případu jako vidle z hnoje. Federálové už na tom pracovali, ale na nic nepřišli. Borgová je to jediné, čeho se můžeme chytit, tak ji musíme využít. Takže zaprvé kontaktovat slečnu Borgovou." Popadl sluchátko a spěšně vytočil číslo. „Musím zjistit, jak moc nám místní orgány budou ochotné pomoct," řekl. „Oni vědí, že... halo? Prosím pana Lowese. U telefonu Fenner... to jste vy, pane Lowesi?.. tady Fenner. Mluvil jsem s Johnem Blandishem o tom únosu. Říkal vám, že mě navštíví? V pořádku. Tak to je vyjasněné. Potřebuju nějaké informace o té Borgové. Tak to má na starosti Brennan? Fajn. Mockrát děkuju... ale samozřejmě... vaše pomoc bude pro mě, jak vidím, neocenitelná. Ovšemže budeme spolupracovat. Ano, ještě vás navštívím."

Položil sluchátko a mrkl na Paulu. „Jsou s tím případem na hrnci. Ať prý jim předám veškeré informace, na které přijdu. No ne, tak přece jen mi moje povést k něčemu poslouží!"

„Moc se nenafukuj," řekla Paula, „ještě tě čeká spousta práce a já namouduši nevím, jak chceš něco vyrazit z té Borgové, když už ji měla v práci FBI."

Fenner vykročil ke dveřím. „Fízlové si nemohou dovolit to, co já. Teď jdu za Brennanem. Zamkni kancelář a jdi domů... pro nikoho jiného už neděláme. Jakmile skončím, zavolám ti domů."

Sklouzla ze stolu a přistoupila k němu. „Teď mám zřejmé zůstat doma a nic nedělat," zafňukala. „Ty si budeš užívat a já mám potom sedět a poslouchat, jak se s tím vytahuješ.'"

„Jdi domů a nemluv."

„Asi přijdu domů k tobě a utábořím se na tvé posteli," řekla.

„Chápu. Ty si myslíš, že si přivedu tu Borgovou, viď?"

„Něco takového mě ani nenapadlo. Ty jsi přece ten chlapeček, co by se nedotkl dívky, ani kdyby ti sama řekla, že? Já bych ti věřila, ale to bys musel mít na sobě svěrací kazajku."

Fenner se zasmál. „Jednoho krásného dne tě vezmu za slovo a pak se uvidí."

„Tak to moc neodkládej, třeba se dožiješ překvapení. A tu Borgovou si domů nevoď... tři v jedné posteli, to mi připadá trochu zvrhlé."

Fenner ji poplácal po zadečku a provázen jejím pohoršením odešel z kanceláře. Charles Brennan už na něho čekal. Byl ochoten

ke spolupráci, neboť už si stačil promluvit s Lowesem.

„Jsem rád, že seš toho ujal, Dave. Stát přijde tahle záležitost na pěkné peníze. Ty jako člověk zvenčí máš větší možnosti a účet zaplatí Blandish. My ti pomůžeme jak jen budeme moct."

Fenner přikývl. „Co tahle Borgová?" zeptal se. „Kde je teď?"

„Vypadla z města asi před měsícem. Má teď nového přítele, není to nikdo jiný, než náš starý známý Eddie Schultz. Pamatuješ si na něj... ten ramenatý; co patří ke Grissonovu gangu. Už se jí nechtělo čekat na Rileyho, tak si našla jiného chlebodárce. Grissonovi taky odtáhli. Odstěhovali se do Springfieldu. Ta stará vlčice přišla k penězům. Zdroj neznámý. Poslal jsem kluky, aby ji proklepli, ale ona říká, že má sponzora, a jméno nechce prozradit. Nic na ni nemáme, tak nemůžeme do jejích kšeftů moc strkat nos. Ale no, vzal je čert! Teď se dala na zábavní byznys a provozuje nějaký klub."

Fenner sundal klobouk a poškrábal se na hlavě. „Tu Borgovou někdo od vás šmíruje?" zeptal se.

Brennan pokrčil rameny. „Jo, hlídá ji Doyley, ale asi je to ztráta času. Zdá se, že s Rileym skoncovala, do toho Schultze je celá pryč. Riley se už u ní neobjeví. Je až moc jasné, že si Borgovou pohlídáme, a on není ten typ, aby riskoval kůži kvůli ženské. Ještě chvíli u ní Doyleyho nechám, ale pak ho budu muset nasadit na jinou práci."

Fenner rozvažoval. „Pověz mi, kamaráde, jak si s tím doopravdy stojíte. Zapomeň, že jsem býval od novin, a řekni jasně, co si o tom myslíš."

Brennan bezmocné pokrčil rameny. „Tenhle případ, to je sakramentská práce. Riley fuč, slečna fuč, peníze fuč a perly taky fuč. My ani nevíme, kde začít. Těch peněz, co už jsme na ten případ vyhodili. Už jsme nasadili letadla, domovní prohlídky, udělali jsme zátahy, sebrali jsme skoro každého - a kde nic tu nic. Sakramentský případ."

Fenner vstal ze židle. Tvářil se ustaraně. „Ty teda člověka potěšíš, asi mi nezbude, než se dát do práce. Pořád si říkám, jaký balík bych dostal, kdybych tomu přišel na kloub, takže jsem pořádné nažhavený, to mi věř."

Potřásl si s Brennanem rukou a otočil se ke dveřím. Pak ho cosi napadlo a vybafl na Brennana: „Kde pracovala ta Borgová, když ještě byla tady?"

„Měla nějaké angažmá v Cosmos Clubu," řekl Brennan, „ale dokud měla Rileyho, tak pracovat nemusela."

„V Cosmos Clubu? No jo, tam to znám. Patří to nějakému Mexikánovi. Asi tam zaskočím a trochu si s ním popovídám."

„Je to mazaný chlap," řekl Brennan, „měli jsme ho v práci, ale nic nám nevyklopil."

„Já mu budu milejší než profesionální fízlové."

Venku na ulici ho něco napadlo. Jde teprve na sedmou. Pete ještě v klubu nebude. Co takhle spojit příjemné s užitečným? Vešel do telefonní budky a zavolal Paule. Zvedla telefon okamžitě.

„Přece jen té vezmu na večeři," řekl.

„To jsi ty, Mickey?" zeptala se.

Tiše se usmál do sluchátka. „Však ty dobře víš, kdo je to."

„Ale božínku, já myslela, že máš rande s tou Borgovou."

„To jsem měl v plánu, ale ona zmizela za horama, takže se musím spokojit s tebou."

„Já nevím, jestli mám volno, nezavěšujte prosím, jen se podívám do diáře..."

Fenner řekl: „Hned jsem s autem u tebe."

Když zastavil u chodníku, stála už na schůdkách domu. Vypadala skvěle a také jí to řekl.

„O co kráčí?" zeptala se ho, když se auto rozjelo. „Jak to, že jsi najednou změnil plány?"

„Mluvil jsem s Brennanem, myslí, že by Pete mohl něco vědět... Takže si dáme v Cosmosu večeři a potom si s tím Mexikánem trochu popovídám, abych viděl, co vlastně ví."

Sklesle si opřela záda. „To jsem si mohla myslet. Já budu sedět sama u večeře a ty zatím budeš tvrdé makat v zákulisí."

Pohladil jí koleno. „Nic ti nechybí. Přestaň už fňukat... vždyť ti poručím večeři."

Když dorazili do Cosmosu, bylo tam už plno, a tak chvíli trvalo, než našli volný stůl. Jakmile objednal jídlo, zeptal se číšníka, jestli je Pete v podniku.

Číšník přikývl. „Ano, je v kanceláři."

Fenner se na Paulu omluvné usmál. „Nechci ztrácet čas. Pusť se do jídla, já tu hned budu zpátky."

Povzdechla si. „Copak jsem neříkala, že to takhle dopadne?"

Prošel sálem a minul zástěnu, za níž posedávaly profesionální tanečnice. Jedna blondýna na něj vrhla vyzývavý pohled a prohodila: „Ahoj, hezoune!"

Usmál se na ni na oplátku, ale šel dál bez zastavení do Petovy kanceláře. Pete si dopřával doutník. Seděl jen tak bez saka. Fenner si ho změřil a potom zavřel dveře. Pete uhnul očima a zatvářil

se ustaraně.

„Tak co, Pete," řekl Fenner. „Pamatuješ si mě?"

„To se ví, že pamatuju," řekl Pete nejistě. „Co je to za nápad, takhle sem vpadnout?"

Fenner přistoupil k psacímu "stolu a naklonil se přes něj. „Chci s tebou mluvit," řekl chladně. „Nemám chuť ztrácet s takovým poserou moc času, takže jestli rychle nevyklopíš to, co potřebuju vědět, dostaneš takových hromadu."

Jeho pěst rychlostí blesku zasáhla Petův obličej, takže se Mexikán převalil dozadu i s křeslem. S velkým třeskem dopadl na zem a nohy mu zůstaly vězet pod stolem. Fenner střelhbité oběhl stůl, popadl ho za košili a postavil na nohy. Opřel omráčeného muže o zeď a zvedl mu bradu. Rozletěly se dveře a dovnitř nervózně nakoukli dva vyzáblí taliánští číšníci. Fenner se po nich ohlédl. „Zmizte!" řekl. „Máme teď s šéfem něco na práci." Chvíli váhali, potom však pod jeho tvrdým, neústupným pohledem vycouvali a zavřeli dveře.

S Petem to bylo ošklivé. Krev mu tekla po bradě a z nosu. Fenner ho vrazil do křesla.

„Tak teď můžeme k věci," řekl takovým tónem, že z něho šel strach. „Budeš mluvit."

Pete se bázlivě přikrčil a zběsile kýval hlavou. „Budu mluvit, budu."

„Znáš Annu Borgovou?"

„Ano, znám ji."

„Jak to bylo mezi ní a Rileym?"

„Nosila mu pistoli... no, když šel Riley na fušku, vometala se s bouchačkou kolem. Když ho poldové lízli, stříkačku u něho nenašli. A když chtěl na někoho po zlým, tak byla po ruce, aby mu jí podstrčila."

„Měli se rádi?"

„Jak by ne. Jako dva holoubci. Celý den se hádali a v noci se pak udobřili." Pete hledal po kapsách, až našel kapesník a opatrně si začal otírat nos.

„Ale když Riley kápnul na tuhle Blandishovou, tak Annu pustil k vodě, co?"

„Jo, to jí proved pěknou špinavost."

„A jak to, že se chytila Eddieho Schultze?"

Pete zaváhal a Fenner mu dal pár po uších. „Tak ven s tím, ty pupkáči, nebo budu zlej."

„Sešla se s Eddiem tady u mě. Eddie si ji sem zavolal. Že jí má

něco vyřídit od Mámy Grissonový. Nechal jsem je tu o samotě," brebentil Pete.

Fennerovi vrtalo hlavou, co tak mohla Máma Grissonová téhle Borgové chtít. „A dál? No tak, no tak, ven s tím."

„Čestný slovo, víc už nevím," vyrážel ze sebe Pete. „Hodně sem za ní potom chodil, a když pak votevřeli ten podnik ve Springfieldu, tak vodešla a dala se dohromady se Schultzem. Víc toho nevim... vopravdu, čestný slovo."

Fenner po něm přejel pohledem a usoudil, že mluví pravdu. Poodstoupil od něho a zapálil si cigaretu. Cítil mírné vzrušení. Aspoň něco nového už má. O Annu Borgovou projevila zájem Máma Grissonová. Proč? Nemá smysl ztrácet čas, tu slečnu musí vidět.

„O.K., Pete, na chvíli máš pokoj. Ale moc si to neber a pozor, žádné lumpárny!"

Otočil se ke dveřím a vtom postřehl jedovatý záblesk v Petových očích. Na Mexikánově tváři se rozhostil samolibý, pomsty-chtivý úšklebek. Fenner se *zarazil a* v duchu se usmál. Potichu zvedl židli, prudce otevřel dveře a vrhl se do chodby. Proti němu vyskočil malý rtuťovitý Talián a rozpřáhl se obuškem s olověnou náplní. Než stačil obuškem ucuknout, udeřil do židle. Fenner se proti němu židlí rozmáchl jako beranidlem a porazil ho na zem.

Talián se zhroutil s bolestným zaúpěním a Fenner se svalil na něj. Popadl ho za ruku a za nohu a prudce jím mrštil Petovi do překvapeného obličeje. Zahlédl ještě, jak se oba muži s velkým třeskem zřítili na zem, a pak se širokým úsměvem vstoupil do tanečního sálu. Blondýna za přepážkou mela krk natažený jako čáp. Pohlédla na něho se zjevným obdivem. „Vostrej hoch," řekla mazlivě.

„To jo," opáčil Fenner, aniž by zvolnil krok, „ale k takovému děťátku bych se choval náramné něžně."

Když přišel k Paule, nic jí nechybělo. Objednala si drahé víno a už skoro dojedla. Fenner ji vzal pod paží a zvedl ji ze židle.

„Snad nechceš tancovat?" řekla rozradostněle.

„Uhádla, nechci." Ohlédl se ke kanceláři. „Za chvilku tady asi ztratím všechnu popularitu. Takže teď vypadneme a hned." Nastrkal konsternovanému číšníkovi nějaké bankovky a rychle ji vyvedl z klubu.

„No to je báječné!" řekla. „Snad mě nechceš vzít k sobě, abych s tebou sdílela lůžko?"

Zasmál se na ni. „Zase uhádla: nechci. Musíš domů pakovat. Ještě v noci jedeme do Springfieldu."

Vchod do klubu Paradise byl na konci úzké uličky vybíhající z jedné třídy ve springfieldské exkluzivní čtvrti. V uličce vládla naprostá tma - až na záři neonových písmen, jež tvořila jméno klubu.

Vchod do klubu byl ze třícoulové oceli se zapuštěným okénkem z neprůstřelného skla, jež umožňovalo prohlédnout si příchozí. Dveře měly po straně zvonek a zavedená série krátkých a dlouhých zazvonění se členům líbila. Tomu, kdo toto heslo neznal, se dveře nikdy neotevřely. Členstva nebylo mnoho, ale členové si často přivedli přátele a taxikáři přiváželi kořeny, kteří chtěli ulovit děvčata, a tak podnik prosperoval.

Klub byl v prvním poschodí a vedlo k němu široké schodiště, ukončené nahoře přepážkou s dvířky. Přepážka byla z oceli s dovedně zamaskovanými průhledy. Za přepážkou byla šatna. Šatnářku si pečlivě vybírali a bývalo kolem ní v recepci menší pozdvižení. Nosila krátký červený žaket a bílé hedvábné kalhoty, které byly v sedu o číslo a půl menší, než její míra. Žaket měl vepředu zhora dolů zip a když jí někdo podstrčil dolarovou bankovku, mohl si ho vyzkoušet. Protože měla všechno jak se patří, byl zip dost v provozu a jí z toho káplo slušné živobytí.

Recepce byla celá v bílé a zlaté, koberec byl vysoký a huňatý. Za dalšími ocelovými dveřmi pak byla restaurace a taneční parket. Ještě dále kancelář, z níž Máma Grissonová řídila klub. Co bylo o patro výš, do toho nikomu nic nebylo.

Grissonová parta se dobře zavedla a klub vynášel. Městu moc nezaimponovali, ale to je nijak netrápilo. Byli to ostří hoši a s takovými věcmi si starosti nedělali. Ale pro malé gangy, které se tu dříve měly čile k světu, to byla menší pohroma a Rocco brzy zjistil, že mu zničili kšefty.

Rocco byl grázl zvláštního ražení. Tak například pracoval sám. Bylo to dost svérázné, ale on si spočítal, že je jistější nespoléhat se na druhé, a také se nechtěl dělit o zisky. Zavedl si několik menších výnosných čachrů, ne moc velkých a taky ne moc nebezpečných. Nebyl tak významný, aby si s ním orgány dělaly hlavu, a pouštěl se jen do takových kšeftů, které nesly a byly tutové.

Vlastnil tři taxíky. Zdánlivé nevinná věc, jenže ty taxíky měly těsné spojení s pochybnými zapadáky a jemu z toho káply jako provize slušné peníze. Čas od času, když měl dojem, že mu to vyjde

bez problémů, užíval taxíku i k nějakému tomu obchodu s bílým masem. Když si jeden z těch taxíků najala nějaká jen trochu pohledná husička, mohlo se stát, že ji už nikdo nikdy neviděl. Míval z toho pěkný balík, ale dovolil si to riziko jen občas. Opravdové živobytí měl z lotynky. Jakmile pochopil, jaké možnosti tento systém nezákonného hazardu skýtá, etabloval se jako výběrčí sázek. Byla to šťastná volba, neboť to bylo poměrně bezpečné a opravdu výnosné. Stačilo najít někoho, kdo chtěl zkusit štěstí, a předložit mu duplikátní bloček, aby do něho zapsal číslo, o němž si myslel, že vyjde, výšku sázky a své iniciály.

Z výhry sázejícího mu připadlo deset procent jako podíl a navíc tučný bakšiš. Kromě lotynky si přilepšoval i vybíráním úplatků za ochranu. S tím si ovšem troufl jen na ty nejušlápnutější obchodníčky, ale oni mu rádi zaplatili deset dolarů týdně, jen aby jim dal pokoj. Takže celkem vzato si Rocco nežil špatně... až se objevil Grissonovic gang.

První známka toho, že s nimi budou problémy, se objevila, když do jeho kanceláře vpadl jeden taxikář, vzteklý až k slzám. Rocco se na něho pozorně podíval a v černých očičkách měl zděšení.

„Já končím," zařval na něho taxikář. „Já už to prostě nevydržím."

„Kvůli čemu to, prosím tě, křičíš?" zeptal se Rocco a vstal od stolu.

„Na ulici je šest novejch taxíků a maji karoserie z oceli. Celej den mé ty hajzlové vytlačujou z vozovky a já už dál nebudu riskovat... Končím!"

Rocca to velmi znepokojilo. „Já jsem žádné nové vozy neviděl..." začal.

„Ty třeba ne... to ale neznamená, že tam nejsou. Říkám ti, je to komplot, aby té dostali z ulic. Jak by se ti líbilo, kdyby tě ňákej grázl celej den při velký rychlosti tlačil k chodníku. Zatím sem naživu... ale dál už neriskuju."

„Já to dám do rychtyku," procedil Rocco mezi zuby.

Dřív než to dořekl, ozvala se z ulice dutá rána a výkřiky. Oba se vrhli k oknu. Dole v hloubce ležel na boku jeden jeho taxík a kola ve vzduchu se pomalu otáčela. Rocco viděl, jak z vraku tahají řidiče. Opodál stál pestře natřený taxík. Taxikář popadl Rocca za paži.

„Vidíš?... To je jeden z nich... Jasný? Je to komplot. Do zítřka ti nezbyde jedinej vůz. Dej mi moje prachy... Já končím."

Rocco vytáhl náprsní tašku a vyplatil řidiči mzdu. Nic neřekl,

ale hlavou se mu honila spousta myšlenek. Vrozená ostražitost mu napovídala, aby byl velmi opatrný, a tak se druhý den ráno rozjel vlakem do Kansasu. Tam si zjišťoval, kam až jsou Grissonovi schopni ve svém zabijáctví jít. Brzy pochopil, že má proti sobě gang, který ho rozmáčkne stejně jednoduše jako mouchu na stěně. Kansas si patrně s úlevou oddychl, když se odstěhovali, a za těch několik hodin ve městě vyslechl o Slimově povésti zabijáka tolik, že měl jaksepatří nahnáno.

S jižní odevzdaností osudu se smířil s nevyhnutelností a stáhl své taxíky z provozu. Příjmy mu klesly, a tak zvýšil poplatky za ochranu. Už za týden narazil podruhé. Když si šel pro své týdenní výpalné, všude mu řekli totéž.

„Nezlobte se, šéfe, ale mám prý za ochranu platit té Grissonově partě... kdybyste dělal problémy, že prý se o nás postarají."

Teď už měl Rocco nahnáno. Rozhodl se, že s tím něco provede. Vypravil se do klubu Paradise a dal se ohlásit.

Máma Grissonová ho nechala uvést do své kanceláře. V místnosti postávali Slim a Eddie a opovržlivě si ho prohlíželi. Rocco došel k psacímu stolu Mámy Grissonové a pečlivé položil svůj tvrďák na podlahu. Díval se na Mámu prázdným pohledem a také ona na něho hleděla zcela bez zájmu.

„Mám tři taxíky," spustil svým tichým hlasem. „Tak mé napadlo, že bych s vámi třeba mohl udělat takový kšeft. Mí řidiči vozí lidi do klubů a doporučují jim, kam jet. Nemohli bysme se kolem toho dohodnout na nějakým kšeftu?"

„Máme svých taxíků dost... až jich budeme potřebovat víc, tak si je opatříme. My si konkurenci nehledáme, ale pokud tu bude, tak ji vyženeme z ulice."

Rocco omluvné stáhl hlavu mezi ramena.

„Mám dobré taxíky," začal.

Máma rozmluvu ukončila. „Slyšel jste, co říkám. Přišli jsme sem a teď to tady máme na komando my. Jestli se vám to nezdá... stačí říct, my už se o vás postaráme."

Rocco se sehnul pro klobouk. Tvář měl zcela bez výrazu. Tady se nedá nic dělat. „Myslel jsem, že se nějak dohodneme, ale vypadá to, že ne... vy říkáte, že ne?"

„Ne," odpověděla mu Máma a tím to skončilo.

Rocco zůstal u své lotynky a měl se nevalně. Zařekl se však, že až přijde čas - a jeho víra v osud mu dávala jistotu, že se taková příležitost naskytne - pak se s nimi ještě porovná.

Týden po své první rozmluvě s Mámou požádal jednoho člena

klubu, aby ho tam uvedl. Provoz se tam jaksepatří rozbíhal, teprve když skončila představení v biografech. V téhle chvíli se tam jen pár grázlíků bavilo hrou v kostky. Rocco si k nim přisedl a octl se vedle tlusté blondýny, k níž měl kdysi velmi důvěrný vztah. Zaradoval se, že se s ní opět setkává; přes svou kredenciózní postavu měla fantastickou techniku.

Eddie nehrál, jen obcházel kolem stolu a předváděl se v novém saku. Zašel do šatny.

„Anna už je tady?" zeptal se.

Šatnářka si četla jakýsi románek. Rozmrzele vzhlédla a zavrtěla hlavou. V té chvíli se po schodech přišoural Slim. Žluté oči měl únavou polozavřené.

„Ahoj, Slime," řekl Eddie. „Neviděl jsi Annu?"

Slim se opřel o stěnu. „Ne, neviděl," řekl bez zájmu, „vona se vobjeví."

„Už je tu pár hochů," sdělil mu Eddie, „hrajou uvnitř kostky."

Slim ohrnul nos. „Póvl."

„Je tam taky Rocco a našel si holku."

Slim prudce vzhlédl. „Rocco? Co ten tady chce?"

„Na něm nesejde... ten si nic nedovolí. Má z nás strach."

Slim se zatvářil výhružně. „Rocco je křivák. Já ho tu nechci."

Eddie pokrčil rameny. „Utrácí tu prachy, tak vo co de?"

Slim ho nechal a vešel do restaurace. Protáhl se kolem party u stolu. Rocco se dobře bavil. Velká blondýna se k němu tiskla, hihňala se a brebentila ostošest. Slim se na ni zatvářil opovržlivé a blondýnka jeho výraz pohledem zachytila.

„Hele, mladej, tebe něco svědí?"

Slim se ani nehnul. „Řekni tý svý kurvě, ať mi dá pokoj," promluvil na Rocca. Rocco se přestal usmívat. Obličej mu ztvrdl. „Co si to řek?"

Ostatní u stolu tiše odstrkávali židle a nejisté se po sobě koukali.

Slim chladné odpověděl: „Řek sem: Řekni tý svý kurvě, ať mi dá pokoj."

Rocco se pomalu zvedl. Proti Slimovi byl poloviční, ale měl vztek. Slimovy žluté oči ho nezastrašily. Náhle se vzadu otevřely dveře od kanceláře a z nich vyrazila Máma Grissonová, v rukou držela krátkou brokovnici a tvářila se zavile.

„Tak tohle ne," houkla. „Rocco, vypadni s tou svou blondýnou odsud a ty, Slime, koukej zmizet nahoru. To je pořádek, v mém podniku začínat rvačku. Já vám to zatrhnu, zapište si to za uši."

Napětí opadlo a dokonce i Rocco se zmohl na úsměv. „Tak jo,

padám." Odešel i s blondýnou a zbytek party se pomalu rozptýlil. Dole v přízemí se trhavé rozklinkal zvonek. Máma odložila pušku a šla do kuchyně roztočit kola provozu. Tři obstarožní muzikanti vylezli na nízké pódium a spustili s vervou jako zamlada. Zjevili se číšníci a zaujali svá postavení. Scéna pro šichtu byla připravena.

Slim, stále ještě vzteklý, odešel nahoru. Vstoupil do pokoje na konci chodby. Slečna Blandishová si před zrcadlem dělala manikúru. Pokoj byl zařízen honosně, ale bez vkusu a vypadal jako scéna pro crazy komedii. Slečna Blandishová seděla v hedvábném županu, s dlouhýma nohama přes sebe. Župan se jí na kolenou rozevíral, ale když slyšela Slima vcházet, nepokusila se upravit. Ani nevzhlédla a dál si čistila nehty, jako by ani nepřišel.

Slim se na ni podíval a posadil se na postel. Cítil se unavený. Zařizoval předtím dodávku pití a celý den měl plno práce. Na zprostředkování dodávek alkoholu se pořád ještě dalo vydělat, i když prohibice skončila. Stát zavedl daň. Grissonovic banda brzo přišla na to, jak se na tom dá získat. Zařídili si přísun nezdaněného alkoholu z tajné palírny a zajistili si pravidelné dodávky do klubu. Riskantní na tom byla přeprava alkoholu do klubu, kterou měl na starost Slim. Jakmile bylo pití pod střechou, bylo už všechno jednoduché. Měli zásobu prázdných lahví s pravými nálepkami a uzávěry, stačilo tedy láhve naplnit a prodávat je za normální cenu, takže daň šla do jejich kapsy. Přišli si tak na pěkné peníze.

Slim ležel s rukama pod hlavou na lůžku a díval se na ni, jak si upravuje nehty. Pohledem utkvěl na jejích hustých rudých vlasech, potom lhostejnýma očima unaveného muže pomalu přejížděl po celé její postavě.

„Byla tu za tebou Máma?" zeptal se.

Slečna Blandishová složila ruce v klíně a pohlédla na něho v zrcadle. Seděl ve stínu za ní. Malá stolní lampa ozařovala její odraz v zrcadle, takže ji viděl zřetelné. Všiml si, že má zřítelnice jako špendlíkové hlavičky. Byl to od Mámy dobrý nápad, dávat jí drogy. Zlomilo to její vzpurnost, byla malátná a poddajná.

„Ano," řekla apaticky.

„Pojď sem," řekl Slim.

Okamžitě se zvedla a došla k němu. Zůstala před ním stát s rukama ochable svěšenýma podél boků. Stáhl ji k sobě na postel. Zírala na něho prázdným pohledem, jako by jí mozek nesloužil. Na chvilku se v jejích očích mihla jiskřička vzdoru a tvář se trochu zkřivila strachem, potom ji však znovu zmohla únava a zrak

se vyprázdnil.

Slim se s ní mazlil, jako by to byla panenka na hrání. Nekladla mu žádný odpor a mohl si s ní dělat, co chtěl, a to pro něho znamenalo mnoho. Konečné měl ženu, která se mu nevysmívá, která neucukne před jeho dotekem, která udělá, co jí řekne; cítil však, že si jen něco sám namlouvá, a někdy s ní zacházel surově, aby ji přiměl k odporu, jenže Máma odvedla až příliš dobrou práci.

„Musím teď dolů," řekl. „Máš všechno?"

Přikývla, ale neřekla nic. Mluvení ji namáhalo, chtěla jen tiše ležet a snít.

„Jdi spát. Jsem unavenej. Dnes k tobě nepřijdu." Neobratně jí stáhl župan a přikryl ji přikrývkami. Ležela tiše, hleděla na něho velkýma prázdnýma očima a on musel náhle odvrátit hlavu. Z těch očí ho mrazilo v zádech. Jako by si hrál s mrtvolou.

Vrátil se zase dolů. Do podniku se začali hrnout návštěvníci a on postával v recepci a díval se, jak dávají kabáty do šatny. Z restaurace vyšel Eddie. Tvářil se ustaraně.

„Neviděl jsi Annu?" zeptal se Slima.

Šatnářka se vyklonila přes pult a vřískla: „Právě přichází."

Anna Borgová spěšně vyběhla po schodech. Byla štíhlá, elegantní a trochu udýchaná. Eddie se zamračil a vykročil jí naproti.

„Co to má znamenat? Čekám tu na tebe už přes hodinu."

Anna se *zarazila.* „No to je mi pěkný. To už si člověk nemůže udělat čas ani na voblíkání, abys ty hned neměl řeči? Sis myslel, že sem vzala roha, nebo co?"

Eddie se nejisté rozhlédl. „Pijánko, holka. Já jen říkám, že jdeš pozdě."

Anna pohodila podrážděné hlavou a strhla ze sebe plášť. Šatnářka ho od ní převzala s lhostejným výrazem. „No a co? To musíš hned vyvádět jak pominutej?"

„No tak, no tak. Vždyť přece... Pojď dáme si něco k pití."

„Já se musím připravit na svoje číslo. Kup si pití sám a utop se v něm." Odplachtila od něho a zuřivé pohazovala zadečkem. Eddie za ní hleděl s trpkým úsměvem. S tou je těžké pořízení, říkal si.

Slim, který to všechno viděl, mu řekl: „Proč jí jednu neubalíš? Moc si troufá."

Eddie se po něm podíval a jízlivě odsekl: „Ale zase nepotřebuje fet, aby se mnou spala."

Slim zbělel jako stěna. Ten vtípek ho ranil na nejcitlivějším místě a on se pod tou ranou celý sesul. Eddie ho nechal stát a spěš-

né odešel ke skupince, která si dávala pití v restauraci. Slim zachytil čísi zvědavý pohled a rychle otočil zkřivený obličej. Z přízemí právě vešel malý, podsaditý člověk. Dal klobouk šatnářce a pustil se s ní do řeči, Jak s ní tak žertoval, tvrdé rysy jeho tváře měly docela příjemný výraz. Ukázala mu zip s přívěskem. Bylo na něm vyryto „Dej dolar a táhni". Se smíchem zavrtěl hlavou: „Ne, miláčku, z toho jsem výrost." Její našpulený obličejíček rychle roztál úsměvem, když jí na tác strčil desetidolarovku. Znovu pohlédl na Slima a zamířil do restaurace.

„Kdo je ten chlap?" pospíšil si k šatnářce Slim.

„Jmenuje se Flagherty. Nový člen. Zapsal se před pár dny. Uvedl ho Mason."

„Vypadá jako polda. Máma je v kanceláři?"

Přikývla. „Mně se zdá normální."

„Tobě by se zdál normální každý trotl, kdyby ti občas podstrčil dolar," utrhl se na ni Slim. Rychle zamířil do kanceláře. Máma kouřila cigáro a dělala součty v hlavní knize.

„Vypadni," řekla, aniž by zvedla hlavu, „nemám čas."

„Ten Flagherty, co je zač?"

Máma rozzlobeně vzhlédla. „Nevidíš, že nemám čas? Musím to…"

„Ten Flagherty, co je zač?" opakoval Slim hlasitěji.

„Jak to mám sakra vědět? Nějaký Masonův kamarád."

„Podívej, Mámo, mně se zdá, že je to policajt."

Máma položila pero. Přimhouřila oči a kývla hlavou. „Možná máš pravdu. Ten chlap je trochu divnej. Radši ho vohlídej."

„To víš, že ho vohlídám," řekl Slim zavile. Vrátil se do restaurace a začal se rozhlížet. Všiml si, že Flagherty sedí u stolku na druhém konci sálu, blízko muzikantů, a baví se s animírkou. Slim dal Doktorovi znamení, ten se zvedl ze židle a přišel k němu.

„Ten chlap, co právě přišel. Myslím, že je to polda."

Doktor se zatvářil znepokojené. „Jak se sem dostal?"

„Přived ho Mason," spěšně sděloval Slim. „Mason je oukej, ale vo tom druhým bych se rád něco dověděl." Vrátil se do šatny. „Mason už je tady?" zeptal se šatnářky.

„Ten dnes už nepřijde," řekla. „Ten vždycky chodí na čas."

Slim pokrčil rameny. „No nic. Doktore, měj ho v merku a řekni taky ostatním. Ten chlap nesmí za žádnou cenu nahoru... jasný?"

Doktor přikývl. „Dám klukům vědět." Otočil se a zamířil do restaurace. Na chvilku zavládlo ticho. Orchestr přestal hrát a šum konverzace se ztišil. Kapelník se prodíral k mikrofonu. „A teď,

přátelé, je na řadě vrcholné číslo, na které čekáte. Už jistě víte, co teď přijde. Dnes večer vám slečna Anna Borgová předvede další ukázku svého skvělého tance vášně. Tomu říkám umění, nebo ne? Tomu říkám krása, nebo ne? Zeptejte se bubeníka, ten ji znal, už když se vylíhla. Takže, přátelé, potlesk jaksepatří pro dámu, která má všechno jaksepatří. Slečna - Anna - Borgová!"

Ozval se virbl a světla pohasla. Od stolů se rozlehl potlesky Náhle se na pódiu objevila Anna a osvětlovač ji nasvítil štychem. Na sobě mela bílé tylové šaty, pod nimi byla nahá. V prudkém světle stropního bodového reflektoru byly její šaty neprůhledné, ale když se přidal druhý reflektor zezadu, viděli toho hosté dost. Muzikanti spustili jazz, Anna se postavila před ně a začala zpívat. Písničce dala, co jí patřilo. Hlas měla hluboký a sytý, ale bez námahy brala i vysoké tóny. Při zpěvu chodila po sále. Nikdo si na ni nic nedovolil, protože Eddie byl nablízku, ale chtivých rukou bylo všude kolem ní plno. Když dozpívala, sklidila velký potlesk. Někteří muži, rozjaření pitím, vstali a křičeli na ni. Osvětlení se ještě více ztlumilo, až nakonec zcela zhaslo. V sále zůstala jen tma a kouřový opar. Uprostřed parketu, v namodralé záři zůstala stát Anna a všechny oči ji hltaly. Stála tam, pohupovala se do rytmu hudby a pak se dráždivě pomalým tempem začala svlékat. Kužel světla ozařoval teď jen její obličej, kdežto zbytek těla byl pouhý bělostný mlhavý obrys. Spustila šaty na zem a začala kroužit po sále, hledáček v patách za ní. Někdy ji zachytil, někdy ne. Pohybovala se neuvěřitelné rychle a plavně. Jak ji světlo zasahovalo na nejneočekávanějších místech, atmosféra v sále jen jiskřila vzrušením. A najednou se objevila uprostřed parketu a ve chvíli, kdy se v sále opět rozsvítilo, měla už zase šaty na sobě. Rozlehl se uznalý řev. Ovládala své řemeslo dokonale a diváci na ni pokaždé letěli. Vyběhla na pódium, s hlavou obrácenou do sálu poslala pár hubiček a už ji skryl závěs.

Slim pozoroval celé její vystoupení znuděně. Figuru má, říkal si, ale jinak nic extra. Obyčejná venkovská dorota. Podíval se k Flagerthyho stolu a náhle zbystřil smysly. Pod rouškou tmy Flagerthy zvedl kotvy. Stolek, u něhož předtím seděl, byl opuštěný.

Fenner dorazil do Springfieldu časně zrána; Paula seděla v autě vedle něho a oči se jí klížily po únavné celonoční cestě.

„Pinkerton nikdy nespí," zašeptala ospale.

„Vedle tebe by to nebylo bezpečné," řekl na to Fenner. „Je to po dlouhých měsících náš první kšeft, tak cos celou tu dobu dělala?"

Mlčky přejeli několik křižovatek.

„Snad se přece trochu prospíš, ne?" zeptala se nakonec.

„To víš, že jo, ale jen krátce."

„A co abysme se vzali a dělali, že jsme na svatební cestě?"

Fenner se uchechtl. „Jsi blázen. V tom kšefte jde o pětset klacků a za tolik mi nestojíš."

Povzdechla si. „Hned jsem si myslela, že to budeš brát takhle."

Hodiny na ulici ukazovaly sedm třicet, když zastavil před tichým hotýlkem. Šťouchl do ní loktem. „Tak sem zapadnem. Prosím tě, jdi objednat dva pokoje. Nezapomeň, dva pokoje. Potřebuju se pár hodin prospat."

„To bych raději spala s dikobrazem," řekla a vylezla z auta.

Zarazil se uprostřed řazení zpátečky. „No," řekl zamyšleně, „něco by na tom bylo. Po některých stránkách by to mohlo být docela vzrušující." Zajel s vozem dozadu do garáže, a když se vrátil do hotelu, našel ji, jak opřena o pult podřimuje před zvědavým zrakem recepčního. „To nic," řekl mu Fenner, „ona má spavou nemoc." Vzal ji opatrně pod paží a vedl ji k výtahu. Liftboy popadl kufry a šel za nimi s ústy od ucha k uchu. Pokoje měli vedle sebe a do jednoho ji Fenner vstrčil. „Šup tam s tebou," řekl. „Prospi se pořádně, a až tě budu potřebovat, tak ti zavolám. Až se vyspíš, zavolej si dolů o nějaké knížky, ale nechoď z pokoje, dokud nezavolám."

„No přesně," ozvala se vyčítavě, „zase všechno sám."

Zasmál se a tiše za ní zavřel dveře. Pak šel do svého pokoje, svlékl si plášť, strhl si kravatu, skopal s nohou střevíce a natáhl se na postel. Spal tvrdě až do deseti a pak se zvedl celý rozlámaný. Spěšně zazvonil na obsluhu a strčil hlavu do umyvadla se studenou vodou. Když mu přinesli whisky se sodou, přišel jakžtakž k sobě. Seběhl se schodů a zamířil do garáže.

Trvalo mu deset minut dojet na adresu, kterou mu dal Brennan. Doyley už na něho čekal. Vzal ho nahoru do svého pokoje a tvářil se přívětivé. „Jen kvůli pořádku, tady mé znají jako Flaghertyho, tak si, prosím vás, dávejte pozor."

„Bez starosti," řekl Fenner a usadil se na žíněmi vycpanou pohovku. „Bretman mi říkal, že tady hlídáte tu Borgovou. Asi vás informoval, že potřebuju trochu pomoct."

Flagherty vytáhl láhev skotské a namíchal do dvou sklenic skoro neředěnou. „Vy soukromí čmuchalové mě jenom

štvete," řekl rozmarné. „Vy pracujete pro peníze a já pro slávu."

Fenner vypil whisky jedním douškem a znovu přistrčil sklenici přes stůl. Flagherty mu znovu nalil.

„Že dostanu peníze, to není tak jisté," řekl Fenner s bolestnou grimasou, „ten případ je pěkné těžký. A co u vás? Přišel jste na něco?"

Flagherty se poškrábal na hlavě. „Ten klub Paradise, tam něco smrdí. To je ten Grissonovic zapadák, víte? Včera večer jsem tam byl a málem jsem se dostal do maléru. Ta Borgová tam po večerech dělá striptérku, tak jsem umluvil jednoho člena, aby mě tam vzal. No a zatímco ta slečna předvádí svoje číslo - řeknu vám, paráda - trochu se pod rouškou tmy porozhlídnu. Takže. Poslouchejte, jak jsem to proved. Vyklouzl jsem ze sálu, jakmile zhasly světla, a šel jsem na toaletu. Odtamtud jsem viděl na šatnářku. Sedí hned u schodů a mé napadlo, že se podívám nahoru. Tak jsem si počkal, až si otevře románek, a když se pořádně začetla, vylez jsem z toalety a šup nahoru. Hodím sebou a dostanu se do horního patra, ani si nevšimla... to mi vyšlo parádně. No tak to trochu obcházím, strčím hlavu do několika dveří, ale pořád nemám čeho se chytit až na to, že v tom zapadáku bývá pořádně živo, takže by to stálo za šťáru. V každém pokoji dvojité lůžko v plné pohotovosti, můžete jít rovnou na věc. Dojdu na konec chodby a koukám - dveře s patentním zámkem. Připadne mi to divné. Už se chci na to podívat zblízka, a vtom slyším, jak dole řvou a ječí, takže striptýz nejspíš skončil. To už v sále asi taky rozsvítili a teď - kampak se ztratil náš hodnej chlapeček?

Švihám si to chodbou, ale nestihám to. Po schodech se už žene ten dlouhej hubenej dacan. Jen taktak stačím zapadnout do jedny ložnice. Štráduje si to k zamčenejm dveřím, vytáhne z kapsy klíč - a je uvnitř. Teď mám šanci a honem se děkuju po schodech dolů. Víte, s tou šatnářkou jsme se trochu skamarádili, to se moc hodí, protože v tý partě jsou pěkně vostrý hoši a já bych se moh snadno dostat do maléru. Dám jí hrst lupenů a povídám jí, že se mi udělalo slabo, tak jsem si vodskočil nahoru, abych se zmátořil. Jí naštěstí rychle dojde, oč mi běží, rychle mi strčí kabát a klobouk a já vypadnu."

„Ten zamčenej pokoj, to je zajímavý," řekl Fenner. „Budete si teď muset dávat pozor."

Flagherty přikývl. „To víte, že si dám sakramentské] pozor. Zítra mé z tý práce vodvolávají. Šéf říká, že si na sebe nevydělám.

V tom má teda pravdu. Šmíruju tu ženskou ve dne v noci už dva měsíce a kde nic tu nic."

Fenner se zvedl. „Tak jo. Já se na ni podívám. Kde ji najdu?"

„Má v centru hezkej byteček," řekl Flagherty. „A vopatrně, jo? Bejvá tam Schultz a to je pořadnej řízek."

„Řízky já rád pořádný," usmál se Fenner, „není tak těžký se strefit."

Flagherty mu napsal na kousek papíru adresu a Fenner si ji odnesl. Když vyšel na ulici, podíval se na hodinky. Bylo pár minut po jedenácté. Slunce pražilo, a tak byl rád, že se stihl trochu napít. Annino bydliště našel bez problémů. Byl to veliký činžák na rohu jedné hlavní ulice. Prohlédl si poštovní schránky a zjistil, že Anna bydlí ve čtvrtém poschodí. Vyjel nahoru automatickou zdviží. Byt byl velký a zabíral celé patro. Došel k jeho dveřím a stiskl zvonek. Dveře otevřela černá služka. Změřila si ho neskrývané drzým pohledem.

„Je slečna Borgová doma?" zeptal se.

„V tuhle dobu ne."

Fenner napřáhl ruku a vytáhl služebnou na chodbu. „Tady stát a čekat," řekl. Vešel do bytu, zavřel za sebou a ji nechal oněmělou venku. Vešel do obývacího pokoje. Bylo tam prázdno. Vrátil se do předsíně a poslouchal. Z druhého konce předsíně slyšel hlasy. Vytáhl luger a tiše se pustil tím směrem. Před jedněmi dveřmi znovu poslouchal, potom je rozrazil a vstoupil.

Eddie seděl na posteli a bavil se s Annou. Když Fenner vešel, oba se po něm rychle ohlédli. Oba viděli pistoli a ztuhli.

„Zdravíčko vespolek," řekl Fenner a opřel se zády o dveře. „Moc mé mrzí, že jsem do toho hnízdečka takhle vpád, ale nejdřív práce, potom zábava."

Eddie se rychle rozhlédl po pokoji. Oči mu padly na hromadu šatů na židli u okna. Byl by to dlouhý skok. Fenner sledoval jeho pohled a usmál se. „To bych nezkoušel. Když mi už někdo chce zavařit, tak umím taky zavařit já jemu."

„Kdo sakra jste?" ozvala se Anna z postele. Fenner na ni zamával pistolí. „Rád bych se s váma trochu seznámil. Co abychom si všichni sedli a trochu si popovídali?"

Šel k židli u okna. Prošátral šatstvo, až našel Eddieho pistoli. Vyndal zásobník a pistoli hodil zpátky. Zásobník si strčil do kapsy. Potom se posadil.

Eddie se předklonil. „Co chcete? Co sakra..."

„Ale noták," zašklebil se Fenner. „S váma dvěma mě čeká ještě

hodně práce, tak jsem si říkal, že si vás trochu vokouknu." Zastrčil pistoli do pouzdra. „Teď by si váš přítel moh vodskočit na špacír a my dva si trochu popovídáme."

Eddie po něm skočil jako kočka. Fenner byl na něho připravený. Byl na nohou dřív, než na něho Eddie dosáhl, a zblokoval úder jeho pravačky. Potom se ozvalo temné žuchnuti, jak sám udeřil Eddieho do obličeje. Byl to parádní úder - Fenner do něho dal veškerou svou sílu a té měl dost. Eddie se svezl na všechny čtyři a pak se roztáhl na podlaze jak široký tak dlouhý. Fenner si pofoukal klouby na prstech.

„Tihle chlapi moc nevydrží," odtušil.

Anna seděla vzpřímená na posteli, oči měla doširoka otevřené a výhružné. V ruce držela pětadvacítku. „Ruce vzhůru!" řekla stroze. Fenner se na ni usmál, ale rukama ani nepohnul. Na takovou vzdálenost jí pětadvacítka nebude moc platná.

„Vy si tu teda skladujete ňákejch kanónů," pronesl s roztomilou uznalostí.

Anna opatrně odhrnula přikrývky a sklouzla na zem. Nespustila z něho oči a revolver se jí v ruce ani nezachvél. V šarlatovém pyžamu s černým monogramem na kapsičce její postava hezky vynikala. Při tom pohledu, napadlo Fennera, by většina mužů propukla v bouřlivý jásot. Jemu v té chvíli bohužel do jásotu nebylo.

„Abyste se nenastydla," řekl.

„Tak teď si té, ty chytrej, posadím, kam budu chtít já." Škubla revolverem směrem ke křeslu. „Tam si dřepni."

Fenner zůstal na místě. „Poslyš, drahoušku," řekl klidným hlasem. „Chci si s tebou popovídat. Mrzí mé, že jsem musel tvýho přítele trochu zkrotit, ale on si začal."

„Sednout," vyštěkla. Fenner si povzdechl a složil se do křesla. Přehodil si nohu přes nohu. Stoupla si za něho, strčila mu ruku do náprsní kapsy, vytáhla jeho luger a hodila ho na postel. Svou pistoli mu přitom držela na šíji, a jak se mu studený kov hlavně zarýval do masa, cítil v nohou slabé mravenčení. Když pak dala pistoli stranou, dost se mu ulevilo. Díval se, jak přešla k Eddiemu a převrátila ho nohou na záda. Ještě nepřišel k sobě.

„Pěkná rána," řekl Fenner. „Ten bude ještě chvíli tuhej."

Anna přimhouřila oči. Ta má temperament, napadlo ho.

„Tak ven s tím. Co jsi zač?"

Fenner si založil ruce. „Zajímá mé tvůj poslední chlebodárce. Hledám Rileyho."

„Takže polda, co?" utrhla se.

„Žádnej polda," odsekl Fenner. „Jsem reportér. Moc potřebuju sehnat toho Rileyho a napadlo mé, že bys mi mohla dát tip. Podívej, dítě, nemohla bys mi pomoct?"

Anna se napřímila. „Víc než poldové jsou mi protivný už jen čmuchalové vod novin. Vypadni a už sem nechoď"

Fenner nasadil svůj okouzlující úsměv, ale Anna byla neústupná. „No tak, děvenko, nezačínej zase."

„Vypadni, a hned. Co si myslíš, takhle sem vpadnout a dělat mi tu rodeo! No tak, vypadni, a rychle, a pamatuj si, jestli si něco takovýho příště zkusíš, tak bude tvoje rodina nosit smutek."

Fenner se zvolna postavil. „Tak jo," řekl smutně, „už jdu." Otevřel dveře, pak zaváhal. „To ti teda Riley proved pěknou věc, když ti vzal roha. Teda! Muselo mu přeskočit, že nechal plavat tebe, takovou krasavici."

Hrdlo jí zrudlo a červeň jí zvolna zalila celý obličej.

„Padej a zavři tu klapačku."

„Vždyť já už jdu, ale když si pomyslím, že von teď dovádí s takovou ňákou, kdežto ty tu sedíš a čekáš, až si pro tebe zase přídě, může mě šlak trefit."

Anna rychle přešla místnost..„Kdes na tenhle nápad přišel?" zaječela na něho. Měla takový vztek, že mu mávala pistolí před očima. „Ven! Copak vypadám, jako bych čekala na toho smrada?"

Fenner si postrčil klobouk do týla. „Tak jo, já jen říkám, co se povídá."

„Jenže to je sprostá lež!" soptila Anna. „Toho špinavce falešnýho bych už nechtěla, ani kdyby se prokopal do trezoru Národní banky."

Fenner jí bleskové sebral pistoli. Měla takový vztek, že mu před obličejem mávala pistolí, a tak ji překvapil. Okamžité se vrhla střemhlav k posteli, kde ležel jeho luger. Fenner vyrazil za ní a koleny ji zasáhl v kříži. Přitiskl ji obličejem k posteli a přisedl jí ramena, než popadl luger; potom ji převrátil, obkročmo si na ni klekl a koleny jí přitiskl paže.

„No tak, holčičko, teď si můžeme v klidu popovídat."

Chvíli byla vzteky bez sebe. V široce rozevřených očích měla zášť, zuby vycenila jako vlčice. Potom mu začala nadávat. Minutu dvě ji nechal, pak ji lehce plácl přes ústa.

„Ty mé překvapuješ," řekl dotčeně. „Já tě tu nechci takhle věčně držet. Vono ti to asi není dvakrát pohodlný, ale když chceš vyvádět... no považ sama. Jen jednu otázečku a vypadnu. Jedinou otázečku, zlato, a tady je. Kde byl Riley, když se ti naposledy

ozval? To je všechno. Odpověz mi a já se zdejchnu."

„Ty jdi k čertu," soptila Anna. „Já ti nic nepovím. Přijď si na to sám."

„Taky že přijdu," řekl. „Já už znám spoustu grifů, abych takový holčičky přivedl k rozumu." Pohnul koleny, takže se její paže uvolnily, a když se po něm rozmáchla, popadl ji za obě zápěstí. „A teď to zařídím tak, abys dala konečné pokoj." Seskočil z ní, a zatímco držel její zápěstí v jedné hrsti, rozvázal jí druhou rukou šňůru od pyžama a vyvlékl ji z poutek. Strčil si šňůrku do kapsy a poodstoupil od Anny. Spěšně popadla kalhoty a pevně je držela u pasu.

„Mír," zašklebil se na ni. „Prcinku můžeš ukazovat v tý putyce, ale tady bys ji asi nechtěla předvádět, na to jsi moc velká dáma."

Anna seděla nepříčetná vztekem. „Tohle ti nedaruju, ty ty pacholku pitomá!"

Fenner se zasmál. „Chovej se dospěle, děvenko. Takovou legraci jsi v životě nezažila." Šel přes pokoj k malému přenosnému elektrickému vařiči, který byl v rohu, a zapnul ho.

„Takovej vařič, to je něco. Až bude dost rozpálenej, tak ho plácnu tvýmu mládenci na ciferník - pokud neřekneš, co potřebuju."

Oba se dívali, jak spirály rudnou. Vzal vařič do rukou. „Tak jak?" zeptal se. „S velkým plezírem bych tenhle flastr připlácnul tomu hajzlovi na ksicht, ale neudělám to, když mi hezky přihraješ."

Byla úplně bledá. „Byl u Johnnyho," řekla přiškrceným, ustrašeným hlasem.

„U Johnnyho cvoka?" zeptal se a pohupoval vařičem.

Přikývla, postavil tedy vařič na místo a nohou vykopl vypínač. Johnnyho znal. Johnnyho znal každý, kdo měl co dělat s galerkou. Docela trefa, říkal si potěšené.

„Tak jo, dítě, omlouvám se za ten přepad. "Rázně otevřel dveře. Anna seděla bez hnutí. Otočil se a hodil jí do klína šňůru od pyžama. „Bezpečnostní systém od nás - vaše jistota," pousmál se. „Omlouvám se za to drsný zacházení."

Anna na něho znovu začala chrlit nadávky, ale to na Fennera neplatilo.

„Měla by sis vypláchnout ústa," řekl, „potřebujou to." A zavřel za sebou dveře, než se strhne bouře.

Dole si našel telefonní kabinu a zavolal Paule. Ozvala se až za chvilku, a to ho rozčílilo.

„Probuď se, to jsi tak zkárovaná?" hulákal. „Dějou se věci!"

„To jsou mi noviny," odsekla. „A proč seš u mě nezastavil, než jsi odejel? Já se vyparádila jako Mae Westová a šla jsem ti složit ranní poklonu, ale tys už byl pryč."

„Laskavě sklapni zobáček a dávej dobrý pozor. Vyrážím k Johnnyho srubu. Kde to je, víš? Opravdu? Prima. A teď dobře poslouchej, je to vážná věc. Sežeň Brennana a řekni mu, ať jede okamžité k Johnnymu. Za chvilku po mně půjde celá ta Grissonovic banda, leda že bych se mýlil... takže fofr, jo? Ahoj, děvče, brzo se ti vrátím," a zavěsil.

Slim se díval na Eddieho a Annu a v očích měl chladný vztek. „Tak ty mi tu jen tak říkáš, žes nechal ňákýho škrabáka vod novin, aby tě zfackoval do figury?" řval na Eddieho. „Kriste pane! To seš tak mékkej?"

Eddie si nejisté ohmatal bradu. „Podívej, Slime, ten chlap měl sílu. Takovou ránu jsem v životě nedržel. Zeptej se Anny, ta ti řekne, jakou měl sílu."

Slim se obrátil k Anně. „Co chtěl ten parchant?" zeptal se jí. „Co bylo potom, když odklidil Eddieho?"

„Leccos," odsekla Anna. Seděla na posteli. V očích jí jiskřila zášť. „Ten mizera chtěl vědět, odkud mi Riley naposledy telefonoval."

Slim a Eddie byli náhle ve střehu. Eddie poslal Slimovi varovný pohled. „No a?" zeptal se Slim.

„No on začal blbnout s vařičem, tak jsem mu to řekla."

Zavládlo tísnivé ticho. Oba muži usilovně uvažovali. Anna se na ně dívala. Nechápala, proč si to tak berou. Vždyť v tom přece koneckonců nejedou. Jestli Rileyho někdo sejmul, tak co? Pokusila se všechno znovu vysvětlit. „Podívej, ten chlap ti chtěl strčit vařič na obličej," snažila se vysvětlit to Eddiemu. „Von si nedělal srandu a já se na to přece nemohla jen tak koukat. Copak to nechápeš? Von byl ten typ, co by měl obrovskej plezír, kdyby moh někomu přiškvařit ksicht horkým vařičem. Na Rileyho já kašlu, tak jsem to vyklopila."

Slim na ni zuřivě houkl: „Ty krávo ukecaná!"

Anna se mohla vzteky pominout. „Slyšel jsi, jak mi ten parchant nadává?" zaječela na Eddieho. „Tohle já si nenechám líbit! Slyšíš? Žádnýho z vaší party jsem neprozradila. Co vám sakra záleží na Rileym?"

Eddie se rychle nasoukal do šatů. „Tak dost, jo? Slim to tak

nemyslel. Nerozčiluj se, proboha."

Anna se vyhrabala z postele, jednou rukou si přidržovala kalhoty. „Jestli si ten syčák myslí, že na mé může bejt sprostej, tak je vedle," vřískala. „Poslouchej, ty dacane..."

Slim se k ní tichým krokem pustil, ale Eddie mezi ně skočil. „Pro boha živýho..." Strčil Annu zpátky na postel. „Pusť to z hlavy, drahoušku," pokračoval, „podívej, já teď mám práci. Snad si nemyslíš, že když tu bude vobejdovat, že mu to jen tak projde? Pojď sem, Slime, ať vypadneme. No tak pojď."

Slim se ohlédl na Annu. Vyšpulila rty a nevraživě na něho zahlížela. Chvíli zaváhal, pak vykročil ke dveřím. Eddie ho vystrkal do předsíně. Když šli po schodech do přízemí, začal Slim zase remcat, ale Eddie ho zarazil.

„Pusť to z hlavy," řekl dopáleně. „Musíme něco udělat s tím novinářem. Kdyby se Anna dověděla, jak to bylo, bylo by zle."

Slim pokrčil rameny. „Vo co de? Jestli bude moc kecat, tak ji sejmem."

Eddie se zastavil a trhl Slimem k sobě. „Tak aby bylo jasno!" vyštěkl. „Ty máš svou holku, já mám svou! Anna je prima děvče a já ji nepustím! O tomhle se nesmí dovědět... rozumíš?"

„Tak jo, tak jo," dal se Slim netrpělivě do pohybu. „Musí se o tom rychle dovědět Máma."

Máma Grissonová seděla a poslouchala Eddieho, který jí vylíčil, co se seběhlo. Seděla u psacího stolu, kouřila doutník a tvářila se neproniknutelně. Když Eddie domluvil, chvíli uvažovala. Slim seděl u dveří a pozoroval ji. Doktor a Flynn se tvářili ustaraně. Na každého z nich se po řadě podívala; pod jejím chladným, tvrdým pohledem se cítili celí nesví.

„Už vám to došlo?" zeptala se příkře. „Ten novinář si to požene k Johnnymu na plnej plyn. Začne se ho vyptávat."

Eddie se poškrábal na hlavě. „Johnny je správnej," řekl nejisté. „Johnny nic nepráskne."

„Ten chlap je drsňák," pokračovala Máma. „Johnny je cvok a jestli ho ten chlap trochu zmáčkne, tak se brzy posere. Myslíte, až ho přiškvaří vařičem, že bude držet hubu? To sotva. Votevře hubu tak, že mu vyteče všechno pití, co má v sobě."

Ostatní se po sobě rozhlédli. Slim si sáhl do náprsní kapsy a vytáhl pistoli. Vysunul zásobník, zkontroloval ho a zase zastrčil. Máma ho sledovala. Přikývla. „Johnny musí pryč, to je jistý. Tak do toho. Ten chlap už je teď na cestě. Slime, ty s Flynnem a Doktorem vemete vůz a okamžité vystartujete. Do zejtřka do rána jste

tam. Jestli vás ten chlap předstihne, voddělejte ho taky. Nebude to žádnej vejlet, tak koukejte, ať to nezvoráte. Nezapomeňte, že jakmile se to provalí, jdou po nás. Tak dávejte bacha."

Tři muži se vyhrnuli z pokoje a hnali se dolů a ven do uličky. Nasedli do airflowu a vůz s ječícími pneumatikami vyrazil od obruby chodníku.

Rocco opřený o zeď v uličce je pozoroval s mírným zájmem. Stál tam na sluníčku a malým párátkem si čistil zuby. Přiléhavý oblek měl vyžehlený a kalhoty s nohavicemi o číslo kratšími odhalovaly běloskvoucí ponožky. Na hlavě mu seděl tvrďák. Na pohled možná Rocco vypadal legračně, ale nebyly s ním žádné žerty.

Trochu mu vrtalo hlavou, proč mají ti tři gangsteři tak naspěch. Podíval se směrem ke klubu. V hlavě se mu honily myšlenky. Někoho čeká malér. Vtom vyšel z domu Eddie a v chůzi na něho kývl. Šel dál ulicí. Rocco se za ním díval a dál se probíral dírami v zubech. Všiml si, že má Eddie na bradě pořádný šrám. Začínalo to být zajímavé. Podíval se na hodiny na protější straně ulice. Bylo pár minut po jedné. Pustil se zvolna ulicí a došel do restaurace „U utahaného psa". Strčil do chromovaných dveří a vkročil do chladného, stinného sálu. Než odevzdal klobouk, rychle se rozhlédl. Na druhém konci místnosti viděl šatnářku z klubu Paradise. Ládovala se krabím salátem. Přistoupil k jejímu stolku a vykouzlil svůj zimomřivý úsměv.

„To je skvělá příležitost," spustil.

Zarazila se s naloženou vidličkou na půl cesty k ústům.

„Dám se poddat," řekla suše.

„Víte, Maisey, už dlouho čekám na šanci, abych vás mohl pohostit obědem."

Její tvářička panenky se šťastné usmála. „Tak pokračujte, mladý muži, já vás brzdit nebudu."

Odsunul židli a posadil se proti ní. Jedla dál s nevídanou náruživostí. Přeběhl očima jídelní lístek a objednal studené kuře s oblohou. V konverzaci s dámami byl nepřekonatelný, a zatímco jedla, povídal a povídal. Maisey moc nemluvila, ale jinak se měla k dílu. Ne že by byla na Taliány zrovna vysazená, ale když byl takový Talián ochoten platit, dovedla se přemoct. To ostatně s každým, pokud platil.

„Víš, ty okatá princezno," začal Rocco a s lokty opřenými o stůl se k ní předklonil, „my jsme se měli seznámit už dávno. Kde jsi tu svou krásu celý čas schovávala?"

Stydlivě se zahihňala. „Chovej se dospěle."

„Podívej," pokračoval tiše, „obyčejně mě ženy nijak nepřitahují, ale když narazím na takový skvost, tak jsem vyřízenej. Už ti někdo řekl, že máš všeho tolik, že ti musí každá žena závidět? Když jsem tě tu viděl sedět, hned jsem si řekl... tohle je trefa, tady musíš Rocco hrábnout do svých úspor."

Vrhla na něho plachý pohled. Z jeho slov usoudila, že by se mohla dostat do balíku.

„Hodilo by se ti pár stovek?" zeptal se s tím svým nejistým úsměvem.

Vykulila na něho modré oči. „Pár stovek? Páni! Jestli by se mi hodily?" Zasmála se. „Pro takovou spoustu peněz bych udělala hodné."

„Tak pojď ke mně a vydělej si je."

Chvíli váhala, zatímco v ní chtivost sváděla boj s předstíraným pobouřením. Usoudila, že bude nejlepší trochu se urazit. „Hele, co je to za řeči. Já nejsem ňáká taková!"

Rocco zvedl ruce. „Tys mé nepochopila," řekl spěšně. „Nedovolil bych si nějaký neslušný návrh. Zvu té k sobě, abychom si mohli promluvit. Chtěl bych koupit informace."

„O co ti jde?" zeptala se nechápavě.

„No tak, no tak," řekl domlouvavé. „Půjdeš ke mně?"

Vstala. „Žádné triky!" pronesla varovně, když vyšli z restaurace. Stopli si taxík a Rocco celou cestu nezávazné konverzoval, až dojeli k jeho bytu. Byl malý a střídmé zařízený, ale Rocco si dal při nákupech poradit a pořídil si pěkné věci. Nábytek byl ze světlého dřeva a podlaha navoskovaná. Tu a tam jako ostrovy ležely huňaté koberečky. Křesla byla veliká a do baculatá vycpaná. Uprostřed pokoje stála pohovka, pokrytá pestrobarevnými přehozy.

„Máš to tu hezký," řekla, odložila klobouk a načechrala si svůj křehký účes. Sklesla do křesla, které pod ní kleslo skoro na zem. Zkřížila nohy, takže se Roccovi dostalo z jeho křesla slibného výhledu. Sáhl do skříňky vedle sebe a nalil do dvou sklenic. S lékárnickou akurátností přimíchal k režné zázvorové pivo. Vstal a podal jí sklenici.

„Ty pracuješ u Grissonů," začal a přitom pečlivé volil slova. „Co se tu usadili, obchody váznou. Takové chytré děvče by mi dost helflo, kdybych moh přijít k nějakým užitečným informacím. Podívej, drahoušku, pokud se ti ten nápad nezamlouvá, stačí říct, a necháme to plavat. Pustím ti místo toho desky. Mám tu fantastický gramorádio. Jestli si chceš občas přijít na pár babek, tak stačí

říct."

Maisey dopila a Rocco jí nalil druhou. Všiml si, že už je trochu stříknutá. „Co chceš vědět?" zeptala se.

Rocco se v duchu usmál. Je to hračka, řekl si. „Co se děje v klubu?" zeptal se.

Maisey nafoukla našminkované tváře. Z pití se jí točila hlava. „Nic zvláštního. Prachy teda vydělají, to jo."

Rocco ji trpělivě pozoroval. Je hloupá, říkal si, musí se na ni pomalu.

„Nic zvláštního se tam neděje?"

„Jen normální provoz, jako v každým klubu, taky se tam pronajímají soukromý ložnice," sdělila Maisey. Najednou se jí v pokoji zdálo horko.

„Kam jela parta dnes odpoledne? Viděl jsem, jak z klubu vystřelil Slim a dva jeho maníci, jako by za nima hořelo."

Maisey pokrčila rameny. Už ji to otravovalo. „Vím já?" řekla a dopila sklenici.

Roccovi došla trpělivost. „Když chceš dostat dvě stovky, tak to musíš trochu přidat," řekl neutrálně.

Vzhlédla k němu kalným zrakem. „No to máš pravdu. Moc jsem ti nepomohla, co? Teda to pití má sílu. Sem ňáká nadrátovaná."

Rocco se zasmál. „Nic ti není. Prosté je ti fajn."

Maisey se zachichotala. „O Slimovu přítelkyni bys asi zájem neměl, nebo jo?"

Rocco zavrtěl hlavou. „Slim žádnou přítelkyni nemá, to vím určitě."

„Tak teda ne, ty moudřej." Dala si znovu nalít. „Slim nemá přítelkyni, ale já ti říkám, že má v horním patře zamčenou nějakou rajdu a bejvá u ní celý noci."

Rocco přimhouřil oči. Konečně snad ta slepice něco vyklopí. „Napij se eště," řekl.

Zamávala na něho sklenicí, takže ukápla na naleštěnou podlahu. „Vo co ti de? Chceš, aby se hodná holka úplně zlila?"

„Ale no tak." Nabídl jí cigaretu a připálil. „To eště sneseš."

Opile přikývla hlavou. „No bodejť, to eště snesu."

„Jaks to myslela, s tou zamčenou dámou?"

„Nevím, kdo to je, ale Slim do ní musí bejt celej žhavěj. Má ji ve druhým patře. Pozdě v noci s ní chodí na procházku. Je celá zachumlaná. Nikdy jsem neviděla, jak vypadá. Jdou tak na hodinku kolem třetí ráno. Skoro každou noc tak chodí. Vidím ji, když

uklízím. To když už je klub zavřenej. Jde vedle Slima a hlavu neotočí. Páni! Řeknu ti teda, že z ní mám někdy nervy v kýblu. Vypadá jako chodící mrtvola."

Rocca to zaujalo. Možná by stálo za to zjistit, co za tím vězí. Zvedl se z křesla a začal zamyšleně chodit po pokoji. Maisey za ním otáčela hlavu. Přistoupil k ní a sedl si na opěradlo jejího křesla.

„Kdybych se moh na tu dámu mrknout, tak bych ti něco dal."

Maisey se zatvářila velkoryse. „To je dobrý," zamumlala. „Stačí, když vydržíš do tří nespat a potkáš ji na procházce prakticky každou noc."

Rocco vytáhl náprsní tašku a palcem odpočítal dvě stě dolarů v malých bankovkách. Vstal a položil je na římsu krbu. Maisey ho se zájmem pozorovala. Podíval se na ni a napadlo ho, že je sice pitomá jak patník, ale jinak docela šik. Až do večera ho nečeká nic důležitého. A jako nouzovka ta holka nakonec docela ujde.

„Tamhle máš kapesný," ukázal na peníze.

Maisey se nejistě postavila a on ji vzal pod paží. Místo ke krbu ji však vedl k pohovce. Zhroutila se na ni s tichým chichotem.

„Povídám, žádný triky..." varovala ho. Jemně ji uložil do přehozů. Byly hebké a chladivé. Lenivě se protáhla. Pak se náhle pokusila o jakýs takýs odpor. „Hele, říkala jsem ti přeci...," spustila, ale nedořekla a zase se rozhihňala.

Fenner si dal záležet na tom, aby auto nebylo moc na očích. Zajel s ním do hustého podrostu, potom vystoupil a šel se podívat, jestli je ze silnice vidět. Musel keře trochu přizpůsobit, než bylo úplně schované. Po celonoční jízdě měl hlavu otupělou a cítil se jako po flámu. Říkal si, že Grissonova parta dorazí v patách za ním, takže času moc nezbývá. Škoda, že si sebou nevzal Flaghertyho, když vyjížděl ze Springfieldu. Když jde do tuhého, ve dvou se to líp táhne, zasmál se kysele, ale času bylo namále. Když volal Flaghertymu do hotelu, nezastihl ho už. Paula se jisté činí a Brennan už je nejspíš na cestě.

Fenner zastavil u Johnnyho boudy, ale ne moc blízko. Pustil se klikatou pěšinou ke stavení. Pistoli držel v ruce. Johnny sotva začne vyvádět, ale člověk nikdy neví.

Čím blíž byl k boudě, tím byl obezřetnější. Říkal si, že se sem Grissonovi nemohli dostat před ním, ale raději počítal se vším. Právě se rozednívalo a nad kopci se objevilo slunce. Zase bude horko, napadlo ho. V údolí dosud ležela mlha. To mu přišlo vhod,

protože to trochu krylo jeho pohyb. Když došel k mýtině, zastavil se. Stoupl si za silný strom a pozoroval situaci před sebou. Dveře stavení byly sice otevřené, ale po Johnnym ani stopy. Fennera napadlo, že se možná chystá ven s puškou, ulovit si něco do hrnce. Bleskurychle přeběhl mýtinu a jako stín vnikl do srubu.

Johnny stál nakloněný nad plotnou a postrkoval na pánvi plátky slaniny. Byl zády ke dveřím a Fennerův příchod ani nezaznamenal. Fenner si všiml pušky opřené v koutě, ale od Johnnyho byla pořádný skok, tak si s ní starosti nedělal. Natáhl ruku s pistolí a tiše zavolal. Johnny se zachvěl, když mu to došlo, a pomalu se otočil. Byl smrtelné bledý a v obličeji mu cukalo strachem. Když uviděl Fennera, celý zežloutl. Fennerovi ho bylo líto. „Jen klid," řekl, „hlavně nic nezkoušej a nic se ti nestane."

Johnny stál ochromený hrůzou. „Co chceš?" zabreptal a z úst mu stékala stružka.

Fenner ukázal na židli: „Sedni si."

Johnny to přijal s úlevou. Nohy se mu podlamovaly a těžce dopadl na židli. Roztřesené ruce mu poskakovaly na kolenou.

„Dobře poslouchej, Johnny, potřebuju od tebe nějaké informace," začal Fenner naléhavým tónem. „Záleží jen na tobě, jestli mi to řekneš rovnou. Kdyby se mi zdálo, že lžeš, tak si té trochu podám. Jasný? Udělám z tebe fašírku. Nemám moc času a brzo začne vopravdový peklo."

Johnny na něho hloupé mžoural. Se zoufalou nadějí se podíval na dveře, potom znovu na Fennera.

„Rileyho parta sem přijela s tou Blandishovou, že?" vypálil na něho Fenner.

Johnny spěšně přikývl - ten spěch se Fennnerovi nelíbil. „Bylo to tak, šéfe," breptal Johnny, „tak to přesně bylo."

„A pak?"

Johnnyho pohled uhnul. „Nemoh sem je tu nechat, moc to smrdělo, chápete, šéfe? Nechtěl sem si to zavařit s poldama, tak sem je poslal vo dům dál. Řek sem jim, že tu nemůžou zůstat, a voni si dali říct."

„Jak dlouho se tu zdrželi?" chtěl vědět Fenner.

„Jen co se najedli, šéfe, fakt. Jakmile dojedli, vodjeli ve velikým voze se střechou."

Fenner se poškrábal na hlavě. Pořád stejná písnička, a já se nehnu z místa, říkal si trpce. „Poslyš, ty cvoku, ty toho musíš vědět víc. No tak, ven s tím! Kam pak jeli?"

Johnny se schoulil. „Čestný slovo, šéfe, víc nevím."

Fennerovi to nedělalo žádnou radost, ale nějak se přece tomu případu musí dostat na kloub. Uhodil Johnnyho rovnou doprostřed tvarohovitého obličeje. Johnny se převalil dozadu a vzal sebou i křeslo. S velkým fňukáním se vyškrabal na všechny čtyři. Jak se zvedal, nabral ho Fenner botou, takže se Johnny znovu svalil. Teď už přerývané ječel jako ženská. Fener k němu přistoupil.

„Tak jak to bylo?" zeptal se klidným tónem. „Neříkej mi zase, že nevíš, nebo budu zlej. No tak, vyklop to!"

Johnny na něho hleděl se zlobou v očích. Obličej měl samou krev, takže vypadal jako oběť dopravní nehody. „Říkám vám, že nevím," odsekl. „Dejte mi pokoj, jo?"

Fenner vzal z plotny pánev a stoupl si nad něj. „Ty budeš mluvit, nebo ti ten vomastek chrstnu do ksichtu." Tuk na pánvi syčel a Johnny se bázlivé krčil. Tohle mu nahnalo větší strach než nějaká facka, a když viděl, jak se Fenner rozpřahuje pánví, začal nesouvisle vykřikovat.

„Nechtě mé, šéfe... Zeptejte se Grissona, ten to ví... ten tady byl..."

Fenner věřil na instinkt. Když mu jeho instinkt něco radil, ať to vypadalo sebenesmyslněji, on ho poslechl. Jak ted' stál nad Johnnym, najednou mu něco řeklo: „Uskoč!" Neohlédl se přes rameno, rovnou sebou hodil na zem a co nejrychleji se odkutálel od Johnnyho. Ozvalo se cinkání skla: jedna okenní tabulka se roztříštila a otvorem prolezl černý nos automatu. Fenner horečně uvažoval. Teď je v pořádné kaši, musí si najít solidní úkryt, jinak bude brzo vystaven na stole v místní márnici. Je tu Grisson a jde do tuhého. Nablízku stál ocelový barel, v němž Johnny připravoval krmení pro koně. Fenner za něj jedním skokem zapadl a ohlédl se po Johnnym.

Johnny seděl na podlaze a třeštil oči na automat. Byl zcela ochromen. Místností se rozlehl náhlý třesk automatu a Fenner měl pocit, že přímo vidí, jak se kulky zarývají Johnnymu do prsou. Když se automat otočil jeho směrem, rychle se schoval za barel. Znovu se ozval ostrý třesk střelby. Náboje narážely do barelu, takže to připomínalo rachot nýtovací pistole. Fenner se v úkrytu potil. Netroufl si ani vystrčit hlavu, aby na střelbu odpověděl. Ten automat byl hotové peklo. Za sebou měl stěnu a ze strany ho kryl barel. Pokud nevejdou dovnitř, tak ho nedostanou. Ležel přitisknutý k zemi a čekal. Nastalo ticho, po všem tom rámusu tím citelnější. Nemusí sám nic podnikat, ostatně není takový trouba, aby vykukoval zpoza barelu. Že jen nechal dveře otevřené! Teď je

v pěkné kaši. Přiložil ucho k prknům a poslouchal, ale nic nebylo slyšet. Ten automat se může každou chvíli objevit vedle barelu a vyrazit z něho duši. Ovládl nervy a těsněji se přitiskl ke stěně. Najednou zaslechl hlasy před domem. Potom někdo zavolal: „Pojď ven. My víme, že jsi tam. Pojď ven s rukama nad hlavou."

Kysele se zašklebil. Jo a dostaneš za námahu olověnou nádivku do střev. Zůstal ležet a čekal. Třeba Grisson se svou partou nebude mít kuráž jít dovnitř a prostřílet se až k němu. To mu spravilo náladu. Jsou to nakonec poserové, a pokud on neztratí nervy, ještě se z toho třeba dostane. Šmátral za sebou rukou a nahmatal topůrko od sekery. Sundal si klobouk, narazil ho na topůrko a opatrné ho vystrčil vedle barelu. Klobouk se jen zatřepetal, jak ho na cucky rozsekaly kulky. Fennerovi to přišlo k smíchu. „Ještě že mi neseděl na hlavě."

„Hej, ty smrade, polez ven, nebo to slízneš," křikl někdo.

Ležel dál tiše jako nebožtík. Najednou slyšel něčí smích. Nastražil se. Tak teď to začne, napadlo ho. Uchopil barel za horní okraj a přitáhl ho až ke stěně a vmáčkl se za něj co nejtěsněji. Slyšel cosi bouchnout o podlahu a koutkem oka zahlédl, že na prkna vedle Johnnyho dopadlo něco malého kulatého. Stačil si uvědomit, že je to ruční bomba, a vtom se ozval výbuch. Hlava se mu v tom třesku div nerozskočila a náraz vzduchu s ním mrštil o zeď jako loutkou. Na okamžik se mu v hlavě projasnilo a viděl všechno zřetelně. Viděl nad sebou střechu stavení a kolem sebe špinavé stěny a potom se mu všechno před očima začalo rozpadat. Střecha se zbortila a všechno se zřítilo na něho.

Dostat se z té jámy dalo hodně práce. Všude kolem byla tma jako v pytli. Moct tak aspoň ubalit jednu pořádnou tomu mizerovi, co ho mlátil po hlavě. Najednou otevřel oči a zamrkal v záplavě slunečního světla. Nad ním se skláněl nějaký stín a on slyšel zdálky, že si má dát pohov. Zavrtěl hlavou a hned toho litoval. Před očima mu zatančila řeřavá světýlka a někdo mu vrazil do hlavy rozžhavenou vývrtku. Slyšel vlastní zasténání. Tělo mu znovu ochablo. Pokusil se dát dohromady myšlenky. Pomalu se na všechno rozpomínal a náhle se vsedě napřímil. „Pane bože..." zašeptal a hlava se mu tou námahou znovu zatočila.

„Tak jak je vám?" ozval se někdo. Pokusil se soustředit pohled. Vedle něho klečel vyčouhlý venkovan v modrácích. Opodál postával postarší čeledín s ústy otevřenými jako kapr. Opatrně zkusil zahýbat rukama a nohama a s úlevou si oddechl, že to jde.

„Pomozte mi vstát," poprosil naléhavé. Starší muž přistoupil blíž a oba ho popadli pod paží a zvedli na nohy. Když ho pak pustili, trochu se zakymácel, ale rychle se vzpamatoval. „Viděli jste tu někoho?" vychrlil na ně.

„Před chvílí odtud odjelo auto a v něm tři lidi," řekl ten dlouhán. „Slyšeli jsme, jak to bouchlo, tak jsme sem běželi. Křičeli jsme a voní trapem pryč."

Fenner si přejel rukou po bolavé hlavě. „Podívejte, já jsem policista. Ti lidé právě oddělali jednoho chlapíka. Potřebuju od vás pomoc."

Slovo policista zaúčinkovalo. Oba se napřímili a zpozorněli, Vypadali přihlouple, ale snaživě.

Fenner se dobelhal k troskám stavení. Chvíli je obhlížel, pak pokrčil rameny. Čert to vzal, řekl si. Johnny byl mrtev. „Jak je to k vám daleko?" zeptal se mužů. Starší ukázal kamsi na východ.

„Jen pár mil."

„Kde je nejblíž telefon?"

Dlouhán se zatvářil pyšně: „My ho máme doma."

„Tak pojeďte se mnou. Tamhle mám vůz." Fenner se zvolna hnul z místa. V hlavě mu dunělo. Zaslechl vzdálené ječeni policejní sirény a trhl hlavou. Po úzké silničce se šílenou rychlostí přihnalo auto pokryté prachem. Blízko něho smykem zastavilo. Vyhrabal se z něho Brennan a za ním několik uniformovaných policistů. Poslední vystoupil z vozu John Blandish. Fenner na ně zamával, ale radost neprojevil.

„To jste na to, hoši, šlápli," poznamenal, „ale stejně jste ten bengál nestihli."

„Zavolala nám vaše slečna," řekl Brennan a opatrné si protahoval ruce a nohy. „Ta na nás spustila takovou, že jsme sebrali auto, a tak jsme tady."

Fenner se obrátil na Blandishe. „Pokud se nemýlím, už brzo budou únosci v našich rukou."

Blandish se na něho podíval s dychtivým zájmem. „Co se tu dělo? Zdá se, že jste měl problémy."

Fenner se kysele usmál. „Jestli je souboj na bomby podle vás problém, tak jste to trefil."

„Co se tu sakra stalo?" chtěl vědět Brennan při pohledu na zbořeniště.

„Podívejte, Brennane, to si můžeme nechat na potom. Teď máme něco naléhavějšího. Můžu si na chvíli půjčit vaše lidi?"

Z jeho důrazného tónu Brennan pochopil, že se blíží odhalení, a

rychle přikývl. „Samozřejmě, do toho."

Fenner k němu přistoupil a cosi mu říkal. Brennan se podíval po dvou venkovanech, kteří postávali opodál. Došel k nim a řekl jim pár slov. Chvilku váhali a pak se vzdálili. Skupina mužů se za nimi dívala, dokud nezmizeli za cípem lesa, a potom Fenner řekl: „Mládenci, potřebuju, abyste se tu trochu porozhlídli. Hledáte hroby - je to jasné? Hledejte místo, kde se hýbalo se zemí, a hned mi to hlaste. Tak do toho, tahle práce vám, myslím, moc času nezabere."

Místní policisté se přesunuli do podrostu a začali se systematickým propátráváním. Brennan a Blandish popošli k Fennerovi, usazenému na stupačce policejního vozu.

„O co tu vlastně jde?" zeptal se Brennan.

„Čekejte," stručné odpověděl Fenner. „Možná, že je to ode mne bota, ale já jsem si skoro jistý svou předtuchou. Neřeknu nic, dokud nemám v ruce nějaký důkaz."

Brennan pokrčil rameny a odešel za svými lidmi. Fenner vzhlédl a zachytil Blandishův pohled.

„Něco jste bezesporu rozhýbal," řekl Blandish.

Fenner přikývl. „Jasně. Chtěl jste akci, tak tady ji máte."

„Velice rád bych slyšel, co jste v posledních hodinách dělal," Blandish se snažil nemluvit naléhavě, „ale dovedu pochopit, že nemáte chuť prozradit mi své plány, dokud nepřinesou hmatatelný výsledek. Mějte však, prosím, na mysli mé obavy." Bylo to řečeno stručné, ale Fenner si dobře uvědomil, kolik naléhavosti Blandish do svých slov vložil.

Fenner vstal a řekl: „Já vás samozřejmé chápu. Povím vám tolik: jestli policajti najdou to, co hledám, tak je u toho případu všechno jasné."

Blandish vytáhl pouzdro s doutníky a nabídl Fennerovi. Chvíli mlčky kouřili. Pátrání pokročilo dále do houštin, takže dusot bot a praskání chrastí teď zaznívalo tlumeněji. Z bezmračné modré oblohy se najednou snesl ptáček a poskakoval na blízkém keři z větvičky na větvičku. Fenner ho napjatě pozoroval. Najednou ucítil, že se v podpaží potí a v ústech má vyschlo. Věděl, že teď strašné záleží na tom, co policajti najdou. Ozval se ostrý výkřik a oba muži sebou trhli.

„Asi něco našli," vyhrkl Fenner.

Hnáni neodbytnou zvědavostí vrhli se do podrostu a prodírali se houštinami k hlasu. Brzy našli na malé mýtině pátrače. Brennan ukázal s významným gestem na zem. Bylo zřejmé, že se tu kopalo,

i když půda byla znovu zahrnuta dříve odklizeným listím a chrastím.

„Musíme sehnat rýč," řekl Fenner.

„Už jsem pro něj poslal," odpověděl Brennan. „Tady ho nesou."

Jeden policista si sundal kabát a chopil se rýče. Ostatní stáli kolem a dívali se. Byla to dřina a museli se střídat, než našli to, co hledali. Jeden náhle položil rýč a poklekl vedle mělkého výkopu. Fenner přistoupil blíž a podíval se dolů. Z jámy stoupal sotva znatelný zápach, z něhož se Fennerovi zvedl žaludek. Na světle se ukázal chomáč zablácených vlasů. Fenner poodstoupil.

„Mrtvola, to je jasné." Obrátil se k Blandishovi. „Pojďme odtud, nemá cenu se tu zdržovat. Brennan ty těla dá převézt do springfieldské márnice. Musím probrat spoustu věcí, a to rychle."

Brennan se z nálezu ještě docela nevzpamatoval, ale ujal se zase velení. Fenner se pustil podrostem a Blandish za ním. Brzo je dohonil Brennan a spěšné vyrazili na cestu. Za volantem seděl Fenner a usilovným přemýšlením vraštil čelo. Brennan se k němu předklonil ze zadního sedadla. „Co to sakra všechno znamená?" dožadoval se vysvětlení.

„Moc věcí," odsekl Fenner. „Chytíme letadlo do Springfieldu a pak si popovídáme. Teď buďte proboha zticha, já musím přemýšlet, tak mé laskavé nechtě, vy to za mne nevymyslíte."

Blandish mlčky kouřil. Fenner obdivoval jeho nervy. Potichu mu řekl: „Všechno dobře dopadne," a Blandish na něho vrhl zoufalý pohled. Ten už se vzdal naděje, napadlo Fennera.

O tři hodiny později seděli všichni u kulatého stolu a před sebou měli pití. Byl s nimi i Flagherty. Fenner je po řadě zamyšlené pozoroval. Byl už vykoupaný a převlečený do čistého. Teď přišla jeho veliká chvíle.

„Takže je to takhle," spustil. Celou dobu mluvil na Blandishe. Říkal si: Blandish koneckonců platí, tak má nárok na místo v lóži. „Vaši dceru unesl Riley se svou partou. Ti taky zabili MacGowana. Odvezli ji k Johnnymu, mysleli, že tam je to v suchu. Ten Johnny u sebe často schovával gaunery, kteří utíkali před policií, a určitě si za to nechával slušně platit. Ale nějak - nevím jak, ale na tom nesejde - nějak se o tom únosu dověděla Grissonova parta. Přijeli neohlášené a Rileyho a další dva oddělali. Výkupné jste zaplatil Grissonovi, a ne Rileymu, chápete to? Vždyť to všechno do sebe krásně zapadá! A jakmile předáte prachy, stane se co? Grissonova parta je v balíku. Vymění ty horké prachy za bezpeč-

né bankovky. Tím se vysvětluje, proč to výkupné ještě nikde nevyplavalo. Tak dál: ti gauneři se odstěhují z města a založí si ten noční klub. Na to jste jim dal kapitál vy. Co jim teďka chybí? Poldové ze všech konců světa si můžou nohy uběhat, jak hledají Rileyho, a peněz si zatím užívají tihle. Kdežto z Rileyho mají třikrát denně pravidelnou stravu červi."

„Do pr...," neudržel se Brennan. Vrhl se k telefonu. Fenner ho pozoroval. „Co máte v plánu?"

„Ty idiote," prskal Brennan, „tos mi nemohl říct v autě? Už jsme ten gang mohli mít za katrem."

Fenner se zvedl ze židle a násilím mu telefon vyrval. „Laskavé si sedněte, ať to můžu konečně vysvětlit. Vy poldové máte v hlavě prázdno."

Brennan na něho zle zahlížel, ale posadil se.

„Jednak nevíme," pokračoval Fenner, „jestli to tak opravdu bylo, i když já se klidně vsadím, že ano. Jen co jim nasadíme želízka, mazaný advokát je dostane z basy - nestačíte se ani ohlídnout, jak vám ufrnknou. Jaké máme důkazy? A krom toho pořád ještě drží to děvče."

Blandishem to trhlo. Chvíli vládlo napjaté ticho. Fenner se otočil a zpříma se na něho podíval:

„Flagherty mi říkal, že má Grisson jeden pokoj v klubu stále zamčený. Flagherty ho tam viděl vcházet. Třeba se mýlím, ale řekl bych, že v tom pokoji drží vaši dceru."

Blandish vstal ze židle. „Pro Krista," křičel celý bez sebe, „proč tady ještě sedíte? Seberte lidi a udělejte tam razii."

Na Fennera to neudělalo dojem. Podíval se po rozčílených tvářích těch tří. „Flagherty vám taky poví, že klub Paradise je hotová pevnost. Uděláte tam šťáru, a než se dostanete dovnitř, pokud se vám to vůbec podaří, vaše dcera bude dávno po smrti. Povídám vám, pane Blandishi, zatím jsem ten případ dělal po svém, a to vám přísahám, budu si ho dělat po svém dál. Já tomu rozumím, vy ne, tak buďte zticha a sedněte si."

Blandish se chvíli horečně rozhlížel po ostatních a zase se posadil. Fenner se na něho přísné podíval a pokrčil rameny. Obrátil se k Brennanovi. „Vy to přece chápete, nebo ne?" Brennan se podíval na Flaghertyho.

Flagherty řekl: „Má pravdu, šéfe. Dostat se tam, to bude fuška."

Brennan kývl na Fennera. „Pokračujte."

Fenner se zhluboka nadýchl. „Za prvé: ať ten dům obklíčí. Ať jsou všude policajti. V protějších domech, na střechách, na ulici,

ve křoví, prostě na každém kroku policajt. Grissonovi by mohli zkusit dostat to děvče ven."

Brennan hmátl po telefonu a za chvíli dostal spojení s velitelstvím; spěšně dal příslušné rozkazy.

„Ať si dojdou pro Annu Borgovou a dovezou ji na velitelství, a jestli se podaří sebrat zároveň i Schultze, tím líp," pokračoval Fenner. Počkal, až Brenner dotelefonuje, a potom vykládal dál. „Celé se to točí kolem té Borgové. Ona jediná vám může dosvědčit, že Grissonova parta věděla o tom, že Riley unesl slečnu Blandishovou. Řekla mi, že jí Riley telefonoval od Johnnyho, a mé by dost zajímalo, co jí ještě pověděl. Otázka zní takto: věděla, že Grisson Rileyho oddělal, nebo ji celou dobu tahali za nos? Stavím na tom, že ji tahali za nos, a v tom případě, až se doví pravdu, tak je třeba práskne. To by nám pak mohla dát informace z první ruky o slečně Blandishové. Ať tak nebo tak, je pro nás důležitá. Musí se na to jít opatrně, jinak vaši dceru zabijou."

Blandish se pomalu zvedl. Byl teď zcela vyčerpaný a nemohoucí. Napřáhl ruku k Fennerovi. „Omlouvám se vám za své hloupé chování," řekl. „Odvedl jste skvělou práci. Já jsem stále nechápal..."

Fenner přešlápl z nohy na nohu. „Ale nesmysl!"

Telefon se rozřinčel, až jim uši zalehly. Fenner se ho zmocnil a vestoje poslouchal. „Dobře," řekl nakonec a praštil sluchátkem do vidlice. Otočil se k ostatním a oči mu zářily. „V té jámě vykopali tři těla a otisky prstů se shodují s Rileyovými," křikl vzrušeně. „Máme tedy správnou stopu. Jdeme!" Vyrazil ze dveří a ostatní za ním.

KAPITOLA 4

Rocco si bílým hřebínkem přičísl vlasy. Přiléhavý oblek si popotahoval a poplácával tak dlouho, až mu seděl jako ulitý. Postavil se před zrcadlo a podíval se na sebe. Nedbalým pohybem ruky si srovnal vázanku a potom si pečlivé posadil tvrďák na temeno hlavy. Před odchodem se spokojené rozhlédl po pokoji. Dal si záležet, aby tu po Maisey nic nezůstalo. Maisey, to bylo takové příjemné rozptýlení. Překvapilo ho, s jakou vervou se do

toho vrhla. Měl rád, když se slečna uměla nadchnout.

Po obchodu Maisey nějaký čas v klidu na pohovce kouřil. Vykouřil mnoho cigaret a dospěl k určitým závěrům. Slim je pryč. Může se samozřejmé v noci vrátit, ale to už se musí risknout. Bude potřebí podívat se na tu záhadnou holku, co ji Slim schovává v klubu. S tím mu musí píchnout Maisey. Prošel chodbou a počkal na zdviž. Liftboy uctivě švihl dvěma prsty ke kastrůlku na hlavě a zatáhl mříž. Rocco dovedl tyto drobné pozornosti ocenit. Před nedávném byl sám chudák a ještě si dobře pamatoval, jak se k němu pracháči chovali.

Na ulici si zastavil taxíka a dal se dovézt do klubu Paradise. Vyšel po schodišti v davu jiných návštěvníků. Obchody jdou, řekl si, a hodil klobouk Maisey. Tvářila se upejpavě. Muselo se uznat, že má něco do sebe. Když se u šatny udělalo volno, stoupl si k pultu a říkal jí různé lichotky. Nemohla se toho nabažit. Rozhlédl se, jestli jsou sami, a pak se tiše zeptal: „V kterém pokoji je ta slečna?"

Byla hned celá vyplašená. „K čemu ti to bude?"

Rocco přimhouřil oči. „Ty chceš vědět, k čemu to bude tobě, viď zlato? Tak teda hodí ti to dalších sto dolarů."

Maisey zavrtěla hlavou. „Měj proboha rozum, tady jde o život, nebuď šílenec!"

Rocco pokývl ulízanou černou hlavou. „No dobře, dobře. Já teď jdu nahoru a trochu se tam rozhlídnu. Ty jsi nic neviděla, nic nevíš."

Odešel od ní dřív, než mohla něco namítnout, a vyběhl po schodech. Když dorazil nahoru, ohlédl se po ní přes zábradlí; upřené se za ním dívala a obličej měla bledý a ustrašený. Zamával na ni a pustil se chodbou. Došel k posledním dveřím a stiskl kliku. Opravdu bylo zamčeno. S potutelným úsměvem se prošacoval. Vsunul do zámku ocelový plíšek a prudce otočil. Západka s cvaknutím vyskočila a dveře se otevřely. Rychle se ohlédl po pusté chodbě, vešel do pokoje a tiše za sebou zavřel.

Slečna Blandishová se na něho dívala beze stopy zájmu. Ležela na posteli a kouřila cigaretu. Její dlouhý zelený župan se matně leskl ve světle stolní lampy. Rocco na ni zíral s ústy dokořán. Tohle tedy nečekal. Skutečná extratřída. Zůstal stát u dveří a řekl: „Asi jsem si spletl dveře."

Slečna Blandishová se natáhla a zamáčkla cigaretu v popelníku. „Odejděte, prosím," řekla a zavřela oči.

Roccovi se cosi neodbytně honilo hlavou. Kde už tu dámu viděl? Čím víc nad tím přemýšlel, tím víc se utvrzoval v tom, že ten

obličej zná stejně dobře jako tvář své oblíbené filmové hvězdy.

„Kdo jste, madam?" zeptal se opatrně.

Slečna Blandishová s velkým vypětím otevřela oči a bezmocně pokrčila rameny. „Nevzpomenu si," odpověděla ochable, „a ani mi na tom tak nezáleží." Rocco popošel k posteli. Všiml si, že má zřítelnice jako špendlíkové hlavičky. Leccos mu to napovědělo. Najednou si vzpomněl. Před očima mu vyvstaly senzační fotografie v bulvárním tisku. Proboha, to je přece ta slečna, co ji unesli! To teda na něco padl. Přistoupil k ní blíž a pozorně si ji prohlédl.

„Jo," promluvil hodné nahlas, „já už vím, kdo jste."

Trhla sebou a otevřela oči. „Co tady děláte? Tady nemáte co dělat. On se bude zlobit."

Rocco se naklonil přes dolní pelest postele. „S tím si nedělejte starosti. Ten není ve městě."

„Měl byste jít," pokračovala, jako by ho neslyšela. „Kdyby vás tu našla, něco by mi udělala."

Rocco obešel lůžko a opatrné jí zatřásl ramenem. „Proberte se, milostivá," naléhal na ni, „poslouchejte mé chvilku. Jste pod drogama, chápete? Něco vám dali. Nemůžete si vzpomenout, kdo jste, ani proč jste tady."

„Nedotýkejte se mne, prosím. Měl byste odejít, chce se mi spát."

„Jmenujete se Blandishová," mluvil na ni Rocco potichu a zblízka „Váš otec je John Blandish. Před čtyrma měsíci vás unesli a od té doby vás policajti a váš tatíček hledají. No, nemám pravdu? Že se jmenujete Blandishová?"

Hleděla na něho nepřítomnýma, prázdnýma očima. „Blandishová? Tak se nejmenuji."

Rocco odstoupil od postele a poškrábal se na hlavě. Byl si zcela jist, že je to slečna Blandishová, ale jak proniknout tou slepou zdí? Mozek mu pracoval na plné obrátky. Z toho by se dala vytlouct hromada peněz. Kdyby se mu povedlo dostat tu slečnu odtud a předat ji Blandishovi, tak mu kápne hezkých pár dolarů. A krom toho si srovná účty s Grissonem. Jsou v tom i rizika, ale bude to zkrátka hop nebo trop. Rychle se rozhodl. Riskne to.

Přisedl na postel a zacloumal slečnou Blandishovou, až se napřímila. Seděla proti němu s nepřítomným pohledem a oči měla jako velké otvory v masce. „Jmenujete se Blandishová," opakoval potichu, ale důrazně. „Unesli vás, že je to tak?"

Zavřela oči a snažila se rozpomenout, těžká mračna, zahalující její mysl, se však ani nehnula.

Zklamané se vzdal dalších pokusů. „Tak se z toho vyspěte," přikázal a znovu jí uložil hlavu na polštář. „Já se brzo vrátím." Otočil se ke dveřím a vyšel.

Když si říkal o klobouk, Maisey neměla daleko k hysterickému záchvatu. „Se mnou to málem seklo! Co to sakra vyvádíš?"

Rocco si rozvážné nasadil klobouk a urovnal si kabát. „Byla to pro mě ztráta času," usmál se sevřenými rty, „a taky ztráta peněz." Přisunul k Maisey svazek bankovek. Nervózní rukou je popadla.

„No teda," usmála se s ulehčením, „ty nejsi žádnej skot."

Z restaurace vyšla Máma Grissonová a při pohledu na Rocca se *zarazila.* Rocco vysoko zvedl klobouk. Rád ukazoval, že se umí chovat.

„Dobrej večer, Mámo. Právě tady Maisey říkám, jak báječně vypadá."

„Ne abys mi naše děvčata dostal do maléru." Víc neřekla. Dívali se, jak supí po schodech nahoru, a Rocco si otíral obličej hedvábným kapesníkem. To tedy vyšlo knap!

Maisey vyděšené civěla za stařenou. Rocco ji šťouchl do boku. „Vzpamatuj se, není proč se lekat."

Odtrhla oči od schodiště. „Proboha tě prosím, příště už tyhle šílenosti nezkoušej!" Rocco jí věnoval svůj nic neříkající úsměv. Odešel z klubu a zašel k Utahanému psu. Posadil se tam u stolku a vytáhl kapesní hodinky. Bylo skoro deset. Poručil si láhev vína a poslal pikolíka pro večerník. Tvrďák si položil na sousední židli a opatrně si do sklenice nalil trpké červené víno. Opřel se zády o židli a protáhl se. Cítil se z Maisey trochu utahaný. S ženskými je peklo, ale koho by napadlo, že zrovna ona to bude tak prožívat. Jestli se mu podaří nechat podnikání, bude se jí rozhodně trochu věnovat. Vzal si od pikolíka noviny a dal mu niklák. „Dej si ho do kasičky," řekl mu a přelétl očima titulky, „peníze dnes jen tak nevyděláš."

Pikolík se podíval na niklák a ohrnul nos. „Přesně, šéfe."

Máma Grissonová stála pevně rozkročená na svých mohutných nohou u postele a dívala se na spící slečnu Blandishovou. Vešla potichu, takže ji neprobudila. Myslela na Slima. Zkusila se vžít do jeho hubeného těla a představit si, co asi cítí k té tvrdě spící dívce. Uvědomovala si, jak nebezpečné je mít ji v domě, ale zároveň chápala, jak moc to pro Slima znamená. Jak dlouho to ještě může trvat? Nejen jak dlouho to bude Slima bavit, ale jak dlouho potrvá, než se o její přítomnosti někdo doví?

Máma pokrčila mocnými rameny. Jakmile to Slima omrzí, musí se jí zbavit. Hlavně aby to bylo brzy. Ani její ocelové nervy nesnášely dobře to stálé memento, že je tu svědek, který je dříve či později dostane na elektrické křeslo. Pohlédla na malé náramkové hodinky, jež se na jejím masivním zápěstí vyjímaly poněkud nepatřičně. Bylo ke třetí hodině. Otočila se ke dveřím a těžkým krokem sestoupila do klubu. Bylo tam už skoro prázdno. Maisey si nasazovala klobouk a oblékala kabát. Zívala únavou.

Máma se u ní zastavila. „Na toho smrada taliánskýho si dej pozor. Ten tě nemiluje a provede ti nějakou všivárnu."

Maisey sebou nervózně trhla. „No jasné," špitla, „já si ho držím od těla." Máma ji zpražila pohledem svých jiskřivých očiček. „Já té varovala. Ten dovede holku přivést až k pláči."

Maisey si chvatně natáhla plášť a kývla na dobrou noc. Byla ráda, že už má od té báby pokoj. Měla z ní hrůzu. Máma si počkala, až bude Maisey pryč, a pak zašla do restaurace. Nebyl tam nikdo kromě Taliána, podřimujícího v křesle. Prudce s ním zatřásla.

„Musíš vzít ven Blandishovou. Já ji nachystám, tak sebou hni."

Talián prudce zaprotestoval. „Do prdele! Já sem úplně vyřízenej. To nemůže procházku projednou vynechat? Zejtra bude Slim zpátky."

Máma hodila hlavou. „Hni sebou. Slim chce, aby šla ven, a jestli se ti to nelíbí, tak to řekni jemu."

Talián se zvedl a potichu nadával.

„Držte se vedlejších ulic a jděte rychle. Nenech se nikým zastavit. Vem si stříkačku a dávej si sakramentskýho majzla. Tyhle procházky nejsou žádný lážo plážo, tak bacha!"

„Měl by s ní jít Eddie," remcal Talián.

„Eddie jel s Annou domů. Hni sebou a zavři hubu." Došla zase nahoru a zatřásla slečnou Blandishovou. „No tak, jde se na procházku."

Slečna Blandishová sebou trhla a tváří jí nervózně škubalo. Nejistě se zvedla z postele a svlékla si župan. Oblékala se zcela mechanicky. Máma stála u ní a hlídala ji. Droga teď tolik nepůsobila a kdykoliv se Máma pohnula, slečnu Blandishovou *zamrazilo*. Chtěla se vzchopit, ale nic platné, stejně ji mrazilo. Vnímala své tělo jako cosi na ní nezávislého. Nic s tím nepořídila. Vzala do rukou šaty, které jí Máma hodila, a zaváhala. Bála se přetáhnout je přes hlavu, protože pak na Mámu chvilku neuvidí. Děsilo ji, že nebude mít Mámu na očích.

„Hni sebou," houkla na ni Máma.

Slečna Blandishová udělala ze šatů malý věneček a zvedla ruce, aby jej mohla rychle přetáhnout přes hlavu. S horečným spěchem se do šatů nasoukala. Máma nic neříkala. Dala jí lehký černý plášť a klobouk s černým puntíkovaným závojem.

„Půjde s tebou Talián," řekla a každé slovo na ni vrhala s pečlivou úsečností. „Musíš ho poslouchat. Nic si nezačínej, jinak za tebou dojdu a bude tě to bolet."

Slečna Blandishová přikývla. Kosti měla jako vodové. Na odpor neměla ani pomyšlení. Sešly po schodech dolů. Máma jí držela mohutnou tlapu na rameni. Talián kouřil v hale. Měkký černý klobouk měl naražený do čela. Zahlédl je přicházet a zamračil se.

Máma k němu slečnu Blandishovou dovedla a hrubě s ní zatřásla. „Jdi rychle a dívej se před sebe. Jestli Taliána nebudeš poslouchat, tak si mé nepřej."

Talián ji vzal pevně za loket. „De se." Vyšli na ulici. Talián se rozhlédl napravo i nalevo, ale na ulici bylo pusto a tma. Dali se na rychlý pochod. Talián toho měl plné zuby. Byl nervózní a navíc se potřeboval vyspat. Jednu ruku držel na revolveru, jehož pouzdro měl všité do kalhot. Druhou rukou vedl slečnu Blandishovou za loket. Šla vedle něho a dívala se přímo před sebe. Noční vzduch jí byl příjemný, ale ani ji nenapadlo, aby se od něho odtáhla. Mysl měla dosud oblouzenou účinkem drog, které dostala; a z Mámy měla smrtelnou hrůzu.

Z úzké uličky na protější straně je viděl projít Rocco. V ruce pohupoval kusem olověné trubky. Poznal Taliána a pocítil úlevu, že se Slim ještě nevrátil. S Taliánem nebude taková práce. Počkal si, až ujdou o kus dál, a pak se tiše pustil za nimi. Talián se, držel vedlejších ulic. Občas se ohlédl, ale ulice se zdála pustá. Před sebou na konci ulice zahlédl pod lucernou stát strážníka. Kvapně zabočil do úzké uličky a slečnu Blandishovou táhl za sebou.

Rocco se rozběhl. Ta ulička se zrovna hodí. Přiblížil se k nim rychle a tiše. Když ho Talián postřehl, bylo už pozdě. Pustil slečnu Blandishovou a prudce se otočil právě ve chvíli, kdy ho Rocco udeřil. Trubka dopadla na jeho hlavu. Talián klesl na kolena. Svezl se na ruce s kloboukem vraženým do lebky. Rocco ho udeřil po druhé. Rána byla tvrdá, rozpřáhl se celou paží a udeřil tak, jako by rozbíjel palicí balvan. Talián nevydal hlásku. Znovu dopadla olověná trubka, až Rocca zabrnéla ruka. Dalších ran už nebylo potřebí. Černý klobouk začal mokvat krví.

Slečna Blandishová stála nehybné opřená o zeď. Ústa měla

otevřená, ale bezhlesá. Rocco odhodil trubku. Opatrně překročil Taliána a vzal ji pod paží.

„Vzpomínáte si na mě?" zašeptal. „Odvezu vás k vašemu otci." Stála dál, ztuhlá a ochromená. Vzal ji pod paží a odtrhl ji od zdi. „Musíte jít!" poručil jí. „Na konci ulice mám vůz."

Stále ještě otálela. „No tak jdeme!" ztratil trpělivost. Začala se chabě bránit, chtěla vytrhnout paži z jeho ruky. Sevřel ji pevněji. „Copak nechápete, že vás chci z toho průšvihu dostat?"

„Nechtě mě na pokoji, musím se vrátit. Ta stará paní mi bude ubližovat."

„Na tu starou paní zapomeňte. Brzo budete od ní hodně daleko."

Začal ji postrkovat k ústí uličky. Chvíli se bránila, ale potom se podřídila. Došli k hlavní ulici. Vůz měl zaparkovaný ve stínu. Všiml si strážníka, který si prohlížel jeho poznávací značku. Potichu zaklel. Policajty si teď musí držet od těla. Kdyby jim tuhle kost předal, shrábnou všechnu slávu sami a ještě mu něco přišijou. Nakonec na něho třeba shodí i ten únos. Rychle couvl do uličky a slečnu Blandishovou stáhl s sebou. Policajt zřejmě neměl naspěch. Jednu nohu si opřel o stupátko a sundal si čepici. Rocco zůstal ve stínu a pozoroval ho. Za ním stála chvějící se slečna Blandishová. Policajt se rozhlédl oběma směry po ulici a pak si nasadil čepici. Pomalu se vzdálil. Rocco ještě počkal, a když viděl strážníka zajít za roh, dovedl slečnu Blandishovou k vozu. Usadil ji na přední sedadlo a sedl za volant. Jel velkou rychlostí a když dorazil do podzemní garáže, zhluboka si oddechl. Bylo tam pusto. U stropu svítila lampa, ale hlídač už šel domů.

Slečna Blandishová se rozplakala. Rocco ji vytáhl z auta. Uvědomil si, že je celý zpocený. Ještě to bude makačka. Dovedl ji do zdviže a zatáhl mříž.

Teprve když za sebou zavřel dveře bytu, trochu se mu ulevilo. Zavedl ji do pokoje a rozsvítil lampu. Slečna Blandishová zůstala bezradné stát. Rozrušením se po celém těle třásla.

„Sundejte si klobouk a plášť!" poručil jí.

Ani se nehnula. Přistoupil k ní a strhl jí klobouk. Pak jí rozepjal plášť a stáhl ho. Dovedl ji k pohovce. Potom šel ke dveřím a zamkl je. Nakonec šel do kuchyně. Uvařil černou kávu, udělal ji pořádné silnou a do velké konvice. Když se vrátil do pokoje, seděla na pohovce s rukama složenýma na klíně dlaněmi vzhůru. Tiše plakala. Dal jí velký hrnek kávy a donutil ji, aby jej vypila. Potom jí nalil ještě jeden hrnek. Říkal si, že ji musí nějak vybur-

covat.

Po chvíli přestala plakat a on usedl vedle ní. „Vzchopte se, slečno," oslovil ji naléhavé.

„Co si teď počnu?" lamentovala.

„Tak podívejte," domlouval jí, „musíte si teď pročistit hlavu. Jste nadrogovaná - chápete to? Musíte se z toho nějak vytrhnout."

Seděla a poslouchala ho. Mluvil a mluvil, snažil se vtlouct jí to do hlavy; trpělivě čekal, až jí to konečně dojde. Pokoušela se pochopit, co jí říká, mysl se jí pozvolna projasňovala, před očima jí začaly zřetelněji vystupovat obrazy jejího neštěstí. Mluvil dál, občas si troufl na dohady, neustále opakoval její jméno. Viděl, že to na ni zabírá. Jako by se upamatovávala. Vstal a začal se přehraboval v zásuvce stolu. Dal jí stará čísla novin, která si schoval; byly v nich velkým černým písmem otištěny zprávy o jejím únosu. Dívala se na ně s rostoucím zájmem.

Když se jí nakonec zeptal na její telefonní číslo, byl rozčilením celý bez sebe. Číslo mu řekla nepřítomným hlasem, v němž se zračila hrůza, a on rychle popadl telefon.

Před klubem Paradise zastavil s ječivým zaskřípěním airflow. Jeho černá karoserie byla pokryta bílým prachem, na blatnících měl koláče bláta.

Vylezl celý zdřevěnělý Slim, za ním Flynn. Doktor jim kývl na rozloučenou a zařadil rychlost. Oba muži chvilku postáli a dívali se za airflowem uhánějícím ke garáži a zamířili do uličky.

Bylo krátce po osmé, slunce jasně svítilo a zatím moc nehřálo. Slim si otřel obličej rukávem. Celonoční jízda dá člověku zabrat, říkal si, když klepal u dveří. Vrátný byl od spaní celý oteklý a na sluníčku jen mžoural. Slim ho odstrčil a šel nahoru.

U přepážky stála Máma. V tváři měla poplašený, zaskočený výraz, jaký u ní Slim dosud nikdy neviděl. Podíval se na ni a na místě ztuhl. Jednu nohu měl o schod výše než druhou. Dlouhou hubenou dlaní se držel zábradlí. Zůstal stát a díval se na ni. Máma uhýbala očima, jako by v něm viděla smrt. Sevřel rukou zábradlí tak pevně, že mu kotníky zbělely.

„To děvče uteklo," vypravila ze sebe Máma. Slim nepokročil k ní, ale ustoupil horní nohou zpátky, takže stál oběma nohama pevně na dolním schodu. Pustil se zvolna zábradlí a rukou šátral po pistoli.

„Tak dál!" vyrazil ze sebe.

„Talián ji vzal ven a už se nevrátili."

Flynn je pozoroval z haly. Slim pokročil vzhůru a opět se zastavil. Kolem úst se mu objevil bílý kroužek a zbělalo mu i chřípí.

„Co jsi udělala?" zeptal se tiše. Našel už pistoli a teď ji zvolna vytahoval z pouzdra. Žluté oči se mu leskly.

„Co můžu dělat?" odpověděla a kromě úst nepohnula jediným svalem. „Ted' už ji mají poldové."

„Ty krávo stará, to je podraz... tys ji zabila, viď?"

„Talián ji vzal ven a už se nevrátili," opakovala Máma. „Přemýšlej. .. nenapadá té, co teď?" Bylo jí jasné, že musí jeho úvahy rychle odvést jiným směrem, jinak ji zastřelí. Uhnul očima. Napětí přerušil Flynn nervózním zvoláním: „Seženu Doktora."

Slim spustil hlaveň pistole k zemi. „Jak je to dlouho, co je pryč? Čtyři hodiny?"

Máma přikývla.

„Kdyby ji měli poldové, už by tu byli," pokračoval Slim. Nejistým krokem vyšel po schodech nahoru a opřel se o zeď. Začínal si uvědomovat celou hloubku toho, co se stalo. „Proboha, zapni mozek, za tím vězí něco jinýho než policajti."

Máma řekla: „Večer tu byl Rocco. Viděla jsem, jak strkal Maisey nějaký prachy."

Slim zpozorněl. „Rocco? Ten smrad by nás rád podrazil." Stál a díval se na uprášené boty. Ochablá ústa měl pootevřená.

Přiběhl Doktor a Flynn. Doktor se celý třásl. „Slečna je pryč? Tak to je všecko v pytli!"

Slim se na něho podíval. „Včera tu byl Rocco a strkal prachy Maisey. Musíme si s tou nánou popovídat."

Máma si trochu oddechla. Myslela, že to bude se Slimem horší. „Vemeš si ji na starost ty s Flynnem," ujala se velení, „a Doktor se zatím rozhlídne, jestli už se něco povídá."

Slim seběhl dolů a v patách za ním Flynn. Doktor se úpěnlivé podíval na Mámu. „Podívejte, co takhle vzít roha, než se nám to sesype na hlavu?"

Máma ho popadla jednou rukou za plášť a zatřásla s ním. „Dělej, co říkám. Jedeme v tom všichni, tak nesmíme ztrácet nervy. Poldové tu ještě nejsou a nejspíš je za tím Rocco."

Doktor se jí vytrhl a vyšel na ulici.

Slim otevřel Maiseyin byt šperhákem. Našlapoval zcela neslyšně. Přede dveřmi zůstal stát Flynn a celý se třásl, jak byl nervózní.

Maisey ležela na posteli a tvrdě spala. Našpulená ústa měla pootevřená a tiše pochrupovala do přikrývek. Slim se vplížil do

pokoje a zastavil se nad ní. Žluté oči se mu v pološeru blyštěly. Položil jí studenou ruku na hrdlo a stiskl. Maisey sebou trhla a probudila se. Její výkřik zdusilo sevření.

„Chci s tebou mluvit," procedil Slim mezi zuby. „No tak, vzbuď se."

Maisey ležela naznak a zírala do jeho napětím zkřiveného obličeje. Jako když králík zírá na kobru.

„Proč ti dal Rocco včera ty prachy?"

Maisey zavrtěla hlavou. Povolil trochu sevření.

„Rocco mi žádný prachy nedával," zakňučela.

Slim ji otevřenou dlaní uhodil do obličeje. „Proč ti dal Rocco ty peníze?" opakoval. Kroutila se pod jeho sevřením a pokusila se uvolnit si rukama hrdlo. Přitiskl ji k posteli, takže mohla jen kopat nohama do vzduchu. Dvakrát ji uhodil. Z nosu se jí spustila krev a skápla mu na ruku.

„No tak jo," vyrazila zajíkavě, „dal mi ty prachy, protože se mnou předtím spal."

Slim vycenil zuby, tvář se mu stáhla vztekem. „Tohle na mé nehraj," houkl, „coury, jako jsi ty, já znám. Za něco takovýho ty chceš prachy předem. No tak, vyklop to."

„Fakt je to pravda!" vzlykala.

Sáhl za sebe a popadl její punčochy, visící přes pelest. Jednu jí nacpal do úst, druhou jí omotal kolem hlavy, aby roubík držel. Pracoval spěšně a zručně. Odhodil přikrývky, otočil ji na břicho a sevřel jí ruce za zády. Házela sebou, ale v jeho rukou byla bezmocná. Svázal jí zápěstí kapesníkem a slezl s postele.

„Však ty budeš zpívat," řekl jí, „žádnej strach."

Flynn zatím chodil venku sem a tam. Každou chvíli vytáhl své velké stříbrné hodinky a zíral na ciferník nevidoucíma očima. Cítil, jak mu stuhou na klobouku prosakuje pot. Slimovi to trvá, říkal si pořád dokola. Poslouchal u dveří s uchem na dřevěné výplni, ale neslyšel nic. Otočil klikou a nahlédl do pokoje. Rychle ucouvl před tím, co viděl, a začal tiše nadávat. Slim náhle otevřel dveře a vyšel na chodbu. „Rocco s ní vopravdu spal. Hele, Flynne, ta kurva toho moc ví a moc mluví. Musíš ji hned teď vodklidit. Vezmeš ji na vejlet bez zpátečního lístku. Vodvezeš ji z města ven. Nepotřebujeme, aby se nám kolem klubu začali vometat poldové, tak se hni."

Flynn počkal, až Slim seběhne ze schodů, a potom vešel do Maiseyina pokoje. Ležela na posteli a hekala skrz roubík. Na pažích měla červené flíčky, kde ji Slim pálil cigaretou. Flynn ji po-

padl a postavil na zem. „No tak, holka, trochu se vzchop. U Slima to máš polepený, ale von ti dá eště šanci." Rozvázal jí zápěstí a z úst jí vytáhl roubík.

Maisey se posadila na postel. Objímala si paže a celá se třásla.

„Tak sebou, holka, hni. Vem si něco na sebe. Musím tě vodvízt k Mámě."

„Já nejedu," vzlykala Maisey, „voní mé voddělaj."

Flyn se zatlemil. „Ty blaho. Chtějí tu slečnu dostat zpátky, to je všecko. Jestli jí poldové přijdou na stopu, tak se všichni děkujem. Máma s tebou nechce nic riskovat. Nemůžeš tu zůstat, když my zdrhnem. To je přece logický, no ne?"

Maisey se na něho nedůvěřivě podívala. Nakonec řekla: „Já nejedu."

Flynn vytáhl pistoli. „Když se mnou nepojedeš," řekl, aniž by zvýšil hlas, „tak to asi budu muset zařídit jinak."

Maisey rychle seskočila s postele. „No tak jo," prohlásila nervózně. „Já teda du."

„Hni sebou," řekl Flynn a posadil se na postel.

Spěšné se oblékala před jeho netečným zrakem. Cosi jí říkalo, že svůj pokoj už neuvidí, a když si nasazovala klobouk, celá se třásla a byla na pokraji zhroucení. Ze schodů ji musel vést pod paží, ale přes ulici ji do auta dostal rychle, aniž by vzbudili pozornost. Seděla vedle něho, třáslo to s ní a škubalo. Rozhlédl se nenápadné po ulici před sebou a potom přes rameno zadním oknem. O několik domů dál se k němu zezadu blížilo několik mužů, jinak na ulici nikdo nebyl. Rychle se na ni podíval, pak ukázal prstem ke střeše vozu a jen tak mimochodem se jí zeptal: „Co říkáš tomuhle?" Když se podívala nahoru, uhodil ji do špičky brady a potom ji bezvládnou uložil na podlahu. Když ho skupina mužů míjela, nastartoval airflow a už se hnal z města ven.

Rocco praštil sluchátkem do vidlice. Celou hodinu se marné pokoušel zjistit, kde je John Blandish. Nechtěl si to zatím připustit, ale začínalo jít do tuhého. Ohlédl se na slečnu Blandishovou, která seděla na divanu. Ta mu tedy pomohla! Stále ještě se probírala novinami a znovu a znovu si pročítala senzační reportáže. Ruce se jí třásly tak silně, že si je musela strčit mezi stehna, a noviny si rozložila před sebe na přehoz. Škubala hlavou a Rocco už z ní byl celý nesvůj.

„Podívejte, slečno," mluvil do ní důtklivé, „já vám chci po-

moct, copak to nemůžete pochopit? Co mám sakra dělat? Váš tatíček je někde tady nablízku. Už jsem zkoušel všechny čísla, co mi dali, ale ne a ne ho najít. Nemůžete mi něco poradit?"

Slečna Blandishová jako by ho neslyšela. Štítivě od sebe odstrčila noviny a seděla s pohledem upřeným na nohy. Rocco k ní přistoupil a poklepal jí na rameno.

„Pro boha vás prosím..." začal zoufale.

Prudce se od něho odtáhla. „Nechtě mé na pokoji," vybuchla.

„Ale no tak, slečno," snažil se ji uchlácholit. „Nemusíte hned ztrácet nervy. Kdybyste mi aspoň trochu šla na ruku. Dyť já toho vašeho tatíčka potřebuju najít, no ne?"

Podívala se na něho vykřikla: „Ne, ne!" Zaťatými pěstmi se tloukla do kolen.

Rocco byl jako opařený. „Vy nechcete domů? Vy se nechcete vidět s tatíčkem?"

Slečna Blandishová se rozvzlykala. Zdrcené vrtěla hlavou. „Nechtě mě na pokoji," opakovala a kolébala se sem a tam, jako by měla bolesti. „Nechtě mě na pokoji."

Rocco si rval vlasy. „Já musím něco udělat. Když něco neudělám, mám tady tu bandu na to šup."

Vyskočila a doběhla ke dveřím. Cloumala a lomcovala klikou. „Otevřete!" křičela. „Otevřete! Já chci odtud!"

Začala do dveří bušit pěstmi, ale Rocco ji odtáhl. „Uklidněte se, prosím vás," umlouval ji zoufale. Vytrhla se mu a znovu přiskočila ke dveřím. Když ji ode dveří podruhé odtáhl a hodil s ní na divan, nadával už nahlas. Chtěla se rozkřičet, ale zacpal jí ústa rukou. Cítil, jak ho chce kousnout do bříška dlaně, a zabořil jí prsty do tváře.

„Nechtě toho! Nechtě toho, slyšíte?"

Přestala se zmítat a tiše ležela. Povolil trochu sevření, a jen lehce ji držel na posteli.

„Já se z vás zblázním," řekl. „Já vám chci pomoct a vy takhle. Co vás sakra bere?"

Celá se třásla a očima bloudila po pokoji.

„Zavolám poldy," rozhodl se náhle Rocco, „už jsem s váma ztratil dost času."

„Ne!" Znovu sebou začala tlouct. „To nesmíte!"

„Ale kuš!" houkl na ni Rocco. Pořádné do ní strčil a zvedl se z postele. Znovu popadl telefon a stále ji pozorně sledoval. Vrhla se na něho vší silou, pravé když začal vytáčet Číslo. Odstrčil ji tělem, takže ztratila rovnováhu a svalila se na zem. Napřáhla ruku

po kabelu.

„Nech to," křikl. „Nesahej na to... Sakra! Dostaneš facku!" Vší silou škubala za kabel. Vytrhla ho ze zdi právě v okamžiku, kdy se linka spojila. Telefon ohluchl. Rocco se po ní vztekle podíval a praštil sluchátkem o zem.

„Ty svině!"

Odlezla od něho po čtyřech. Obličej měla měla bílý a vyděšený.

„Ty seš snad blázen!" zařval na ni. „Já vodtud padám... a ty di třeba k čertu! Jede sem Grisson, ty trdlo! Ten se s tebou mazlit nebude.. .teď seš sama vodrovnala."

„Musíte tu zůstat, dokud nepřijde," řekla rezolutně.

„No ne... ty... ty..." Nemohl najít slova. Rozběhl se ke dveřím. „Honem, honem, než bude pozdě." Zastavil se u dveří. „Copak chceš, aby té tu našel a vodvez si tě zpátky?"

Bezradně přikývla. „Ano," zavzlykala, „nic jiného nemůžu. Musí přijít... vy to nechápete... s otcem se už nemůžu setkat... po tom, co se stalo. Už se nemůžu setkat s nikým." Začala se s pláčem pohupovat dopředu a dozadu.

Rocco k ní přistoupil. Na olivové pleti se mu leskl pot. „Nech toho," vyjel na ni. „Zase se z toho dostaneš. Co je to sakra za nesmysly? Proč by seš nemohla k tatíčkovi vrátit? Nemluv z cesty! Tak déme!" Chytil ji za paži, prudce se mu však vytrhla. Začal jí vztekle nadávat: „Tak dobře, ať je po tvým. Ale já končím. Z tebe by jeden dostal mladý. Já padám."

Skočila ke dveřím a postavila se před ně. Oči se jí nepříčetně leskly. „Vy tady zůstanete," prohlásila. „Musíte tu na něho počkat."

„Nasrat." Rocco se proti ní zběsile vrhl. Chtěl ji popadnout, ale vysmekla se mu a stoupla si doprostřed pokoje. Hledal po kapsách, až našel klíč, a strčil ho do zámku.

Slečna Blandishová se náhle rozmáchla židličkou a udeřila ho do týla. Rocco se zapotácel, úder ho skoro omráčil. Znovu se po něm rozmáchla, stačil však ode dveří uhnout. Oběma rukama se držel za hlavu a snažil se rozehnat mžitky před očima. Najednou držela klíč. Zpozoroval to zakalenýma očima a zavrávoral k ní. Lehce mu proklouzla. Viděl, jak klíč vyhodila otevřeným oknem; najednou ho obešel strach. Prudce se posadil na divan a sevřel hlavu do dlaní. Odstoupila od něho co nejdál, opřela se o stěnu a tiše, jen pro sebe naříkala.

„Za tohle tě zabiju," řekl nevzrušeným hlasem, „ty káčo pitomá."

Hodiny nad krbem důrazné odbily osmou. Rocco cítil, jak ho polévá pot. Teď se tedy dostal do pěkné pasti. Vytáhl pistoli a s cvaknutím vysunul zásobník. Podíval se na slečnu Blandishovou a bezradně povzdechl. Ona je opravdu magor. Vstal a vyhlédl z okna. Hluboko pod ním jako hračky jezdila auta; prudce se odvrátil. Panebože, to je ale brynda!

Kdyby někoho zavolal, aby vypáčil ty dveře, ta ženská ho ještě podrazí a svede únos na něj. Při její praštěnosti se to dá čekat. A jestli se odtud nedostane, tak přijde Slim. Slimovi to teda dá zabrat, než se dostane dovnitř, a až se sem dostane, koupí první ránu. Šel ke dveřím a prohlédl zámek. Věděl, že je to beznadějné, sám si ten zámek vybíral a vybral si pěkně důkladný. Vrátil se k dívánu.

„Teda to se vám povedlo. Ale aby bylo jasno. Jestli ten zámek odstřelím, nahrnou se sem lidi. V tomhle domě je spousta čmuchalů, a jakmile spustím kanonádu, bude jich tu za chvíli plno. Já chci vědět jednu věc: co vy jim povíte?"

Slečna Blandishová řekla pouze: „Já nechci nikoho vidět."

„Ale sakra, přestaňte si konečně hrát na Gretu Garbo a votevřte voči! Říkám vám, že musím zmizet. Co když Slim nepřijde, to tu takhle zůstanete sedět až do smrti?"

„On přijde."

Rocco vstal a přistoupil k ní. Bázlivě před ním couvla. „Rád bych věděl, jak moc vám to haraší." Namáhal se, aby mluvil klidným hlasem. „Vy víte, kdo ste, že?" Přikývla. „Víte, že vás Grisson unesl?" Opět přikývla. „Víte, že vám dávali drogy?"

Bezradně se na něho podívala a obličej se jí trochu nakrabatil. Rozplakala se. „Ale no tak," naléhal na ni, „nechtě toho. Stejné vám to nepomůže. Dávali vám drogy a teď ste z toho trochu magor, jen trochu, jenže teď sama nevíte, co chcete. No a já sem vás vodved vod Grissona a chci vás dovíst k tatíčkovi. To je přece fajn, no ne? Tatíček bude štěstím celej pryč, že vás má doma, a všecko bude zase prima. Až sem teď přídou lidi, tak jim musíte říct, jak sem vám pomáhal. Je vám to jasný?"

Přes jeho rameno viděla, jak se dveře do kuchyně tiše otvírají. Oči měla vytřeštěné. Dveře se otvíraly víc a víc. Slim byl promáčený potem, jak se kousek po kousku vytáhl kuchyňskou zdviží. Žluté oči měl přivřené.

„Je vám to jasný?" opakoval Rocco. Stejně je všecko v pytli. Za zády má Slima a nedokáže se otočit. Cítil, že mu života rychle ubývá a že s tím nic nenadělá. Díval se na slečnu Blandishovou,

vnímal její krásu, její prázdný, zděšený pohled. Jak by asi skončil, nezaplést se do té věci? Proč se o ni vůbec staral? Znal riziko a šel do toho a teď to má. Ale umřít? Nechat se zabít od Slima? Slimův nůž už kdysi viděl. Náhle ucítil, jak mu z klína tryská semeno. Ani tohle už nezvládl. Semeno z něho samo prýštilo, nečekané a úlevně. Naposledy ucítil tu naléhavou extázi, které měl za svého krátkého života tolik zapotřebí. Cítil, jak se jí jeho svaly poddávají, a potom udělala všemu konec ocelová čepel nože.

Eddie ležel na posteli s kabátkem pyžama do pasu rozepjatým. Z úst mu visela cigareta a vleže poslouchal Annu. Ledový klid ho však pomalu opouštěl. Anna dovede být báječná, ale když ji chytí rapi, není s ní k vydržení.

Stála u nohou postele ve svém rudém pyžamu, celá rozcuchaná a ječela a ječela.

Eddie sevřel rty a přimhouřenýma očima ji pozoroval.

„A krom toho," vřískala na něho, „je nejvyšší čas, abysme odtud vypadli. Já se z toho Balíkova zblázním. Co myslíš, že z toho tady mám? Ty si myslíš, že tu budu celej život dělat za pár supů striptérku?... túdle! Já to někam dotáhnu, slyšíš? Nebudu tu tvrdnout s bandou nějakejch votrapů a brát honorář, že by se nad tím vošklíb i nezaměstnanej. To si piš, že ne! A taky si pamatuj, že už si nenechám líbit všelijaký srandičky vod toho dacana, co s nim chodíš flámovat..."

Eddie ji otrávené okřikl: „Proboha, nemůžeš mi dát chvilku pokoj? To víš, že z tebe bude brzo hvězda. Každá holka, co vokazuje v baru holej zadek, si to vo sobě myslí. Kdejaká nána dovede předvádět všechno, co má.... a jak to s ní dopadne?"

Anna zabušila pěstí do pelesti. „Tak dobře, ty chytrej, když to bereš takhle... Já si vystačím sama. Téma svejma kamarádama si můžeš vytapetovat cimru. Já končím."

Eddie líné slezl s postele. „Ty se ňák cejtíš. Potřebuješ asi trochu zchladit."

„Ty moulo," zařvala na něho. „Snad nemyslíš, že se té bojím? To by tak scházelo! Nestojíš ani za tohle a ty ostatní jakbysmet. Riley, ten měl plnou hlavu nápadů, ne jako ty."

Eddie se rozesmál. To se jí povedlo. „To víš, že jo," řekl a stoupl si nad ni, „a kde je teď?"

„Je v balíku," odsekla, „a to ty nikdy nebudeš."

Eddie se ušklíbl. Kdyby ta holka věděla, jak hluboko je Riley

zahrabaný, tak se neudrží smíchy. „Hele, nech toho. Pusť to z hlavy. Proč se teď sakra pořád musíme hádat?"

Anna se od něho naštvané odvrátila. „Ty si nic nezačínáš, viď? Jen tu tak vysedáváš a neděláš nic. Říkám ti, já jdu."

Eddie pokrčil rameny. „Tak si jdi, když chceš. Spousta fuchtlí po tvým angažmá skočí. Nic těžkýho to není." Otočila se jako fúrie. „Tak já sem podle tebe fuchtle?"

„Ale ne!" odsekl sarkasticky. „Kdo říká, že jsi fuchtle?"

Rozmáchla se a praštila ho do tváře, až mu začaly krvácet rty. Zajiskřilo mu v očích. Pral se rád a tahle nána si o to říkala. Došel k hromadě šatů pohozených na židli. Pečlivé vyvlékl z kalhot řemen a pustil je na zem.

„Tak, drahoušku, a teď dostaneš, co ti patří."

Vrhla se proti němu, škrábala, kopala, ale on odstrčil její ruce a hodil ji na postel. Než se stačila zvednout, dostala pár ran řemenem, až zavřeštěla. Rozpřáhl se k další ráně, ale odkulila se z dosahu a schovala se za postelí. Ruka mu klesla. Najednou ho to přestalo bavit. Kruci, napadlo ho, prát se s ní, to bylo moje. Najednou to ztratilo šmrnc. Odhodil řemen a skočil přes postel. Než stačila uhnout, dopadl na ni. Pod jeho vahou se natáhla jak široká tak dlouhá. Popadl ji a běžel s ní do koupelny. Nacpal ji do prázdné vany. Instinktivním pohybem si uchránila hlavu od nárazu, všechno ostatní prohrála. Vyškubl z držáku sprchovou hadici a o krok ustoupil. Ledová voda ji zasáhla plnou silou.

„To tě zchladí," zasupěl a nechal ji plácat ve vaně. Zamkl dveře a rychle se oblékl. Bez zájmu poslouchal její řádění. Bušila do dveří a nadávala mu. Když byl hotov k odchodu, vytáhl ze zámku klíč a podstrčil ho pod dveře. Potom kvapné vyběhl z bytu.

Když Anna vtrhla do pokoje, viděla, že je pryč. Zůstala stát, vzteky se třásla a na podlaze nechávala loužičky. Strhala ze sebe pyžamo a došla si do koupelny pro osušku. Z očí jí sršely blesky, vztekle se oblékala. S tím chlapem jsem skončila, říkala si. Teď rychle odsud pryč. Chodila od zásuvky k zásuvce, zuřivě vytahovala věci a házela je do dvou kufrů, které vytáhla zpod postele. Otevřela kabelku a podívala se do ní. Pohled na svazek bankovek ji trochu potěšil.

Pete bude rád, až se k němu vrátí, říkala si. Ten má opravdu plnou hlavu nápadů a jde rovnou na věc. Zabouchla víko na jednom kufru, klekla si na něj a zacvakla zámky. Najednou se u dveří rozdrnčel zvonek. Podrážděně se zvedla. Na chvilku zaváhala, má-li otevřít, potom pohodila hlavou a vyšla do předsíně. Rázné otevře-

la dveře odbytu. Stál za nimi Brennan a ještě dva. Celá ztuhla. Že jsou policajti, to měli napsáno na čele.

„Ahoj, Anno," doširoka se usmál Brennan, „chceme si s tebou trochu popovídat."

Už chtěla přibouchnout dveře, ale Brennan se vedral dovnitř, a za ním dva ostatní.

„Co chcete?" zeptala se rozzlobené. „Nic na mé nemáte."

„To víš, že nemáme," Brennan se nad tou představou skoro pohoršil. „Na centrále ti chtějí dát pár otázek, jen taková formalita... nic na tom není."

Anna si založila ruce v bok. „Tak jim vyřiďte, ať si trhnou nohou. Já nemám čas."

„Nedělej potíže, Anno," naléhal Brennan, „dole máme vůz a dlouho té nezdržíme.

„Říkám vám, že s váma nemůžu," odsekla Anna.

Brennan se podíval po ostatních a kývl hlavou k ložnici. Jeden z nich vytáhl pistoli a vstoupil do dveří. Čekal, že tam najde Eddieho. Za chvíli byl zpátky. „Pakuje," oznámil stručně. „Kufry a vůbec."

Brennan si nadzvedl klobouk a srazil si ho do očí. „Odjíždíš?"

„Chystám si velký prádlo," odpověděla Anna. Brennan jí tučnou dlaní obemkl paži. „No tak. Budeme na tebe hodní."

Chvíli váhala, potom pokrčila rameny. „Tak jo, tak jo," řekla otráveně. „Ale ať to dlouho netrvá."

Sjeli všichni výtahem a liftboy z nich nespustil oči. Nic neříkal, ale celou dobu na ně civěl. Anna se ho zeptala, jestli ví, kdo je jeho táta, a on byl docela rád, když z výtahu vystoupila. Jeden z poldů na něho mrkl: „Ta je milá, co?" Liftboy řekl, že je to potvora.

Anna nasedla do auta a trucovala. Brennan celou cestu mluvil. Bezstarostně vykládal o posledních baseballových zápasech, ale nic mu na to neodpovídala. Jednou se na něho podívala, on se usmál; i dál se však tvářila upjaté a nevraživě a Brennan byl docela rád, když dojeli na místo.

Dovedli ji do velké kanceláře. Seděl tam Fenner a kouřil. Zamával na Annu. Zastavila se uprostřed kanceláře, oči měla jako z křemene.

„Nazdar, děvče," ozval se Fenner nenuceně. „Říkal jsem ti, že se ještě uvidíme."

Prudce se otočila k Brennanovi. „Co to má znamenat? Kdo je ten chlap?"

Brennan ji znovu obdařil úsměvem. Prostě dokonalý

hostitel. „Posaď se. Jako doma, jako doma."

Sedla si a v rukou svírala kabelku.

„To jsi hodná, žes přišla," řekl Brennan. „Dlouho té nezdržím. Rád bych ti něco vyprávěl, třeba té to bude zajímat."

„Co to kruci znamená?" dožadovala se vysvětlení, ale všichni jen tak seděli a tvářili se spokojeně.

„Budu mluvit otevřeně. Vyšetřujeme únos slečny Blandishové. Tvůj přítel Riley to spustil, když ji klofnul. O tom ty víš, tak to přeskočím. Jenže ty nevíš, že se o tom doslechl Grisson a nechtěl o tu trefu přijít. Říkal si, že pro Rileyho je takových peněz škoda, tak se do toho naboural a vyfoukl ji Rileymu před nosem.

Jel v tom i tvůj nový přítel Eddie a celá ta parta. Čase stalo s Rileym? Vrtá ti to hlavou od té doby, co se ztratil z obrazu. Říkala sis, že ti vzal roha. Myslela sis, že se zbláznil do té Blandishové. Byla jsi tak naštvaná, že seš dala do kupy s Grissonovou bandou. A přitom té Grisson celou dobu tahal za nohu. A Riley z toho měl ukrutnou srandu."

Anna tiše seděla. Myšlenky se jí honily hlavou. „No a?" zmohla se na námitku. „Dejme tomu, že je to čistá pravda, co si od toho slibujete?"

Fenner se podíval na Brennana. Pohodil hlavou k dvířkám po pravé straně kanceláře. Brennan přikývl.

„Ukažte slečně Borgové doličné předměty," pokynul jednomu z policistů stojících u dveří.

„Račte za mnou," uchechtl se policajt.

„Kam na to chodíte?" ozvala se Anna podezíravě. „Já nechci nic vidět. A co to vůbec je?" Náhle cosi vytušila - a rázem zbledla.

Fenner se na židli pohodlně uvelebil. „Jen jdi, holčičko. Něco jsme našli, bude tě to zajímat. Tak se na to podívej a zase se vrať... my tu počkáme."

„Co jste našli?" Dostávala strach. Dech se jí zrychlil.

Fenner se na ni usmál. „Nemusíš se toho lekat. Jen se jdi podívat."

Váhavými, šouravými kroky odešla za policistou. Fenner se podíval po Brennanovi. „To zabere, žádný strach." Seděli a čekali. Náhle se ozval její výkřik. Jediný krátký výkřik, plný zhnusení. Seděli klidné dál. Fenner si pohrával s tužkou. Bylo mu jasné, že je tu třeba opatrnosti.

Vyklopýtala ze sousední místnosti a obličej měla zkřivený hrůzou. Rychle k ní přistoupil. „No tak," konejšil ji a dovedl k židli.

Chvíli jen tak seděla a celá se třásla, potom k němu vzhlédla: „Ty hajzle!" Fenner z ní nespustil oči. „Omlouvám se. Není na ně hezký pohled." Zakryla si obličej rukama. Myslel, že se jí zvedne žaludek, ale ovládla se.

„Je to tak," předklonil se k ní. „Grisson Rileyho zapíchnul, aby dostal tu slečnu, a pohřbil ho u Johnnyho. To mu teda vyšla trefa. Pět set klacků v kapse, a únos přišili mrtvému. Co si moh Grisson ještě přát? A ty seš hodila kolem krku tomu Eddiemu. Neřádovi, jakého svět neviděl. Pro Eddieho to byla náramná legrace. Pokaždé, když tě povalil, mohl se smíchy potrhat. Dostali slečnu, dostali prachy a Eddie dostal tebe. Přiznej se, že jsi ty prachy ani nezahlídla? To se ví, že ne! Taky jsi nevěděla, že Eddie dostal jako podíl sto táců. Kdyby ti tak spadlo do klína sto táců, to by sis žila. Místo toho tě Eddie každý večer povalil a pak se ti potichu smál.

Ale teď máš příležitost všechno to těm krysám vrátit. Potřebujeme se do té jejich pevnosti dostat bez boje, a ty nám můžeš poradit, jak by se to dalo udělat. Chceme vědět, jestli je ta Blandishová uvnitř, a ty nám to můžeš zjistit. Jestli je uvnitř, tak ji chceme dostat ven živou. Musíme ty sígry zaskočit, aby neměli ani čas vytáhnout pistoli. Když nám to vyklopíš, tak jsi s tou bandou kvit. Ty z toho vyjdeš čistá a ještě dostaneš za vzorné chování tisícovku."

Anna seděla, obličej měla mrtvolně bledý a oči se jí nepříčetně leskly. Bez ustání si pro sebe cosi mumlala. Fenner ji nechal, aby jí to pořádné došlo.

„Ty svině, ty mizerové podrazácký," zaječela najednou. „Já si to s nima vyřídím, to jo, ale ne přes vás! V životě sem nikoho nepráskla, tak s tím teď nebudu začínat."

Fenner se posadil na psací stůl hned u ní. „Sama nic podnikat nemůžeš, jinak tě odpraví. Proč to riskovat? Tisíc dolarů té postaví na nohy, a až ty chlapy dostaneme na křeslo, řekneš si, dobře jim tak. Jen si pomysli, mají tam to děvče, představ si sebe na jejím místě, jak ji tam Grisson a Eddie vobtahujou."

Dívala se na ně zamračené a neříkala nic.

Fenner to zkusil znovu. „No tak, pusinko, mysli hlavou. Vždyť dostaneš novou šanci. Tak poslouchej, my potřebujeme vědět tohle: jak bysme se do toho klubu dostali, aby u toho nebylo moc střílení? Dá se tam nějak zadem? Stačí, když nám tohle řekneš, a jsi z toho venku."

Řekla pouze: „Vy kreténi policajtský, děte do hajzlu."

Fenner se ohlédl na Brennana. Čas letí, uvědomoval si, a tohle

nikam nevede. Přistoupil k Brennanovi a odvedl ho kousek dál od Anny.

„Vím, jak na to, aby změkla," řekl rychlým polohlasem. „Odveďte si svoje chlapce a nechtě mě s ní chvilku o samotě."

Brennan se tvářil tázavě. „Co to má znamenat?"

Fenner ho poplácal po rameni. „Pošlete je pryč a ztraťte se. Jde o čas. Nechtě to na mně."

Brennan přikývl a zamířil ke dveřím. Mávl na ostatní a ti vypochodovali za ním. Fenner se postavil proti Anně. Seděla na židli a tvářila se lhostejné. Výraz měla sice vzdorovitý a nepřátelský, ale Fenner věděl, že ji dostal tam, kam chtěl, a tak si dovolil úsměv.

„Riley už je čtyři měsíce po smrti," promluvil rychle a tiše. „Schválně si srovnej kalendář. Před měsícem byla ta vražda v hotelu Paláce. Zastřelili tam Heinieho, že, a svedlo se to na Rileyho. Riley to být nemohl. Kulka byla z malorážní pistole, takové, jakou by mohla nosit žena. Ty jsi bydlela s Heiniem na jednom patře a dost jsi s ním kamarádila. Neprásknul on Heinie tvého přítele? Tak si to teď sesumíruj a řekni mi, co ti vyšlo."

Anna se nastražila a oči sklopila k zemi.

„Ty si blázen," řekla.

„Možná," pokračoval Fenner. „Poldové se na to z téhle stránky zatím nepodívali, ale já jo. Buď se mnou budeš jednat na rovinu, nebo Brennanovi připomenu, jak zastřelili Heinieho. Aby bylo jasno: mne pendrek záleží na tom, co se stalo Heiniemu. O toho hajzlíka mi vůbec nejde. Já chci tu Blandishovou. Ty mi dáš to, co chci, a já nikomu neřeknu o tom střílení. Samozřejmě, Brennan se toho třeba domákne sám, a to pak budeš mít co dělat, aby seš z toho dostala, ale Brennan teď má spoustu práce a nejspíš mu chvíli potrvá, než na tuhle verzi kápne. V každém případě s tou tisícovkou od Blandishe budeš mít šanci se včas zdekovat. Tak co?"

Chvíli uvažovala. „Co mám udělat?" zeptala se nakonec.

Fenner si oddechl. Tak přece se to hnulo správným směrem. „Pojedeš rovnou do klubu a zjistíš, jestli tam to děvče je, nebo ne. Pojedu s tebou a počkám venku. Nemůžeme ten pajzl rozstřílet, dokud nevíme, kam se poděla. Tak co, uděláš to?"

„Copak můžu?" vyjela na něho. "Ty už ji dobře uklidili, a mě tam nenechají čmuchat."

Fenner vstal. „Ty už si poradíš," pronesl s výhružným klidem. „Nezapomeň, něco za něco. Teď není čas, tak na to musíme šlápnout."

Z místnosti vyšli spolu. V přední kanceláři postával Brennan. Fenner se s ním nezastavil, jen na něho mrkl a šel dál. Brennan se za nimi díval, jak vyšli z kanceláře, a pak se poškrábal na hlavě. „Co má ten chlap za lubem," napadlo ho.

Když došli k ulici s klubem, nechal Fenner Annu jít samotnou. Než se rozdělili, řekl jí: „Nezapomeň, musíš si pospíšit. Jdi tam a zjisti, co a jak, a potom klusem ke mně támhle na roh. Fofr, holka!"

Musela klepat několikrát, než portýr odšoupl špehýrku. Chvíli váhal, potom se zdráháním otevřel dveře. Anna se pustila rovnou po schodech nahoru. Narazila na Mámu, která právě vycházela z prázdné restaurace. Když ji Máma viděla, *zarazila* se a rysy jí ztvrdly. „Co tu sakra chceš?" obořila se na ni.

Annu to poděsilo. Dosud nikdy neviděla Mámu tak vzteklou. „My jsme se s Eddiem pohádali," snažila se nedat najevo své rozrušení, „tak jsem si řekla, že se po něm podívám. Je tady?"

Máma zavrtěla hlavou. „Vypadni vodsuď. Tady není. Nemám čas." Otočila se ke kanceláři. Vtom se objevil Doktor a klopýtal nahoru po schodech. Obličej měl bílý a lesklý od potu. Anna na něho zírala s otevřenými ústy, ale on si jí snad ani nevšiml. Zamířil Mámě v patách rovnou do kanceláře a zavřel za sebou dveře. Anna zůstala nehybné stát. Co se to tu děje? vrtalo jí hlavou.

Ve vzduchu bylo napětí. Kolem všechno jen jen vybuchnout. Stála bezradně a nevěděla, co dál. Napadlo jí, že je tu na chvíli sama. Rychle se otočila a vyběhla po schodech. Když se dostala do horního patra, sotva popadala dech. Zastavila se a přes zábradlí se podívala do haly. Máma a Doktor byli dosud v kanceláři. Pustila se chodbou, až došla k poslednímu pokoji. Zamčené dveře ji předtím nikdy nezajímaly. Bez přemýšlení přijala Eddieho vysvětlení, že je to komora. Dveře teď byly pootevřené, nahlédla tedy dovnitř. Rozhlédla se a rysy jí ztvrdly.

Takže od Fennera to není žádná levárna, napadlo ji. Tady asi drželi tu slečnu. Nějak ji potom dostali z klubu. Přimhouřila oči. Tohle se musí Fenner dovědět. Využije jeho nabídky a zmizí. Ty svině podrazácký! Otočila se na podpatku a spěchala zpátky chodbou. Nad schody se zarazila. V hale stála Máma a dívala se nahoru. Máma se tvářila netečně, ale v očích měla vražedný lesk.

„Říkala jsem ti snad, abys odtud vypadla!"

„Hledala jsem Eddieho," vykoktala Anna. Snažila se neztratit kuráž. Šla po schodech dolů a nespustila Mámu z očí. Došla do půli schodiště a najednou jí nervy povolily. Zastavila se. „Říkám

vám, že jsem hledala Eddieho," zabreptala třaslavým hlasem.

Z kanceláře vyšel Doktor a postavil se vedle Mámy. Oba se na ni dívali. „Kam teď půjdeš?" vyzvídala Máma.

Doktor vzal Mámu za ruku. „Ona to ví," řekl tiše. Anna to slyšela a ztratila hlavu. „Já nic nevím," zakoktala. „O čem to mluvíte?"

Máma řekla: „Zůstaneš tady!"

Anna přikývla. „Jasný, zůstanu tady."

Venku netrpělivě čekal Fenner. S ubíhajícími minutami byl stále nervóznější. Něco kikslo, říkal si. Buď ho Anna podrazila, nebo hrála moc vysoko. S Grissonovými nejsou žerty. Stál tam a čekal a potom se rozhodl, že něco rozjede sám. Nasedl do auta a spěšně zamířil k bytu Anny.

Slečna Blandishová se dívala, jak se Rocco zvolna sesouvá na podlahu. Kotníky rukou si vecpala do úst, takže musela ústa doširoka otevřít. Opřela se o stěnu a kousala si kotníky, aby nevykřikla. Rocco klesl na kolena, ruce roztáhl po naleštěné podlaze. Chvíli tak zůstal, potom se svezl ještě níže a ruce se mu zvolna rozevíraly, jako by plaval. Natáhl se na prknech podlahy a odřel si nos.

Slim stál nad ním a lhostejně přihlížel. U boku se mu v prstech pohupoval zkrvavený nůž. Hezkou chvíli se tak díval, potom se očima otočil ke slečně Blandishové. Celá se schoulila a nejraději by zmizela ve stěně.

„Půjdeš se mnou zpátky," řekl Slim.

Odvrátila hlavu, aby neviděla ležícího Rocca. Vůbec nekrvácel. Chtěla mu říci, aby vstal. Vypadal na té podlaze tak nemožně. Chtěla, aby vstal, ale věděla, že i kdyby mu řekla, aby vstal, stejné to nic nezmění. Slim si otřel nůž o Roccův kabát. Roccův kabát byl světle šedý. Krvavá skvrna kazila jeho vzhled. Slim přistoupil k oknu a podíval se na ulici.

Doprava houstla a po ulici chodili lidé. Čas ubíhal a bylo jasné, že na ulicích nebude bezpečno. Chvíli uvažoval, potom se podíval na Rocca. Rocco nebyl žádný habán. Docela štíhlý. Slim šel k šatníku, vytáhl tmavý oblek a pohodil jej na postel. Potom prolezl zásuvky a našel košili.

„Vem si to na sebe," řekl slečně Blandishové.

Slečna Blandishová zavrtěla hlavou. „Prosím vás..." začala.

Slim k ní přistoupil. „Bude to?" řekl a v očích měl nenávist.

Rozepjala si blůzu a váhavě si uvolnila sukni v pase. Vystoupila ze sukně. Začal rychle dýchat. Všimla si výrazu jeho tváře a couvla před ním. Jen tak stál a díval se. „Tak dál," řekl. Zvedla

košili. Pomalu k ní došel a vzal jí košili z ochromených rukou. Ústa měl stažená, takže vyšpulil vlhké rty. Oči měl slepé. Dovedl ji k divanu a tiše, úpěnlivě kňučel.

Na krvavou skvrnu na Roccové kabátu usedla velká masařka. Protáhla si nohy a rozčileně bzučela. Pobyla tam dost dlouho a pěkně si užila.

Poklid pokoje porušila náhle slečna Blandishová, jejíž nehty se zoufale zarývaly do přehozu na divanu.

Eddie si dal pořádnou snídani. Jedl a jedl, ale stále myslel na Annu. Pořád si říkal, ať si táhne k čertu, ale ve skutečnosti toužil po tom, aby u něho zůstala. Už si na ni zvykl, a když se dostala do ráže, byla báječná. Vzteklé odstrčil talíř a dopřál si cigaretu. Měl by se poohlédnout po ostatních. Kdyby se tak Slim zbavil té Blandishové! Dokud je tahle slečna na pláce, může se stát kdovíco.

Zamyšlené si párátkem čistil zuby. Třeba by opravdu bylo lepší se zdejchnout, dokud to jde. Třeba na tom Annině rejpání opravdu něco je. Eddie věřil na ženský instinkt. Třeba má Anna správné tušení. Zvolna se zvedl a odstrčil patami židli. Luskl na číšnici, aby mu přinesla účet. Psala lopotně a trochu přitom vyplazovala jazyk. Zaplatil u pokladny a vyšel na ulici. Na slunci se nerozhodně zastavil. Má se vrátit k Anně nebo jít do klubu? Vnitřní hlas mu říkal, aby šel za Annou, zamával tedy na taxi. Vnitřní hlas byl naléhavý.

Stál a čekal, až z posledního patra sjede výtah. Liftboy odstrčil mříž, a když ho uviděl, byl překvapený.

„Nemá cenu tam jezdit," řekl Eddiemu, „už ji lízli."

Eddie se ho zeptal, o čem to sakra mluví. Chlapec vzrušeně rozkládal rukama. „Fakt, deset minut potom, co jste odešel, tady byli poldové. Odvezli ji autem."

Eddie stál bez hnutí. Kolem úst mu nervózně škubalo. Jeho tušení ho vedlo správné. „Tu máš," řekl rychle, „já jsem se nevrátil, rozumíš?" Liftboy se zakřenil, když Eddie ze svazku oddělil několik bankovek. „Jasný, už jste se nevrátil."

Eddie se rychle otočil k východu. Vyhlédl na ulici. Neviděl nic, co by vzbudilo jeho podezření. Chvíli horečné uvažoval. O tom by se měl dovědět Grisson. Na Annu není spolehnutí, aspoň v té náladě, v jaké byla při jeho odchodu. Přešel přes ulici k telefonní budce. Spěšně vytočil číslo.

„Zavěste," řekl Fenner za jeho zády, „a nechtě ruce v klidu."

Eddie zavěsil sluchátko do vidlice. Ohlédl se. Fenner stál až u něho a v ruce držel pistoli. Žádná bábovka.

„Potřebuju vás," řekl polohlasem Fenner.

Liftboy se vyklonil z výtahu a mohl si oči vykoukat. Byl to pro něj velký den. Eddie vyšel z budky s rukama zdviženýma nad boky.

„Nic na mé nemáte."

Fenner řekl: „Jsem jasnovidec, jestli na vás nemáme nic teď tak brzo něco mít budeme."

Z druhé strany budky vyšli dva uniformovaní policisté, kteří tam čekali. Strčili Eddieho do čekajícího vozu. Eddie se celý třásl. Co se to sakra stalo? Zašmátral v kapse a našel cigaretu. Dal si ji mezi rty, ale jeden z policistů mu ji smetl otevřenou dlaní. Eddie se na něj utrhl: „Ukazuješ svaly, co?" Policista se na něho zašklebil: „No jasně."

Rychlým krokem ho dovedli do Brennanovy kanceláře. Brennan chodil po místnosti a kouřil doutník. Tvářil se zavile a Eddiemu vyschlo v ústech. Tak ho ti syčáci přece dostali. Stál uprostřed místnosti a koutkem oka si prohlížel jednoho muže za druhým. Klobouk žmoulal v rukou.

Brennan se posadil za svůj psací stůl.

„Máme té přečtenýho, Schultzi," řekl úsečně. „No tak, ulev svýmu svědomí."

Eddie pokrčil rameny, ale kolena se mu rozklepala. „Nemáte na mě ani tohle. Z čeho mé obviňujete?"

Brennan řekl: „Zadrželi jsme té pro únos dcery Johna Blandishe a pro vraždu Rileyho, Baileyho a MacKaye."

Eddie zatajil dech. Panebože, tak se to všechno provalilo. „Ste se zbláznili. To mi nedokážete."

Fenner k němu zvolna přistoupil. „Copak jste neoddělali Rileyho, abyste dostali to děvče?"

Eddie se rozhlédl, celý bez sebe strachem. „Říkám vám, že jste cvoci," vykřikl. Fenner švihl rukou a praštil Eddieho do nosu. Bolelo to, ale Eddie takových už pár dostal. Přesto se zapotácel na patách.

„Tohle nesmíte," zaječel. „Chci svýho advokáta. Mám na něho právo a já chci to právo využít."

„Takhle snadno se z toho nedostaneš," promluvil na něho z oblaku kouře Brennan. „Než ti přijde pomoc zvenku, pěkně nám

vyklopíš všechno, co víš. Na takový sígry my už máme svý grify a nějakýho mazanýho advokáta si k tomu nepustíme."

Eddie se prudce otočil k Fennerovi. „Co jste zač?" vyjel na něho vztekle.

Fenner se ušklíbl. „Teď se ptáme my. Neotvírej hubu, dokud se tě někdo nezeptá."

Brennan stiskl palcem tlačítko zvonku a nechal je stisknuté. Do kanceláře napochodovali tři policisté. Byli to pěkní pořízkové s širokými červenými obličeji a býčími šíjemi. Vzali Eddieho mezi sebe.

„Ten chlápek si myslí, že něco vydrží," řekl Brennan s lokty na stole. „Vezmete ho vedle a popovídejte si s ním."

Muži se ušklíbli. „Tak jdeme," řekli Eddiemu.

Eddie se chvilku tvářil bojovné. Zatínal a rozevíral pěsti. Věděl, že čekají jen na to, aby si začal. Jeden z nich držel v ruce pendrek s řemínkem pevně utaženým kolem zápěstí.

„Vohlašte nahoru, že já nic nevím," řekl Eddie.

„Tak odchod," ztratil Brennan trpělivost.

Dostrkali Eddieho ke dveřím. Šel s nimi a závěr průvodu dělal Fenner. Fenner už byl nervózní. Čas utíkal a ještě toho zbývalo moc udělat.

Eddieho přivedli do malé místnůstky se zvukovou izolací. Na prostředku stála masivní židle, připevněná k podlaze ocelovými šrouby. Připadala Eddiemu jako elektrické křeslo. Z opěradel a noh visely kožené řemeny.

„Sednout," řekl Fenner a opřel se o stěnu.

Eddie se odtáhl. „Jděte někam. Takhle si na mě nemůžete dovolovat, to vám říkám."

Jeden policajt ho praštil pendrekem přes kolena a Eddie se svalil na břicho. Druhý ho kopl botou zezadu. Než se vzpamatoval z bolesti, popadli ho a vrazili na židli. Hbitě mu připevnili ruce a nohy řemeny. Potom od něho odstoupili. Eddie se na ně vztekle díval. Rozbitá kolena mu dávala zabrat. Fenner se nad něho postavil.

„Kdo zabil Rileyho?"

Eddie na něho plivl. „Říkám vám..." začal.

Strhli mu hlavu za vlasy dozadu a jeden ho uhodil pendrekem přes odhalený ohryzek. Úder to byl pořádný a přímo zepředu. Eddie se vzepjal a škubal za řemeny. Židle vrzala, jak sebou házel. Trhal sebou a škubal, jak se snažil nadechnout do plic vzduch. Obličej mu námahou zmodral a Fenner už myslel, že se z toho nedostane. Odstoupili od něho a jen se dívali, jak se zmítá v kře-

čích. Potom přece jen popadl dech a přestal sebou házet.

„Kdo zabil Rileyho?" zařval na něho Fenner. „No tak, ty grázle, vyklop to, nebo dostaneš znova!"

Zaťali mu tlusté prsty do kštice a vyvraceli mu hlavu dozadu. Škubali přitom za kořínky vlasů, takže měl hlavu jako v ohni.

Hlava se kousek po kousku zvracela a on se jim vzpíral svalstvem na šíji, až mu oči vystoupily jako žárovky. Když pak jeho brada mířila ke stropu, uhodili ho po druhé. Tentokrát myslel, že ho zabili. Hrdlo se mu sevřelo a plíce úpěly po vzduchu. Jak se pokoušel osvobodit, přetrhl jeden řemen, ale praštili ho pendrekem přes zápěstí, takže mu paže ochrnula. Neuvědomil si, že dostal ránu, jen ucítil, jak mu ruka padá dolů, a zoufalé povely z jeho mozku do ruky, aby se zvedla k hrdlu, byly marné. Zase od něho odstoupili a čekali, až se vzpamatuje.

„Kdo zabil Rileyho?" zadeklamoval Fenner.

„Já nevím..." zasténal Eddie. „Vy si mé, šéfe, s někým pletete. Co jste si na mé tak zasedli?"

Uhodili ho dvakrát pendrekem do kolen. Pokaždé s rozmachem a pořádným švihem. Eddie si prokousl spodní ret, ale nic neřekl. Fennera to dopálilo. „Už se s ním nemazlete, jo?" obrátil se na policajty. „Je to tvrdej chlap, tak ukažte, že jste ještě tvrdší."

Jeden policajt si svlékl sako od uniformy. Eddie se na něho díval a v očích měl hrůzu. Věděl, že se složí. Cítil, že víc už nevydrží. Ti mizerové si nedají pokoj, dokud nepromluví. Zaťal zdravou ruku a vzepjal se proti řemenu. Bolest v kolenou a v hrdle ho málem připravila o rozum. „Takhle se mnou nesmíte..." Naříkal. „To mi nemůžete přišít."

Viděl, jak k němu přichází policajt s holí, a chtěl uhnout hlavou, ale před očima mu blesklo oslepující světlo.

Fenner dlouho přihlížel, jak ho zpracovávají, až se Eddie bezvládně zhroutil na křesle. Jeden policajt popadl kýbl s vodou a chrstl ji Eddiemu do obličeje. Ledová voda ho přivedla k sobě a Fenner jim pokynul, aby odstoupili.

„Kdo zabil Rileyho?" ptal se předkloněn nad roztřeseným gangsterem.

„To Slim..." sténal slabým hlasem Eddie. „Všechny je voddělal Slim…"

„Kde je to děvče?"

„Slim ji má... má ji celou dobu v klubu... už mě nebijte... už mé nechtě..."

Fenner se prudce otočil na podpatku. „Odkliďte ho. Musíme

sebou hodit."

Vrazil do Brennanovy kanceláře. Brennan už byl nervózní. Pohlédl na Fennera s nadějí v očích.

„Slim má to děvče v klubu," vysypal ze sebe Fenner. „Teď víme, na čem jsme... nesmíme ztrácet ani vteřinu. Seberte své lidi a jdeme."

Brennan vytáhl zásuvku a vyndal pistoli. Podíval se na ni a strčil si ji do kapsy. Vyběhl z kanceláře. Fenner ho slyšel, jak ve světnici vykřikuje rozkazy, a vyklusal za ním.

Slim spustil slečnu Blandishovou do přízemí nákladním výtahem. Byla to pekelná dřina, ale Slim už byl s rozumem v koncích. Svezl se s ní a hrubě ji vystrčil ze stísněného prostoru. Roccův oblek jí byl velký a zakrýval její postavu. Husté vlasy měla narovnané pod černým plstěným kloboukem a Slim jí ho posunul do očí. Šla trochu opile. Slim jí dal vypít pořádnou sklenici neředěné whisky. Vypadala dost divně a Slim byl jako na trní. Ruku držel na rukojeti pistole. Až bude usazená v autě, tak to nebude problém, říkal si, ale kdyby ji někdo viděl jít po ulici, asi by nad ní kroutil hlavou. Pokud by to nebyl úplný blbec, určitě pozná, že je to ženská. Vůz stál až na konci uličky. Slim ji vzal pod paží.

„Otevřu ti dveře."

Nic neříkala.

„Jakmile otevřu dveře, přejdeš rychle k autu. Cestou se nezastavuj a rychle nastup."

Nechal ji stát a přešel přes ulici. Nasedl do vozu a nastartoval motor. Naklonil se a otevřel dveře na straně spolujezdce. Slečna Blandishová se skloněnou hlavou přiběhla k vozu. Ještě než dorazila k němu, zařadil rychlost a v okamžiku, kdy dopadla na sedadlo, auto se prudce rozjelo. Podíval se do zpětného zrcátka. Ulice byla prázdná. Jen jedna babka se za nimi dívala, ale na té nesešlo. Řekl slečně Blandishové, aby se přikrčila.

Airflow se rozejel ke klubu. Náhle Slim dupl na brzdy a zpomalil. Vzduch prořízlo ječeni policejních aut. Předjíždělo ho pět vozů plných policajtů. Zajel těsně k chodníku a nejel víc než dvacítkou. Pistoli měl vytaženou a potichu nadával. Policejní vozy se kolem něho přehnaly. Mířily ke klubu Paradise.

Jel opatrně za nimi a říkal si, že po něm přece nejdou. Když dojel blíž, náhle si s úlekem všiml, že zastavují před klubem. Zahnul s vozem do boční ulice. Zaslechl za sebou výkřik a viděl, jak

ho dojíždí policajt na motocyklu. Na ulici byl čilý provoz, dojel tedy k chodníku a zastavil. Opřel se o dveře vozu, takže tělem zakryl pistoli. Polda se přihnal celý divý. Strčil do vozu svůj rudý irský obličej.

„Co ten spěch?" chtěl vědět.

Slim mu tělem zakrýval pohled na slečnu Blandishovou.

„Já nemám žádnej spěch. Já jsem vám jen nechtěl překážet... to děláte ňákej zátah?"

Polda řekl: „Tak si vystupte."

Slimovy oči zežloutly. Vrazil tam rychlost. Polda trhl za dveře. „Tak ven."

Slim to do něho naládoval hodně nízko. Prásknutí pistole se rozlehlo jako výbuch. Polda se zlomil v pase, rukama v motoristických rukavicích se popadl za břicho. Rukavice se zbarvily do červena. Slimův airflow šílenou rychlostí vyrazil vpřed. Lidé na ulici se dali do křiku, nikdo se však ani nehnul. Nějaké to pouliční střílení už každý z nich zažil, a tak věděli, že je lepší držet se stranou.

Když byl policista zastřelen, vysedal Fenner právě z vozu. Při té ráně trhl hlavou. Viděl, jak se airflow řítí ulicí a rozhání ostatní auta. Měl chuť se za ním pustit, jenže jeho úkolem bylo vyvést to děvče z klubu živé a zdravé. Doběhl k policistovi, ten však už byl mrtvý. Objevil se i Brennan. „Kdo to sakra byl?" zeptal se.

Tři policisté na motorkách se už pustili za airflowem. Bylo slyšet, jak v dálce doznívá rámus jejich výfuků. Fenner pokrčil rameny. „To byl jeden ten gangster. Hlavně aby ho nenechali ujet."

Brennan se tvářil ustaraně.

„Moji chlapci se nemohou dostat dovnitř."

Fenner si odplivl. „To máme prácičku, jen co je pravda. Pro tu slečnu to vypadá bledě."

Brennan řekl: „Ona nemá moc na vybranou. Musíme se dostat dovnitř a to půjde pěkně ztuha."

Dorazily policejní posily a s velkým zvoněním přijel hasičský vůz. Ulici zaplnil dav čumilů. Policisté je zatlačovali zpátky, aby vyčistili prostor před klubem.

Při prvním náznaku, že začíná šťára, se na oknech spěšně zavíraly těžké ocelové okenice. Jeden iniciativní policista hodil granát se slzným plynem, ale okenice už byla přibouchnutá, a tak granát vybuchl venku, což ještě zvýšilo zmatek.

Fenner přiběhl k Brennanovi. „Dejte mi pár chlapů. Snad se dovnitř dostaneme střechou."

Brennan přikývl. „Jo, to je dobrý nápad. Na střechu se dostane-

te ze sousedního domu. Zkuste to tam a já zatím nechám ostatní, aby udělali pořádný bugr před klubem."

Hromovým hlasem vydal rozkazy; uličkou se přihnalo několik policistů a začali pendreky bušit do ocelových výplní. Nadělali veliký rámus, ale účinek žádný. Fenner se na ně chvíli díval, potom se rozběhl a za ním čtyři policisté. Když klusali přes prázdné prostranství před klubem, začal někdo pálit z automatické pušky. Kulky jim svištěly u nohou. Jeden policista zaječel a složil se na zem. Fenner uháněl dál, dokud nebyl z dostřelu. Znovu se ozvala puška a dalšími kulkami přibíjela policistu k zemi, na které ležel. Střílet začali i policisté schovaní za svými skříňovými vozy. Ostré rachocení automatů a třesk kulek, když se rozpleskly o ocelové pláty, jen dále zvyšovaly randál, k němuž přispívaly výkřiky davu a ječeni sirén dalších přijíždějících policistů.

Vedle klubu Paradise stál hotel Lexham. Vysoký, úzký dům, převyšující klub o několik pater. Fenner se rozběhl po hotelovém schodišti. V hale postávali nastražení policisté s pistolemi v ruce. Hnal se nahoru, až se dostal na půdu. Ostatní policisté dorazili bez dechu za ním. Odklopil vikýř a vydrápal se na střechu. Pod ním byla střecha klubu. Přehodil nohy přes parapet a rukama se chytil komínové trubky. Sjel po ní dolů a přitom si odřel dlaně a potrhal kalhoty na kolenou. Ostatní ho trochu pomaleji následovali. Bylo slyšet bušení do hlavního vchodu a občasnou střelbu z automatů.

Do střechy se pustili sochorem, odtrhávali tašky a obnažili trámy krovu. Netrvalo jim dlouho probít v omítce díru a jeden po druhém seskočili do temného pokojíku.

Fenner vytáhl pistoli. „Nebude to žádná legrace." Obrátil se k jednomu z policistů. „Vrať se, kudy jsi přišel, a řekni chlapcům, že jsme uvnitř. A pošli sem pár dalších, fofr."

Počkal, až se policista vyškrábe dírou na střechu, potom opatrně stiskl kliku dveří a vyšel na chodbu. Chvíli stál a poslouchal. O patro níž někdo sprostě nadával. Chvíli vyčkával s připravenou pistolí. Dva policisté za ním tiskli k prsům automaty, třetí měl plynovou pistoli.

Fenner šel po špičkách chodbou až ke schodišti. Pustil se po schodech dolů a přitom cítil, jak mu v podpaží vyráží pot. Znenadání se za rohem objevil Flynn. Postřehl Fennera ve chvíli, kdy na něho Fenner vystřelil. Flynn v dramatickém gestu vymrštil paže nad hlavu, jako když se italský tenor vzpíná k vysokému cé. Se zajíkavým výkřikem se svalil naznak. Fenner do něho znovu střelil. Zbytek schodů vzal jediným skokem. Nestál ještě pevné na

nohou, když se ve dveřích na chodbě objevil Doktor, ale dokázal sebou v okamžiku, kdy Doktor vystřelil, hodit na zem. Dva policisté nad schody hned po Doktorovi vypálili dvě dávky. Doktor se stihl vrátit do úkrytu a kulky pošramotily dřevěnou výplň dveří.

„To chce klid," ozval se Fenner z podlahy. „Tyhle krysy se teď budou rvát až do konce."

Doktor stačil přibouchnout dveře a teď skrze ně pálil ostošest, takže se nemohli přiblížit. Policisté na oplátku několika dávkami dveře provrtali odshora dolů. Náhle se ozval Doktorův výkřik a Fenner rozrazil dveře botou. Doktor ležel zhroucený v koutě a z úst mu hustým proudem vytékala krev. Podíval se na ně skelným zrakem a pokusil se zvednout pistoli, ale neměl už dost sil. Pistole mu vyklouzla z ruky a s tupým zaduněním spadla na podlahu vedle něho. Najednou obrátil oči v sloup.

Fenner řekl: „Číslo dvě."

Vyšli z pokoje a zůstali stát na chodbě. „Prohlédněte pokoje," řekl Fenner. „Musíme najít to děvče."

Zvolna postupovali chodbou a zastavovali se u každých dveří. Bylo to o nervy, a když to měli za sebou, Fenner si oddechl. Věděl, že poslední dveře jsou k slečně Blandishové, ale pokoj byl prázdný. „Tady ji drželi, aleje pryč!" konstatoval.

Opět se vrátili ke schodišti. „A teď se seznámíme se zbytkem," podotkl jeden policista stísněně. „Ne že bych se zrovna těšil, až si s tou bábou potřesu rukou."

Fenner se zasmál. „*Záleží* na tobě, abys to do ní napálil první," podotkl a opatrné se pustil dolů po schodech.

Máma Grissonová sledovala jejich příchod schovaná za přepážkou šatny. V mohutných rukou držela automat a očka se jí třpytila jako střípky. Odulý obličej měla zkřivený vzteklou grimasou. Byla připravena neprodat svou kůži lacino.

Když se Fenner dostal do poloviny schodiště, zahlédl, že se u přepážky cosi pohnulo. Všiml si toho jen proto,, že měl ostrý zrak. Přes pult se pomalu vysunula hlaveň automatu. Zaječel a mrskl sebou po schodišti dolů. Se žuchnutím dopadl na všechny čtyři. Ozval se třesk automatu; tři policisty, zaražené jeho výkřikem, zaskočila střelba, aniž se stačili krýt.

Fenner se převalil k přepážce a viděl, jak se tři policisté pod deštěm kulek hroutí. Jeden z nich se chtěl vyškrábat po schodech nahoru, ale skosila ho další dávka. Fenner si sáhl na přepážku a ucítil chladnou ocel. Vycenil zuby. To je tedy nádhera, pomyslel si. Ta bába je na jedné straně přepážky a on na druhé. Bude tu

muset ležet, dokud mu někdo nepřijde na pomoc.

„Poslouchej, drahoušku," křikl. „Mám tady pistoli a umím s ní zacházet, tak se raději moc nevrť. Nemůžeš mé vodstřelit, abych já zároveň nevodstřelil tebe, a naopak. Tak co takhle abys mi tu svou pistoli hezky přehodila a přestala zlobit?"

Máma ho poslala někam. Fenner ležel tiše naznak a hlídal horní hranu pultu. Pistoli měl připravenu.

„No tak," domlouval jí, „hod' mi to. Stejně dostaneš, co si zasloužíš."

Máma zvolna zvedla automat z přepážky. Kousek po kousku se zvedla v celé své výši, až stála na nohou. Fenner ležel tak těsně u přepážky, že na něho neviděla. Opřela se o stěnu. Fenner ji zahlédl v protějším zrcadle. Zároveň ho zpozorovala i ona. Dívali se jeden na druhého v zrcadle. Žádný z nich nemohl střílet, a tak jen navzájem střežili své pohyby v zrcadlovém odrazu.

„Jako v bijáku, že?" konverzoval Fenner.

Mámě zacukalo v tváři. „Já tě dostanu, ty hajzle."

Fenner ji pobídl: „No tak tam přece nebudeš celou noc stát, jen do toho, jestli máš chuť."

Brennan stál nad schodištěm a díval se na ně. Máma teď nebyla vůbec krytá, měla oči jen pro Fennera. Brennan zvedl pistoli, ale Máma nepatrný pohyb postřehla. Bleskurychle zvedla automat a pálila jednu dávku za druhou. Brennan taktak unikl kulkám zarývajícím se do dřevěného zábradlí.

Fenner to risknul a přeplazil se po podlaze. Přitom dával pozor na Mámu, která na něj na chvilku zapomněla. Dostal se po břiše do restaurace, a když byl za rohem, postavil se na nohy. V místnosti byla tma a jeho napadlo, jestli se tam neschovává Slim. Nezbylo než to riskovat, ale stejné mu nervy pracovaly. Slyšel, jak si Brennan s Mámou vyměňují výstřely, a přenechal je svému osudu.

Nahmatal vypínač a restaurace se rázem rozsvítila. Bylo tam prázdno. Opatrně vešel do kanceláře Mámy. Když byl ve dveřích, užuž si myslel, že jeho pátrání je u konce. Na podlaze leželo děvče, hlavu mělo schovanou za psacím stolem. Potom si uvědomil, že je to Anna. Byla už delší dobu mrtvá. Někdo ji zblízka zastřelil. Rozhlédl se po kanceláři a tiše zaklel. Slim se slečnou Blandishovou zřejmě unikl.

Najednou se z haly ozvala šílená střelba a pak se udělalo ticho. Slyšel, jak Brennan cosi křikl. Vrátil se po špičkách ke vchodu a vyhlédl za roh. Po schodech přibíhal Brennan.

„Má to za sebou," volal. „Dostal jsem ji, když jí došly náboje."

Fenner bezradně rozhodil ruce. „To děvče v domě není. A po Slimovi taky ani stopa."

Brennan křičel na policisty, aby to všude prohledali, ale Fenner věděl, že je to ztráta času. „Říkám vám, že tu není," řekl podrážděně. „Prošel jsem všechny pokoje nahoře a tady dole jsem se taky díval. Nikde jinde ji tu už nemohli schovat."

„Tak jsou tedy z doupěte venku," řekl Brennan. „Vrátím se na komisařství a vyhlásím všeobecný poplach. Brzo je budeme mít. Jakmile je taková krysa z díry venku, nedá žádnou práci ji chytit."

Fenner s ním vyšel na ulici. Zástupy lidí se dosud nemohly vzpamatovat z toho rozruchu. Brennana obklopil dav dychtivých reportérů, jakmile se objevil venku.

„Podívejte, hoši," řekl ve spěchu. „Teď mě nezdržujte, přijďte si na komisařství, tam se všechno dovíte. Ta slečna tam není a Grisson taky ne." Mluvil v chůzi a lokty si prorážel cestu k autu, Fenner těsně za ním.

Na komisařství byl službu konající seržant celý bez sebe. „Chlapci už mají Slimovu stopu," hlásil vzrušeně. „Žene se do Kansasu, co to dá. Všechny silnice jsou pod kontrolou, ale ještě ho nechytili."

V koutě seděl policista z motorky, v obličeji celý odřený a s roztrhanou uniformou, a držel se za poraněné zápěstí. Všiml si Brennanova pohledu a vstal.

„Murphyho zabil Slim těsně před starou. Jeli jsme za ním několik mil, ale to jeho auto má páru. Ani jsme si neškrtli. Mně praskla guma a sletěl jsem z motorky, ale dostal jsem se na komisařství a ohlásil jsem jim, kam má namířeno."

Brennan krátce přikývl. Vzal Fennera pod paží a vedl ho do své kanceláře. Fenner se policisty zeptal: „Byl sám?"

Policajt zavrtěl hlavou: „Byl s ním ještě takovej malej."

„Nebylo to to děvče?"

„To ne, ledaže by měla na sobě mužský šaty. Nedostal jsem se tak blízko, abych je pořádně viděl."

Brennan stál celý netrpělivý ve dveřích kanceláře. „Asi se to bude dohrávat na našem domácím hřišti."

„Tak rychle, rychle," ozval se Fenner. „Co teď podnikneme?"

Během počáteční zběsilé jízdy z města se slečna Blandishová choulila na sedadle, upřeně se dívala před sebe, ale nic nevnímala.

Slim držel volant oběma rukama, hnal vůz kupředu a bezohled-

ně zaháněl jiné vozy na chodník. Tlusté rty měl pootevřené a obličej lesklý od potu. Slyšel za sebou ječeni sirén, ale do zpětného zrcátka se ani nepodíval. Před sebou měl otevřenou krajinu a byl si jist, že až do ní vjede, bude mít při své rychlosti brzo náskok. Airflow měl pod kapotou síly dost. V jedné zatáčce prudce strhl volant. Cítil, jak se vnější kola odlepila od země a zase žuchla dolů. Vůbec nezvolnil rychlost.

Z postranní ulice se najednou vynořilo auto, ale on jel dál, přehnal se kolem vyděšeného řidiče a minul ho o dlaň. Rychle se blížil ke kraji města. Na konci ulice svítila dopravní signalizace. Právě naskočila červená. Slim stiskl rázně klakson. Ozvalo se varovné vřísknutí a zároveň vyřadil výfuk. Airflow s velkým burácením proletěl na červenou.

Řidiči v příčné ulici ho slyšeli a dupli na brzdy. Jeden zazmatkoval a jel dál. Slim do něho trochu klepl, ale udržel auto ve směru. Pak měl najednou cestu volnou. Rušné ulice nechal za sebou a pod koly měl širokou silnici, vedoucí do volné krajiny. Sirény za ním zazněly hrozivěji a zaslechl výstřel revolveru. Airflow byl postavený v Chicagu a karosáři si dali záležet, aby mu kulka neublížila.

Slim se podíval do zrcátka. Za sebou měl dva policajty na motorkách. Oba se předkláněli přes řidítka, jeden střílel. Slim tiskl pedál k podlaze. Věděl, že při této rychlosti ho nemohou dohonit. Víc už z motorek nevymáčknou. Najednou zaslechl ostré lupnutí. Jednomu z nich praskla pneumatika. Znovu se podíval do zrcátka. V rychle se ztrácející dálce za sebou viděl, jak jeden z motocyklistů za velkého kymácení zastavil. Druhý policajt se však s chladným odhodláním dál hnal za ním. Slim trochu povolil pedál, takže vůz zpomalil. A už se přihnal motocykl. Policajt na Slima dvakrát vystřelil. Na neprůstřelném skle udělaly kulky pavučinu, ale víc nic. Slim vycenil zuby a náhle zprudka strhl volant doprava a pak doleva.

Bokem vozu narazil do motorky a málem dostal smyk. S hlasitými nadávkami točil volantem, a když vůz srovnal, dupl opět na pedál. Motorka se skulila do příkopu a zmizela z dohledu. Na silnici teď bylo ticho, ale Slim rychlost nezvolnil.

Teď když ho nerozptylovalo přímé pronásledování, měl čas přemýšlet. Podíval se po slečně Blandishové, ta však seděla jako socha. Tak už jdou po něm, říkal si, dostali ho z úkrytu a dál to nebude žádná legrace. Dobře si uvědomoval, jak je na tom. Ta ženská ho teď zničí. Vůbec si ale nepřipustil, že by se jí mohl zbavit.

Po několika mílích zpomalil a potom sešlápl brzdy. Celý ztuhlý vylezl z auta a zkontroloval benzín. Bylo ho stále ještě dost. Především si musí opatřit jiný vůz, napadlo ho. Po airflowu teď poldové půjdou jako diví. Obešel vůz a strčil hlavu do otevřeného okénka.

„Už spolu dlouho nebudem," řekl slečně Blandishové, „ale než nás líznou, eště si moc užiješ."

Seděla zdrcená na sedadle. Slova jí nic neříkala. Byla posedlá jinou noční můrou. Nečekal od ní odpověď; byl na její mlčení zvyklý. Vrátil se na svou stranu a zase si nasedl. Dále jel vytrvale šedesátkou.

Musel ještě nějakou dobu jet, než našel to, co hledal. V dálce se objevilo auto zaparkované při kraje silnice. Na stupátku seděly dvě ženy a jedly z papírových sáčků. Když k nim dojel, viděl, že jedna je mladá a druhá vypadá jako její matka. Dupl na brzdu a vyřadil rychlost. Auto zpomalilo a zastavilo se. Upřeně se díval na druhý vůz. Byl to malý kabriolet, jakých jezdí po ulicích tisíce. Vystoupil z auta a obě ženy se na něho zvědavě podívaly. Dlouhá silnice byla prázdná a pustá. Slim neztrácel čas. Obešel svůj vůz a zvedl kapotu. Otevřel bednu na nářadí a vytáhl zamaštěný hadr a francouzák. Po velké námaze se mu podařilo vyšroubovat svíčku, zabalil ji do hadru a strčil do kapsy. Ženy ho celou dobu pozorovaly. Opatrné přiklapl kapotu a hmátl po pistoli. Když se k ženám prudce otočil, obě sebou trhly.

„Vlezte si dovnitř," řekl a otevřel zadní dveře airflow. „A hoďte sebou! Berte to jako přepadení."

Ženy se poděšeně nacpaly do airflowu. Slečně Blandishové řekl, aby si sedla do kabrioletu. Musel s ní zatřást, aby poslechla. Znovu si všiml, jak vypadá v Roccové obleku divně. Podíval se na tu mladší.

„Stáhněte si ty šaty a dejte mi je. No tak, nemůžu čekat věčnost, hněte sebou."

Svlékla se v autě ze šatů, strachy bílá jako stěna. Vzal jí šaty z rukou a hodil je slečně Blandishové. Strčil hlavu do okénka airflowu. „Buďte hezky zticha. Jestli to ohlásíte, chlapci už si vás najdou."

Nasedl si do kabrioletu a znovu vyjel na cestu. Slečna Blandishová držela šaty na klíně. Slim řekl: „Ještě kousek a zastavíme; pak si ty šaty natáhneš." Nic na to neřekla.

O míli dál zastavil. „Vem si to na sebe." Svlékla se ve voze z Roccova obleku a přetáhla si šaty přes hlavu. Byly jí akorát.

Slim odložený oblek sroloval a šoupl pod zadní sedadlo. Napadlo ho, že si bude muset hezky rychle najít další vůz. Až kolem těch ženských někdo pojede, a to se může stát třeba hned, tak začnou ječet. Vjel do jakéhosi městečka a zastavil před poštou. Slečně Blandishové řekl: „Ty zůstaneš tady. Já jdu telefonovat. Ty musíš zůstat tady, je to jasný? A žádný podrazy, na to už je pozdě."

Vešel do kabiny. Nikdo v místnosti se po něm nepodíval. Samí chudinkové, venkovští balící. Zavolal Petovi. Pete byl vyplašený. „Já pro tebe nemůžu nic udělat," rozčiloval se. „Honička už začala, a pořádná. Všichni poldové jdou po tobě. Byli tady u mě. Ty jsi pro mé, Slime, moc velký riziko; ty víš, že bych ti helfnul, kdyby to šlo, ale do Kansasu nejezdi. Voni tu na tebe čekají."

Slim nečekal, až domluví, a zavěsil. Zůstal stát u telefonu a tiše nadával. Nevěděl, kam má jet. Najednou měl pocit, že je v pasti a začal se zase potit.

Vyšel na ulici a náhle se *zarazil.* Do kabrioletu se nakláněl nějaký stařík. Mluvil na slečnu Blandishovou. Slim chvíli jen tak stál, potom strčil ruku pod kabát. Vytáhl pistoli z pouzdra. Stařík ucítil na sobě jeho pohled a napřímil se. Otočil se, takže si ho Slim mohl prohlédnout. Na kabátě měl odznak šerifa. Vypadal dost přitrouble, ale Slima to znervóznilo.

„Co se děje?" zeptal se s rukou stále pod kabátem. Šerif si ho zvědavé přeměřil. „Říkám tady milostivé, že se tu nesmí parkovat."

Slim se omluvil, že to nevěděl. „Už jedu," ujistil šerifa a prkenným krokem obešel kabriolet. Zdálo se, že šerif hoří zvědavostí. „Co to s ní je?" pošeptal Slimovi. „Je nějaká trhlá, či co?"

„Jo," řekl Slim a na chvilku se odmlčel. „Nevšímejte si jí... umřela jí máma a vona si to moc bere."

Slečna Blandishová si rukama zakryla obličej. Šerif nafoukl ducaté tváře a odfrkl si. „Bylo mi to divný." Slim by ho byl nejraději nakopl. „Kam máte, pane, namíříno?" zeptal se šerif.

Slim mu řekl, že do Kansasu a sedl si do auta. Šerif se za nimi dlouho díval. Slim jel ulicí co nejukázněněji. Když vyjel z města, zvýšil rychlost. Stále musel myslet na to, že už se rozhlásilo, že má jiný vůz. Stejně jako předtím poldové hledali airflow, budou teď hledat tenhle kabriolet. Když je člověk jednou na útěku, tak jdou po něm a půjdou po něm pořád. Je jen otázka času, kdy člověka dostanou. O tom si Slim nedělal žádné iluze. Než člověka dostanou, může ještě toho druhého odstřelit. Říkal si, že by se mu víc líbilo střílení než útěk. Kdyby aspoň věděl, kam jede, moc by

si z toho nedělal, jenže on si nedovedl vymyslet, kam by měl jet. Pouze mu něco říkalo, že musí jet dál a dál, aby měl před poldy náskok. Teď šli po něm a on. byl s rozumem v koncích.

Silnice začala stoupat. Vyjel z lesů a dostal se do kopců. Horská silnice se vinula do nečekaně ostrých, vlásenkových zatáček. Nespouštěl nohu z pedálu, uháněl do kopce na dvojku a energicky točil volantem. Když byl v polovině kopce, něco ho napadlo; zvolnil rychlost a zastavil.

„Vystup si," řekl slečně Blandishové. „Trochu se projdem."

Naklonil se přes ni a otevřel na její straně dveře, potom jí protáhl ruku pod paží a vystrkal ji na silnici. Stála na sluníčku a dívala se na krajinu. Vylezl z vozu a nechal jej stát uprostřed silnice.

Kus za nimi se silnice ztrácela z dohledu v ostré zatáčce. Řekl: „Počkej tady," a pustil se k zatáčce, aby viděl za roh. Na silnici bylo pusto. Z okraje strmého svahu měl daleký výhled do údolí a viděl, jak se bílá stužka silnice hadovitě vine do kopce. Vrátil se ke kabrioletu, naklonil se oknem a uvolnil ruční brzdu. Auto se okamžitě rozjelo pozpátku. Musel uskočit a natáhl se v bílém prachu. Klečel na silnici a díval se, jak auto nabírá rychlost. Taky slečna Blandishová se dívala. Auto dojelo k zatáčce a octlo se koly mimo silnici. Chvíli se zmítalo na dřevených sloupcích lemujících zatáčku. Sloupky se začaly vyvracet, až se nakonec ohnuly jako svíčka na plotně. Vůz se zakymácel, na slunci bylo vidět, jak je zaprášený, a pak zmizel. Slim ještě chvíli klečel na silnici a poslouchal vzdálený rachot. Pak vstal a na zdřevěnělých nohou došel ke slečně Blandishové.

„Tak jdem."

Spolu se pustili v pálivém slunci po prašné silnici. Šli pomalu a mlčky. Slim se držel těsně u ní, tak aby šla po vnitřní straně cesty. Když dosáhli hřebene, oba se zastavili a ohlédli. Dole leželo údolí jako zelený koberec s podivnými vzory.

Slim se posadil na okraj svahu a slečnu Blandishovou strhl vedle sebe. „Pochop jednu věc," řekl jí a posunul si klobouk do týla. „Teď si stopneme náklaďák a ty musíš být zticha. Prostě nic neříkat, nic nedělat. Jestli si něco začneš, tak spustím střílení, tak si vyber. Já se z toho chci dostat a tebe beru s sebou."

Slečna Blandishová se otočila a postavila se proti němu. „Proč mě nezabiješ?" zeptala se vášnivé. Nepříčetný výraz jejích očí ho vyděsil. „Takhle dlouho nevydržíš a sám to víš nejlíp. Proč se mě nezbavíš? Myslíš, že chci žít? Nechci, slyšíš?"

Slim jí celý nesvůj řekl, aby byla zticha. „Hned si tě vemu do práce." Uchopil ji kolem hrdla a stiskl. Nebránila se. Ruce měla v trávě podle těla. Pustil ji a vstal. Z kapsy u kalhot vytáhl krátký gumový obušek a zahrozil jí. Vzpurná světýlka v jejích očích naráz pohasla a ona se celá schoulila. „Ne, ne! Nedotýkej se mně tím," zvolala ustrašené.

„Ještě jeden takovej fór," obořil se na ni, „a dostaneš." Škubla sebou a tvář se jí zkřivila hrůzou. Chovala se jako zvíře, kterému vyhrožují bičem. Upřeně zírala na obušek a odtahovala se od něho.

„Tak jdeme," popadl ji Slim za ruku a postavil na nohy. „Dej si pozor, nebo bude zle."

Pokračovali v cestě. Silnice se teď stáčela dolů a šlo se jim bez námahy. Chůzi přenechali nohám a váha jejich těl je hnala ze strmého svahu skoro poklusem.

Když se dostali až do údolí, dojel je malý náklaďák. Slyšeli svištění pneumatik, jak sjížděl z kopce bez motoru, a Slim si stoupl doprostřed silnice a zamával na něj. Náklaďák zastavil a z kabiny se na ně zazubil řidič. Byl to vyzáblý mužík se zvídavým vrabčím obličejem, do cihlová opáleným od slunce a větru.

Slim se ho zeptal, kam jede.

„Do Jefferson City," opáčil řidič. „Chcete svézt?"

Slim přikývl. „Dám vám pár dolarů. Dáma je unavená."

Řidič otevřel dveře. „Tak jo. Naskočte si. Kam chcete jet?"

Slim řekl, že Jefferson City docela vyhovuje. Vlezl do kabiny první a posadil se vedle řidiče. Slečna Blandishová se posadila vedle něho. Slim si dal záležet, aby tělem zakryl řidičovi výhled na ni.

„Já jsem Jim O'Keik," řekl řidič a uvolnil brzdu. „Vezl jsem náklad a teď se vracím. Kšefty jdou mizerné. Už podruhy se vracím s prázdným."

Nákladak byl lehký a na silnici trochu poskakoval. Slim hleděl ztrnule dopředu a nechal Keika mluvit. Keik povídal a povídal, ale pak si všiml, že Slim nic neříká. „To je vaše paní?" obrátil se na Slima.

„Co je vám sakra do toho?" utrhl se na něho Slim a tvář měl zkřivenou vztekem. Měl už řečí toho balíka plné zuby.

Keika to poplašilo a zmlkl. Jeli tiše dál. Keik to dlouho nevydržel. Naklonil se dopředu a zapnul rádio. „To jsem si zamontoval sám," řekl pyšné. „Při dlouhých štrekách se to ohromně šikne. Nemít tohle, tak už jsem mockrát usnul."

V rádiu zapraskalo a šumem pronikly vrzavé tóny. Někdo hrál na harmoniku. Hudba byla smutná. „Nádhera," řekl Keik. Slim byl zticha. Vytáhl poniklované hodinky a podíval se na ně. „V kolik hodin budeme v Jeffersonu?"

„Zabere to tak osm hodin," řekl mu Keik. Slim něco zabručel a dál byl zticha.

Rádio se opět s praskáním probudilo. „Pozor, hlášení pro všechny posluchače. Důležitá zpráva. Policie hledá Slima Grissona, který patrně směřuje do Kansas City. Je s ním další muž, menší postavy, možná chlapec. Grisson je hledán pro únos dcery Johna Blandishe a dále pro tři vraždy členů konkurenčního gangu. Naposled byl spatřen za volantem kabrioletu značky Ford, poznávací značka číslo XXX42. Následuje popis hledaného..." Hlas pokračoval s úplným popisem Slima. „Policie se domnívá, že Grissonovým společníkem je patrně pohřešovaná dívka, převlečená za muže. Pozor, hledaný muž je nebezpečný. Nesnažte se ho jakkoli zadržet, ale pokud si myslíte, že jste ho viděli, ohlaste to policii. Dávejte pozor na každého, kdo odpovídá tomuto popisu..."

Slim natáhl ruku a vypnul rádio. Keik nic neřekl, ale jeho obličej náhle ztratil brunátnou barvu. Slim se po něm z pod klobouku podíval. „Jeďte pořád dál."

„Vždyť jo," řekl Keik.

Jeli dál.

V půl druhé po půlnoci seděl Brennan stále ještě v kanceláři. Na stole před sebou si rozložil podrobnou mapu. Klobouk měl sražený do týla a ve žlutých zubech držel odumlaný doutník, na který dávno zapomněl. Vedle něho seděl se sluchátkem u ucha Fenner.

Brennan řekl: „Ten chlap ztrácí hlavu."

Do dveří nakoukl policista. „Pan Blandish by si s vámi rád promluvil."

Brennan nakvašeně vzhlédl, ale Fenner na něho kývl. „Tak jo, sem s ním," řekl Brennan.

Vešel John Blandish. Tvář měl zbrázděnou únavou.

„Má pro mé někdo z vás zprávu, pánové?" zeptal se krátce.

Fenner zavěsil. „Do zítřka je máme."

Brennan položil na mapu zavalitý, krátký prst. „Ten chlap za sebou nechává pořádnou stopu," sdělil Blandishovi. „Vyjel tady odtud a za ním v patách dva naši. Jednomu praskla pneumatika. Toho druhého hodil do příkopu. Jede jako blázen, jako vrah. Ten můj maník je dost potlučený. Tady odtud pak jel do tohohle zapa-

dákova. Odtamtud telefonoval a mluvil tam s ním šerif. Znáte ty venkovské šerify: tušil, koho má před sebou, ale souboj na pistole nechtěl riskovat. Ještě předtím přepadl dvě ženy, vzal jim auto a - to je důležité - jedné sebral šaty. Šerif hlásí, že s ním byla nějaká žena. Předpokládáme, že je to vaše dcera.

Pak jel dál, po téhle horské silnici; tady nechá být auto a dál jde pěšky. Máme hlášení od řidiče náklaďáku, že ho vezl do Jefferson City. Vysadil je na druhé straně města. Ten řidič má štěstí, že je naživu. Grisson jako by ztrácel chuť vraždit. Kolem Jeffersonu hlídají všechny silnice. Síť je tak hustá, že neproklouzne ani moucha. Určité ho brzo dopadnou."

Blandish se posadil. Rukou si unavené přejel přes oči. „Dobrá práce."

Brennan pokrčil mohutnými rameny. „Stačí ty krysy vyhnat z díry, pak už je to snadné. Teď jedeme rovnou do Jefferson City."

„Pojedu s vámi," řekl Blandish a vstal ze židle.

Fenner k němu přistoupil. „Raději byste tu měl zůstat. Bude se tam střílet. Grisson se nenechá chytit živý. Když se tihle gangsteři octnou v koncích, vždycky střílejí. V Jefferson City bude o tu záležitost ohromný zájem a vy budete potřebovat trochu klidu, až vám dceru vrátí. Podle mě byste si tu měl v některém hotelu rezervovat pokoje, až ji přivedeme zpátky. Jinak se na vás vrhnou reportéři a bůhvíkdo ještě, takže z rozruchů nevyjdete."

Blandish byl na vahách. Nakonec řekl: „Chci svou dceru."

Fenner chápavě pokývl hlavou: „Jak jinak, ale když se nad tím na chvilku zamyslíte, uznáte, že vám radím rozumně. Vaše dcera si leccos zažila a k tomu, abychom ji odtamtud dostali ve vší tichosti, máme my lepší možnosti než vy. Kromě toho bude možná potřebovat hodinku nebo dvě pro sebe, než se zase shledá s rodinou." Když to Fenner říkal, díval se do země.

Blandish se na něho ostře podíval. „Nechápu, jak to myslíte."

Fenner pokrčil rameny. „Sám nevím. Jen mám takové tušení, nic víc."

Blandish chvíli zachmuřené uvažoval. „Tak dobrá," řekl nakonec. „Přivezete mi ji co nejrychleji."

Fenner přikývl: „To víte, že jo."

Blandish váhal, jako by chtěl říct ještě něco jiného, ale pak se obrátil ke dveřím. „Spoléhám se, že budete postupovat podle nejlepšího svědomí."

Brennan netrpělivě přikývl. „A je to." Po odchodu Blandishe se tázavé ohlédl po Fennerovi. „Co vás žere?"

Fenner seděl na kraji psacího stolu a pohupoval nohou. „Tu slečnu mají ti hrdlořezové v rukou už čtyři měsíce," promluvil pomalu. „Vy jste přece viděl její fotografie, že? Tak vám nemusím vykládat, že je to na pohled extratřída. Má všechno potřebné, aby vypadala báječně. Máte dost zkušeností, abyste si dovedl představit, co s ní ti gangsteři za tu dobu provedli. Až ji najdeme, bude se cítit bídně; dost možná bude i trochu cvok.

Napadlo vás někdy přečíst si Grissonův rejstřík? Abyste ho nečetl! No a co můžete od takového syčáka čekat? Vždyť sedel dvakrát pro zneužívání dětí. Věděl jste, že ještě ve škole rád nůžkama kuchal živé kočky a ptáky? Proč se jí pořád tak drží? Proč jí už dávno nepodřízl krk a nehodil ji do vody? Dal jste si někdy tuhle otázku? Grisson nemá v rejstříku, že by někdy znásilnil ženu, zato měl ošklivou pověst, pokud jde o malé holčičky. To už něco vypovídá. Co si asi zažila Blandishova dcera, to bych nikomu nepřál."

Brennan tiše zaklel.

„Takže chápete, že jsem asi nebyl daleko od pravdy, když jsem řekl, že bude potřebovat pár hodin pro sebe, než se setká s tatínkem."

Brennan vstal. „Pojedeme do Jefferson City a tam počkáme. Do prkýnka, to je mi případ!"

Dveře se rozletěly a vešel policista. Vypadal rozrušené. „Právě přišel telefonický vzkaz. Grisson a jeho děvče byli viděni na jedné farmě hned u Jefferson City. Farmář před chvílí zahlédl Grissona, jak vchází do jeho stodoly. Okamžitě to telefonem ohlásil."

Brennan začal vydávat rozkazy a Fenner popadl telefon. Zavolal Paule.

„Slyšíš mé, Paulo? To děvče viděli u Jefferson City. Jo! Tím ten případ asi končí. Potřebuju, abys tam co nejrychleji přijela. Potřebuju, abys šla do Hotelu Bonham a objednala pokoj v posledním poschodí. Řekni jim, že chci obsluhu a naprosté soukromí. Nech tam donést jídlo a pití a hodně květin. Já tam to děvče přivezu. Tak do toho, děvenko. Vezmi si aerotaxi... šlápni na to."

Za věsil sluchátko a složil mapu. Rozhlédl se nepřítomným zrakem po malé kanceláři, hlavou se mu honily myšlenky. „Bylo by jí určité o hodné líp, kdyby byla mrtvá," řekl si pro sebe.

Brennan už byl pryč a Fenner vyběhl za ním.

Slim sebou trhl a rázem byl vzhůru. V hlavě měl okamžité jasno. Pistoli vytáhl z pouzdra pod kabátem.

Vůně stodoly mu nic neříkala, a jak tak ležel ve tmě, musel chvíli přemýšlet, kde vlastně je. Ve slámě zaslechl šustot a opatrné namířil pistoli tím směrem. Ležel tiše na boku a zíral do temnot. Uklidnilo ho teprve, když zaslechl slabé pištění. Uvolněně se znovu natáhl na podlaze patra. Uvědomil si svíravý pocit ve vnitřnostech, ostrý hlad. Zapnul kapesní svítilnu a přejel jasným kuželem světla po patře. Opodál ležela stočená do klubíčka na slámě slečna Blandishová a tvrdé spala. Šaty měla vyhrnuté. Zahlédl její dlouhé, štíhlé nohy a bělostné spodní prádlo.

Kosti měl bolavé od tvrdé podlahy. Ležel přímo na padacích dveřích, které vedly dolů do stodoly. Na patře nebyla žádná okna; měl jistotu, že dokud leží na tomto místě, nikdo se dovnitř nedostane, a také ona nemůže utéct, aniž by ho probudila. Celý rozlámaný se postavil na nohy, z hromady v rohu vytáhl náruč slámy a rozestlal ji na padacích dvířkách. Znovu si lehl a pohodlné se protáhl. Na patře bylo horko a těžký vzduch, takže na něho opět padla dřímota. Ještě se podíval na slečnu Blandishovou a potom si znovu lehl.

Matně si uvědomoval, že se kolem něho stahuje síť a svírá ho víc a víc. Až dosud mu stačilo mít na cestě aspoň malý náskok před pronásledovateli; teď však už dostával strach. Věděl, že dlouho nevydrží. Stále větším problémem bude nutnost opatřovat si jídlo a naléhavá potřeba dobrého úkrytu. Keik už ho asi ohlásil. Vědí tedy, že je někde tady. Se slečnou Blandishovou prošel město postranními uličkami, až měli Jefferson City za zády. Zcela vyčerpáni se na noc uchýlili do stodoly. V temné noci mu veliká farma připadala jako nejlepší úkryt. Ráno si ve stavení může opatřit vůz a jídlo. Říkal si, jestli mají telefon a jestli už ho udali.

Otrávené zavřel oči, aby se nedíval do tmy. Najednou měl hlavu jasnou a plnou neurčitých obav. Chtěl usnout, ale přestože obolelé tělo volalo po odpočinku, mozek ne a ne se uklidnit. Znovu se posadil a tentokrát polohlasem vztekle nadával. Rozsvítil baterku a podíval se na slečnu Blandishovou. Vstal a šel k ní. Zhasl světlo a poklekl vedle ní na zem. Tápal ve tmě a vsunul jí paži pod hlavu. Vytrhla se ze spaní a chtěla se mu vyrvat. Promluvil na ni, nařídil jí, aby byla zticha. Jeho ochraptělý hlas ji ochromoval, tiše ležela, vzlykala bezmocným vyčerpáním a on si ji s nedočkavou brutalitou vzal.

Potom oba opět usnuli. Jeho tlumené, zajíkavé chrápání vylekalo krysy, takže běhaly celé poplašené po slámě.

Ráno ho probudilo jasné sluneční světlo, jež pronikalo škvírami ve stěnách stodoly. Spěšně se posadil a poslouchal. V ústech mu vyschlo a měl strašný hlad. Jak se pohnul, probudila se i slečna Blandishová. Stáhla si šaty a štítivě se od něho odtáhla.

„Jdu si popovídat s farmářem," řekl jí. „Ty počkáš tady. Musíme si sehnat něco k jídlu." Zvedl padací dveře a vyhlédl do stodoly. Byla plná selského harampádí. Slezl po rozviklaném žebříku a došel prkenným krokem k vratům. Pootevřel jedno křídlo a vyhlédl ven. Nikoho nebylo vidět.

Opodál stálo obytné stavení. Nikde živé duše. Přední dveře byly zavřené. Slim se dlouho díval a vzrůstal v něm neklid. Vytáhl hodinky a podíval se na ně. Bylo chvilku po deváté. Znovu se zadíval na zavřené dveře. Farmáři přece vstávají časně, to ví každý. Bylo mu to podezřelé. Najednou cítil slabost a strach. Stál nerozhodně u vrat stodoly a nevěděl, co by měl udělat.

Náhle zpozorněl. Po silnici přijížděla dvě auta plná mužů. Viděl placaté modré čepice a sluneční odlesk na puškách. Rychle couvl do stodoly a přirazil vrata. Popadl pistoli. Ani nevnímal, že se celý třese. Štěrbinou mezi prkny pozoroval, jak se muži hrnou z automobilů. Rozběhli se jeho směrem. Bez váhání vystřelil. Policajt, který běžel první, padl na kolena. Ostatní, plni chladné důvěry ve svůj konečný úspěch, se poschovávali za hospodářským haraburdím rozházeným po dvoře.

Brennan a Fenner řekli posádce druhého vozu, aby obešla stodolu zezadu.

„Ten mizera nemá moc nábojů," řekl Brennan. „V žádném případě nesmíte, chlapci, střílet, pokud ho nemáte na mušce samotného. Když už jsme tak daleko, tak nebudeme riskovat, že bychom trefili to děvče."

Fenner se po břiše plazil kolem stodoly. Měl stále pocit, že ho Slim s pistolí pozoruje, a tak byl opravdu rád, když se dostal z dostřelu. Zvedl se a rukávem si otřel obličej. Teď už je to jen otázka času, říkal si. Grisson je chycený do sítě a nakonec skončí jak mrtvola. Stodola byla zcela obklíčená. Policisté leželi v bezpečí za svými kryty, pušky drželi vystrčené a nedočkavé prsty měli na spoušti. Fenner nechtěl plýtvat jejich životy, zároveň si však uvědomoval, že pokud Slim vydrží do soumraku, celá akce by ještě mohla skončit úplně jinak. Ve tmě by Grisson mohl ještě ze sítě vyklouznout. Řekl si však, že je ještě času dost. Je časné ráno a brzo

se začnou dít věci. Zasmál se, když viděl, jak Brennan vláčí své mohutné tělo po hrbolatém terénu. Plazení, to mu nesedělo, a když se dostal k Fennerovi, nadával jak špaček. *Ztěžka* se postavil.

„Dám mu ještě šanci," řekl. „Ale když to nepůjde po dobrém, tak to půjde po zlém."

Dal si tlusté dlaně k ústům a houkl na Grissona.

„Vylez vodtud, Grissone, a ruce dej nad hlavu," zahulákal. „Jsi vyřízenej, tak nedělej rotyku."

V tichém svěžím ranním vzduchu doznívala ozvěna jeho hlasu. Grisson neodpovídal.

Fenner prohodil: „Než přijde jeho konec, ještě ji bude chtít sejmout."

„Jestli už to neudělal," řekl Brennan ustaraně. „Něco mi říká, že tenhle případ neskončí tak hezky, jak by mohl. Zatím nám to krásně vycházelo."

Ve stodole stál Slim u vrat a štěrbinou pozoroval okolí. Pevné svíral pistoli a velké masité rty měl křečovitě semknuté. Opravdu měl málo nábojů, Brennan hádal správné. Měl plný zásobník, ale nic víc. Kdyby tak měl teď automat! Nadával sám sobě, že se nechal chytit do pasti, ale co vlastně jiného mohl udělat? Slyšel Brennanovo volání a tiše vycenil zuby. Těm hajzlům nic nedaruju, řekl si vztekle. Než se nechat uškvařit na elektrickém křesle, to raději rychlá kulka a několik jich vzít s sebou jako doprovod.

Na patře stodoly se choulila a třásla slečna Blandishová. Uvědomovala si, že noční horor končí a druhý začíná. Čtyři uplynulé měsíce se teď blížily k závěru. Její oblouzená mysl se vzpírala vzpomínkám na ně. Její tělo, pouhá troska dožadující se útěchy drog, už jí nepatřilo. Ačkoli už mnoho hodin nejedla, hlad ji netrápil. Jen se cítila zesláblá jako po dlouhé těžké nemoci. S námahou dolezla k otevřeným padacím dveřím a podívala se do stodoly.

Slim stál zády k ní, jak ho pozorovala průlezem. Štíhlá vysoká záda měl napjatá a ona si všimla matného lesku jeho pistole, kterou držel před sebou. Náhle pistoli zvedl a vystřelil. Třesk byl tak ohlušující, že bezděčně odskočila od padacích dveří. Když se opět podívala dolů, stál tam nehnutě a něco si tiše mumlal. Venku bylo ticho. Najednou jako by ucítil její pohled, upřený na jeho záda.

Zvolna se otočil a dívali se teď jeden na druhého. On stál u vrat a díval se vzhůru, kdežto ona ležela natažená na patře a její hlavu a ramena rámoval průlez. Dlouho tak na sebe hleděli. Obličej se mu leskl úzkostným potem. Pleť mu v šeru stodoly téměř světélkovala. Vycenil zuby a začal jí pustě nadávat těmi nejsprostšími

výrazy; pečlivě volil slova a nenávistné je na ni vrhal. Ležela nahoře a ani ho nevnímala; jen doufala, že ji zastřelí. Soustředila všechny své duševní síly a snažila se mu vsugerovat, aby zvedl ruku a vpálil do ní kulku. Místo toho na ni jen upíral nenávistný pohled. Nenapadlo ho, aby ji zabil, jinak by to udělal. Jeho mysl stále více propadala ochromení. Nutkavá představa bezodkladné smrti mu vzala všechnu odvahu. To postávání, vyhlížení na opuštěný dvůr posetý selským haraburdím, vědomí, že všude na něho číhá smrt, to všechno mu postupné vyčerpávalo nervy.

Odtrhl od ní oči a znovu se zadíval na dvůr. Zdálo se mu, že se tam něco hnulo, a okamžitě vypálil. Rána v tom tichu vzbudila ozvěnu a on si všiml, jak od strany vozu, za nimž viděl pohyb, odletěl obláček prachu a sprška bílých třísek.

Znovu je slyšel volat, aby šel ven. Nohy mu vypověděly službu. Najednou v nich ucítil slabost a uvědomil si, že se nutné potřebuje najíst a co by dal za kapku pití. Jeho hubený vlčí, idiotský obličej se nakrabatil jako u dítěte, než se rozpláče. Klesl na kolena, přitom mu ruce sjely po rozpraskaných dřevěných vratech. Pistoli upustil na zem. Slečna Blendishová ještě ležela u padacích dveří a pozorovala ho. Když se svezl k zemi, na okamžik ji napadlo, že byl zasažen, ale když se ozvalo jeho lítostivé kňučení, které tak dobře znala, rychle se od průlezu odtáhla.

Brennan už to chtěl skoncovat a potichu vydával rozkazy. Několik policistů v uniformách začalo ke stodole strkat těžký dvoukolový vůz. Opatrně se kryli za masivními dřevěnými postranice-mi a přitom cítili, že nohy mají nepříjemné holé. Celí zpocení však statečné strkali káru vpřed.

Slim si všiml, jak vůz přijíždí, a zvedl se ze země. Spěšně se ohlédl, ale v padacích dveřích nikdo nebyl. Potom úplné ztratil hlavu. Rozrazil vrata a vyběhl ven. Pistoli držel křečovitě před sebou a ve tváři měl hrůzu a zoufalství. Neuběhl ani tři kroky a se všech stran se rozlehl rachot automatů. Náhle se zastavil, jako by narazil na neviditelnou zeď. Na kabátě měl najednou krev a pistole mu vyklouzla z ruky. Střelba přestala stejně neočekávané, jako začala.

Fenner viděl Grissona, jak užasle stojí na prudkém slunci a potom padá dopředu. Ještě než k němu došel, věděl, že je mrtev.

Opatrně ho nohou převrátil. Žluté oči na něho upíraly prázdný pohled; hubený bílý obličej, obrácený k nebi, byl dojemně bezbranný; masitá ústa byla pootevřená; Fenner se zhnuseně otočil.

Přišel k němu Brennan.

„Konec," řekl.

Fenner se zhluboka nadechl a zvolna vykročil ke stodole.

Když Fenner seděl za volantem, se slečnou Blandishovou na sousedním sedadle, napadla ho vtíravá myšlenka, že si to děvče užilo všeho nejhoršího. Nemyslel v té chvíli na to, že kdysi žila obklopena bohatstvím a od mládí měla všechno, co se dá za peníze koupit. Proti tomuto blahobytu stály čtyři měsíce s Grissonem. Než něco takového, to dá každý přednost jednotvárnému životu. Byl přesvědčen, že každému je předem dán jeho osud; že maličkosti se sice dají zvládnout, ale velké věci jsou vytýčeny pevné, jako jamky na golfovém hřišti. Bylo mu jí líto a měl provinilý pocit, že nedokáže najít ta pravá slova, aby ji utěšil.

Policisty a Brennana nechal na farmě a vyrazil se slečnou Blandishovou na cestu. Od chvíle, kdy ji spatřil, neotevřela ústa a od prvního trapného setkání se na něho ani jednou nepodívala. Našel ji schoulenou na patře. Když se jeho hlava a ramena objevily v průlezu, schovala před ním tvář. Tiše na ni promluvil, pověděl jí, že je po všem a že ji odveze domů. Choval se zcela neosobně a viděl, že je tomu ráda. Slezla s ním po žebříku, v cizích šatech, špinavá a rozcuchaná, s velkýma prázdnýma očima v bílé masce.

Brennan už stačil odvést své lidi od stodoly, takže na ni nikdo neviděl. Brennan prokázal až překvapivé lidské pochopení. Sám se také odklidil. Auto stálo před stodolou prázdné a s nastartovaným motorem. Fennera napadlo, jestli z toho nedělají zas až moc tragédii. Jestli by nebylo lepší chovat se k ní normálněji. Rychlý pohled do její tváře ho však ujistil, že udělal správně. Když nastupovala do auta, nedotkl se jí. Stál stranou a počkal, až se sama usadí. Potom oběhl vůz, sedl si za volant a co nejrychleji vyrazil na cestu.

Když farma zůstala několik mil za nimi, řekl jen tak mimochodem: „Zavezu vás teď do jednoho tichého hotelu. Váš tatínek už na vás v Kansasu čeká, ale asi byste si chtěla trochu odpočinout a také se převléci, než se s ním shledáte."

Nic neřekla, ale všiml si, že už nesedí tak strnule jako předtím. Mlčky jel dál. Viděl její odraz v předním skle a poznal, že pláče. Utěšoval se, že jí brzy bude líp.

Hotel byl opravdu tichý. Paula odvedla dobrou práci. Vyjel s ní nahoru a nikoho nepotkali. Pokoj, který jí připravili, byl obložen květinami; ve vzduchu visela jejich těžká vůně a čistota pokoje dávala příjemný pocit bezpečí.

Pomalu došla k oknu a zahleděla se na kupy bílých oblaků na obloze. Jednou rukou pohladila květiny, ale nepodívala se na ně.

Fenner stál tiše u dveří.

„Tam máte jídlo a napravo je koupelna. Mám pro vás nějaké šaty; najdete je ve skříni. Přála byste si ještě něco?"

„Nějaké pití," řekla tiše.

„Ovšem, a co budete chtít?"

Neřekla nic. Všiml si, že horečnými prstíky na kousky trhá květ. Okvětní plátky jí padaly k nohám na koberec. Došel k servírovacímu stojanu stojícímu u stěny. Vybral láhev skotské a nalil trochu do sklenice. Láhev a sklenici postavil na stůl a poodešel ke dveřím.

„Šel byste, prosím, ven?" řekla zády k němu a ramena se jí chvěla.

Vyšel z pokoje a tiše zavřel dveře. Potom se opřel o stěnu a dopřál si cigaretu, klobouk si srazil do očí a čekal. Byl trpělivý a čekal hezkou chvíli. Stál tam, naslouchal a kouřil. Byl z ní celý nesvůj a nevěděl, co dál. Nakonec se odlepil od stěny a nahlédl do pokoje. Stála dosud u okna a dívala se ven, sklenici plnou whisky držela v ruce. Prudce se nadýchl, když zpozoroval, že láhev je skoro prázdná.

„Proč si něco nesníte?" zeptal se, když za sebou zavřel dveře a opřel se o ně.

„Nechci nic jíst." Hlas teď měla nečekané silný.

„Nemám zavolat vašemu otci? Určitě by rád slyšel, že jste v bezpečí," řekl po dlouhé pauze.

„Ne!"

„Myslel jsem si, že asi nebudete chtít."

Chvíli váhala, pak se ho přes rameno zeptala: „Proč to říkáte?"

„Dovedu si představit, co jste zkusila," řekl opatrné. „Potřebujete se trochu adaptovat, nemám pravdu?"

Zvolna se otočila na patě a podívala se na něho. Tváře měla zardělé a z výrazu jejích očí Fennera zamrazilo. „Nevím, kdo jste," řekla, „ale byl jste na mne moc hodný; teď chci být sama. Musím přemýšlet. Přišel byste ke mně zítra? Zítra budu zcela připravena k setkání s otcem. Teď se s nikým setkat nemohu." Hlas se jí zlomil a rychle si rukama zakryla obličej.

„To víte, že vás nechám o samotě," řekl jemně. „Ale než odejdu, snažte se trochu uklidnit. Teď už se ničeho nemusíte bát. Grisson je mrtvý... všechno je to pryč."

Odtrhla ruce od tváře. „Ne, tak to není," vykřikla vysokým,

hysterickým hlasem. „Není mrtvý. Je teď ve mně, vím, že je... nejdřív jsem myslela, že se mýlím, ale teď vím, že je u mne. On je ve mně, nikdy mě nechtěl nechat samotnou, nikdy - a nikdy mě už nenechá."

Fenner byl na vahách. Odfoukl si a v duchu nadával. Usoudil, že si s tím musí poradit Blandish, a rázem se rozhodl zatelefonovat mu. Otočil se ke dveřím a běžel k výtahu. Potom se zarazil a vrátil se k pokoji. Dveře byly zavřené, a když položil ruku na kliku, ozvalo se tiché zacvaknutí zámku. V náhlé panice zabušil, ale slečna Blandishová neotevřela. Odstoupil až ke zdi a vrhl se proti dveřím ramenem; otřásly se sice, ale nepovolily. Když se podruhé rozběhl, uslyšel tenký, žalostný výkřik... jakoby z velké dálky. Zastavil se a bezradně rozhodil ruce, potom vytrhl z pouzdra pistoli a ustřelil zámek. Strčil do dveří a rozhlédl se po prázdném pokoji.

Na ulici se náhle seběhli lidé. Ticho prořízl ostrý hvizd píšťalky. Auta se zastavovala a lidé se tlačili dopředu.

Elegantně oblečená dáma s ušatým psíčkem na klíně zvedla hlavu a zvědavé vyhlédla z vozu.

„Proč jste zastavil?" zeptala se pohněvaně šoféra. „Víte přece, že už i tak jedeme pozdě."

„Promiňte, madam, ale asi se stala nehoda."

Z chodníku pozoroval dav znuděným zrakem vysoký, rozkynutý strejc. Zamávala na něho a on se přiloudal k vozu.

„Co se stalo?" zeptala se rozmrzele.

Podíval se na ni a v hlase měl nelibost. „Nějaká ženská se zbláznila a skočila z okna."

Dáma se opřela o podušky a netrpělivé poklepávala na svou kabelku z umělé kůže.

„Něco tak ordinérního," pronesla nakvašeně. V očích jí náhle lačně blýsklo, srdce jí sevřela závist. „Něco tak ohavného," řekla si v duchu. „To jí určitě popletl hlavu nějaký mužský."

Když ji vůz odvážel od davu zvědavců a čumilů, které policisté jen s námahou drželi zpátky, cítila lítost.